

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 367 • CENA 46,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,70 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
7. januar 2005.

DIVLJA HORDA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

367

Frenk Larami

DIVLJA HORDA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 367

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Nasloy originala

Frank Laramy

MAD DOG HALLMAN

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 30. XII 2004.

Tržište: 7. I 2005.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – MAD DOG HALLMAN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Kada je u podne jednog prohladnog jesenjeg dana voz stao na stanici u Vakou, u Teksasu, niko nije mogao ni da sluti kako od tog trenutka u tom gradu ništa više neće biti isto. Iz voza je na peron sišlo dvanaestak putnika, a jedan od njih bio je Lang Hakebi. Svojim izgledom ni po čemu se nije izdvajao od prosečnih ljudi: bio je srednjeg rasta, ni deo ni mršav, odeven u uredno građansko odelo tamnosmeđih i tamnosivih tonova i bio je glatko izbrijan, toliko glatko da mu je koža lica bila ružičasta kao u malog deteta. Bio je to, međutim, tridesetogodišnjak koji je dosta vremena proveo u putovanjima širom Dalekog zapada.

Za razliku od većine zapadnjaka on nije nosio oružje, bar ne ono koje bi se na prvi pogled moglo opaziti. Pokreti su mu bili brzi, elastični i sračunati. Takvim pokretom ruke pozvao je jednog železničara, koji se u tom trenutku nalazio na peronu. Krupni, uniformisani čovek, sa zamašćenom starom železničarskom kapom na glavi načinio je nekoliko koraka i prišao mu.

– Da, molim?

Hakebi se mašio za džepčić na prsluku, izvukao odatle kovanicu od pola dolara i pružio je železničaru.

– Moj kofer je u vagonu za prtljag. To je jedan veliki kožni kofer na kome je posetnica s mojim imenom... „Hakebi.

Kompanija Vinčester za proizvodnju oružja“. Kofer ima na jednoj strani četiri točkića. Želim da taj kofer skinete iz vagona za prtljag, kao i jednu platnenu torbu, koja se nalazi pokraj njega... – Zaćutao je za trenutak i izvadio iz drugog džepa komadić kartona, koji je odmakao od očiju za dužinu ruke i pročitao: – Hotel „Usamljena zvezda“ u ulici Kaster. Donesite prtljag tamo i pola dolara su vaši.

Krupni čovek je kritički pogledao novčić u svojoj ruci.

– Taj hotel je udaljen četiri bloka zgrada odavde, mister. Ako je taj vaš kofer na točkićima, onda mora da je težak. Pola dolara mi ne izgleda dovoljno za tu uslugu.

Hakebi je železničara hladno odmerio pogledom:

– Moguće je da ti izgledam neozbiljan, amigo, ili čak neiskusno, ali ja po ovim krajevima putujem već dovoljno dugo i znam pravu cenu za nošenje prtljaga manje od dva bloka odavde. – Osmehnuo se lukavo: – Vidiš, dolazio sam ovamo i ranije i slučajno znam da se na razdaljini od četiri bloka, kako ti to kažeš, više ne pruža gradsko područje. – Nestrpljivo je pucnuo prstom: – Hajde, hajde, imam dosta poslova da obavim, pa želim da se smestim i okupam do dva popodne.

Snažni železničar se počeošao po glavi ispod zamašćene kape.

– Pa, dobro, ne znam šta vi to govorite, mister, ali prihvaću da uzmem vaš prtljag i odnesem ga do „Usamljene zvezde“. Hoćete li i vi poći?

– Ne, prijatelju. Poveriću vama da moj prtljag odnesete tamo gde sam vam kazao. Jer ako to ne uradite... – Zastao je u pola rečenice i uglom usana osmehnuo se svom sagovorniku: – No, daleko od toga! Vi mi izgledate dovoljno poštteni. Odnesite samo prtljag u hotel i recite da ga smeste u sobu rezervisanu za gospodina Langa Hakebija.

Snažni železničar, po imenu Konroj, slegnuo je ramenima i ovlaš dodirnuo prstima obod kape u znak pozdrava i potvrde primljenog naređenja, a kada se Hakebi okrenuo da bi, popravivši na glavi polucilinder i zategnuvši prsluk, krenuo svojim putem, Konroj je zakoračio ka odeljenju za prtljag da uradi što mu je naređeno.

Ušavši u odeljenje, on je razgrnuo nabacane pakete i konačno našao veliki kofer. Pored kofera nalazila se i velika putna torba sa Hakebijevom posetnicom. Konroj je gundajući i s naporom uspravio veliki kofer. Kada ga je postavio na četiri točkića huknuo je s izrazom iznenađenja na licu. Kofer je bio teži nego što je očekivao. Osmotrio ga je pažljivo i ustanovio da je kofer brižljivo zaključan i da mu je dograđena još jedna dodatna teška brava.

Konroj je bio veoma snažan čovek i iz čiste radoznalosti pokušao je da podigne kofer, oslanjajući ga na kuk. Ali odigao ga je samo nekoliko santimetara od poda.

– Gospode Bože – izustio je zadihano i znoj mu izbi po licu. – Pa ovaj čovek kao da sa sobom nosi celu kovačnicu.

Otkotrljao je kofer iz vagona na peron, stavio putnu torbu na njega i počeo gurati prtljag ka izlazu, zviždućući tiho kroz zube. Pitao se da nije možda taj Lang Hakebi u nekom srodstvu s predsednikom Prve nacionalne banke u Vakou Melom Hakebijem. Jer prezime Hakebi nije bilo baš često.

No na toj činjenici nije se mnogo zadržao. Nastavio je da se bori s teškim prtljagom, vozeći ga po neravnom trotoaru. Uz put je već razmišljao o ručku, za koji će u baru Vagon boks sa zadovoljstvom potrošiti upravo zarađenih pola dolara.

* * *

Ispalo je da je Konroj bio u pravu kada je pomislio kako je Lang Hakebi u srodstvu s Melom Hakebijem, predsednikom Prve nacionalne banke.

Njih dvojica bili su braća, a nisu se videli već više od tri godine, još od onda kada je Lang prošao kroz Vako, nudeći na prodaju poslednji model vinčesterke, tek proizvedene u fabrici.

Mel se iznenadio kada je ugledao brata, praćenog jednim bančinim službenikom. Raširivši ruke, obišao je oko svog pisaćeg stola da svog brata dočeka u zagrljaj. Posle toga Mel je ponudio Langu da sedne i u njegovu čast otvorio je novu bocu burbona. Napunivši dve čaše, pružio je jednu bratu, a drugu podigao uz prigodnu zdravicu:

– Za dobro zdravlje i uspeh nas obojice!

– Ispijam u to ime – odgovori Lang i srknu zlatastožutu tečnost, mljacnuvši nakon toga jezikom. – Mmmm... to se zove kvalitet. Ovako nešto ne možeš dobiti u svakom salunu.

– To je viski uvezen iz Kentakija – poverio mu je Mel, pošavši da sedne za svoj masivni, politirani sto. Bio je nešto teži od brata, ali ne i viši. Bio je pet godina stariji od Langa, ali je izgledao da ima bar deset godina više. Brzo je gubio kosu i sada je imao samo nekoliko tankih pramenova, prebačenih preko sjajne čele na temenu. Lang je, naprotiv, imao bujnu crnu kosu, kao i njihov otac i ona mu se u kovrdžama spuštala do ušiju i niz potiljak. Mel mu je na toj kosi mnogo zavideo. Ipak, u ovom trenutku gledao je mlađeg brata sa izvesnim samodopadanjem, svestan toga da je od njih dvojice on u životu bio uspešniji.

– Šta te je sada dovelo u ovaj mali ali napredan grad, Lang? Da nije opet u pitanju neka prodaja oružja?

Lang je znao da Mel nemilosrdno pretresa njegovu prošlost, sadašnjost i budućnost, ali se zbog toga nije brinuo. Zarađivao je dovoljno za pristojan život. Ono što je dobijao na ime provizije za porudžbine oružja, donosilo mu je dovoljan prihod. Tačnije rečeno, omogućavalo mu je da živi dovoljno udobno, a sem toga imao je i nešto novca uloženog u ranč na planinama u državi Juta, što mu je takođe donosilo mali ali siguran prihod. Računao je da će uskoro biti u mogućnosti da napusti zanimanje trgovačkog putnika i da se u potpunosti posveti svom ranču. Možda će čak biti dovoljno srećan da nađe dobru ženu, koja će pristati da deli njegovu sudbinu.

Znao je, međutim, da je njegov uspeh u životu sasvim skroman u poređenju s Melovim, koji je mogao sebi da dopusti da nosi odela šivena po meri, da ima debeo zlatan psten i zlatan sat s teškim lancem, koji mu je visio iz džepa prsluka.

– Da, Mele – potvrdio je. – Ovde sam da bih prodao još oružja. Naš poslednji model daleko je bolji od svih dosadašnjih, jer sadrži poboljšanja koja ga stavljaju u isti rang s puškama proizvodnje „getling“.

Mel se nije interesovao za vatreno oružje, ali na tu tvrdnju njegovog brata on je zainteresovano podigao obrve:

– Hoćeš da kažeš kako taj novi model može da se koristi i kao ručno, brzo-metno oružje?

Lang se jedva primetno osmehnuo:

– To je možda previše pojednostavljena konstatacija, ali konačan rezultat u konstrukciji ove puške jeste da ona može pucati isto tako brzo kao „getling“ i to samo pomoću jednog pokreta ruke gore i dole.

Mel se namrštio kao da su ga iritirale besmislene reči nadobudnog trgovca oružjem. On se nije razumeo u puške i nije mogao sebi da dočara to što njegov brat govori. Zato je nestrpljivo odmahnuo rukom:

– Dobro, to je tvoja stvar. Dopuštam sebi slobodu da kažem kako se ti ne razumeš u moj posao, pa smo onda što se toga tiče jednaki. Promenimo zato temu razgovora, hoćemo li?

Lang je slegnuo ramenima i, osmehnuvši se, prineo ustima čašu s viskijem. Oduvek je uživao u tome da bocka svog starijeg brata. Ali ovaj put je morao biti

oprezan, jer je od Mela nameravao da traži uslugu.

– Svakako, Mele – složio se. – Kako su ti supruga i deca?

– Fino. U stvari, upravo se pripremaju da provedu izvesno vreme u Nju Orleansu. Ja zbog brojnih poslova neću biti u mogućnosti da pođem s njima, ali oni će otići sami i provešće tamo skoro dva meseca. Možda ću im se kasnije i ja pridružiti.

– To mi se čini dobrom idejom.

– Ti ćeš danas, naravno, doći kod nas na večeru.

Lang je potvrdno klimnuo glavom.

– Biće mi zadovoljstvo, Mele... nego, vidim da opet gledaš na sat. U prvom trenutku pomislio sam kako time hoćeš da ostaviš utisak na mene, ali sad shvatam da si zauzet. – Iskapio je viski i ustao. Mel nije opovrgao da je zbilja zauzet, ali na Langove reči njegove oči dobile su neki tvrđi sjaj. – No, pre nego što pođem – dodao je Lang – moram nešto da te zamolim, Mele.

Njegov stariji brat zabacio je upitno glavu, ali u dubini duše bio je zadovoljan što Lang mora nešto da ga moli. Za njega je bio prijatan osećaj imati među ljudima dužnike, pa čak i onda kada je to uključivalo familiju. Uvek je postojala mogućnost da dug jednoga dana bude vraćen.

– Biće mi veoma drago da ti nešto učinim, samo ako mogu da ti pomognem, Lang. A šta ti je to potrebno?

– Hteo bih da jednu od mojih pušaka ostavim preko noći u tvom trezoru.

Mel se neprimetno trgao i upitno nabrao čelo, ali je ipak rekao:

– Dobro. Ne vidim zašto to ne bi bilo moguće. – Zaćutao je na trenutak pa upitao: – Jednu pušku?

Lang se značajno osmehnuo i klimnuo glavom.

– Da, jednu specijalnu pušku, Mele. Pušku ukrašeni zlatom i srebrom, jednu posebnu jubilarnu pušku, napravljenu po narudžbini porodice Vinčester, a namenjenu kao poklon guverneru Teksasa.

Mel je pobledeo i pokušao da to prikrije iskapivši ostatak viskija iz čaše. Lang nabra čelo, ne shvatajući zašto njegov brat na takav način reaguje.

– Šta tu nije u redu? – upitao je.

– Kako? Oh, ništa. Ovaj... stvar je u tome što imam veliku sumu novca koju treba da stavim u kasu. Plate, gotovina i slično.

– Pa mora ipak biti mesta za jednu pušku.

Mel je razmišljao i pri tom je kratko pogledao svog brata, skrenuvši pogled u stranu u istom trenutku kad su im se pogledi sreli. Počeo je da dobuje debelim prstima po stolu.

– Dakle? – upita Lang nestrpljivo. – Pa bar je jednostavno reći „da“ ili „ne“. Ako je u pitanju ovo drugo, interesovalo bi me da čujem razloge za to, Mele.

Njegov brat pocrvene u licu.

– Ja ne moram da iznosim razloge ni za jednu odluku koja je u vezi s poslovanjem moje banke, Lang.

Lang s razumevanjem odmahnu rukom:

– O-kej, o-kej! Ne raspravljajmo dalje o tome! Mislio sam da je moj zahtev jednostavan i da ga je jednostavno ispuniti. Ali ako već ne možeš da odvojiš ni jedan čošak u koji bih mogao da stavim tu

vražju pušku, onda ću morati da spavam s njom ispod jastuka. – Pogledao je ljutito Mela. – Ta puška je u potpunosti ručne izrade i radili su je najbolji majstori, a ukrase na njoj napravio je najbolji zlatar. Vredi najmanje pet hiljada dolara. Sada ti je valjda jasno zbog čega sam želeo da je staviš u trezor.

Stariji Hakebi je lagano zaklimao glavom. Izgledao je zamišljen i odsutan duhom kad je podigao pogled do bratovljevog lica.

– Da, vidim u čemu je stvar. Pa dobro. Donesi je ovamo a ja ću se postarati da je stavim u kasu. – Prisilio je sebe da se glasno nasmeje, ali je u tom osmehu bilo nervoze. – Da budem iskren, ne želim još neku dodatnu odgovornost... recimo za pušku namenjenu guverneru.

– Možda će ti on za to dati pismenu zahvalnicu – rekao je Lang s prizvukom ogorčenja u glasu, ali se odmah zatim osmehnuo. – Doneću ti je pre nego što zatvoriš banku.

– Daćeš je meni lično. – Mel se i dalje osmehivao. – I nemoj da zaboraviš na večeru u mome domu.

– Doći ću – obeća Lang i iziđe.

Mel Hakebi je ostao još izvesno vreme da sedi za stolom, duboko zamišljen. Zatim je naglo ustao, uzeo s čiviluka svoj šešir i otro ga rukavom sakoa. Bio je veoma ponosan na taj svoj šešir – jedini te vrste u Vakou. Stavio ga je na glavu, nakrivio malo na jednu stranu, pogledao kritički sebe u ogledalu, a onda izišao.

– Biću odsutan jedan čas – rekao je odsečno svom službeniku, izlazeći iz banke.

Izašavši, podigao je ramena i krenuo niz ulicu uobičajenim, njišućim hodom,

klimajući povremeno glavom čas levo, čas desno, otpozdravljajući građanima koji su mu se uz put javljali i dodirujući obod šešira prstima, izražavajući time poštovanje prema gradskim gospodama.

Ali kada je stupio u šerifovu kancelariju i stao pred šerifa Četa Lindena, s njegovog lica nestao je osmeh i zamenio ga izraz zabrinutosti. Šerif je bio čvrst i koščat muškarac, tvrdog izraza očiju i oštro isklesanih crta lica. Izgledao je odlučan, čvrstog karaktera, a njegov fizički izgled kao da je potkrepljivao takav utisak o njemu. Kada je Hakebi žurno ušao u njegovu kancelariju, on je upravo zavijao cigaretu i baš tog trenutka kresnuo šibicu o površinu stola te vrhom plamena dodirnuo cigaretu. Otpiknuo je palidrvce noktom palca prema Hakebiju i nasmejao se kada je bankar naglim pokretom ruke ljutito odbio palidrvce od sebe.

– Zbog čega ti je takav izraz na licu, Mele? – upita ga šerif.

Bankar je nekoliko puta obrisao maramicom sedište stolice pre nego što se spustio na nju, naspram ravnodušnog čuvara zakona, zavaljenog u stolici iza pisaćeg stola.

– Maločas je u grad doputovao moj brat – Hakebi je naglašavao svaku izgovorenu reč.

– Onaj iz kompanije „Vinčester“? Da, čuo sam. Pa šta?

– Doneo je sa sobom specijalnu pušku, namenjenu guverneru. Puška ima zlatom optočen kundak i вреди najmanje pet hiljada dolara. Traži da je ostavi kod mene u trezoru... za noćas.

Linden je ćutao nekoliko trenutaka. Povukao je snažan dim, zadržao ga malo

u ustima, a onda ga izbacio u vidu kolutova, koji su zaplovili prema tavanici. Zatim je skinuo noge sa pisaćeg stola i izvadio cigaretu iz usta. Žmirkao je očima kao mačka u mraku.

– Nadam se da od toga nisi pravio pitanje. Đavolski se nadam da si odmah rekao „o-kej“, kao da je u pitanju nešto najnormalnije. Je li tako, Mele? – procedio je kroz stisnute zube.

Uprkos prohladnom danu bankar je počeo da se preznojava. Energično je zaklimao glavom, nastojeći da izbegne šerifov pogled.

– Da... rekao sam... rekao sam da je sve u redu – potvrdio je.

– Ali... ? – nastavio je da ga zapitkuje šerif, sluteći po izrazu Hakebijevog lica kako se iza njegovog odgovora nešto krije.

Bankar slegnu ramenima.

– Pa jeste, znaš, malo me je uznemirio. Možeš pretpostaviti zbog čega.

– Ne... ne mogu uopšte da pretpostavim zašto te je to moglo uznemiriti – presekao ga je Linden, odmahujući odsečno glavom. – Zašto bi jedan običan zahtev da tvom bratu učiniš uslugu mogao da te uznemiri, Mele?

Glas mu je zvučao opominjući mirno i blago i bankar se unezvereno uzvrpoljio na stolici.

– Dodavola, znaš i sam – šapnuo je, bacivši pogled prema vratima. Učinio je pokret kao da će ustati. – Bolje bi bilo da ih zatvorim.

– Sedi tu i ostavi vrata tako kako stoje – prasnu šerif i kroz stisnute trepavice preseče pogledom Hakebija, koji se polako vratio na stolicu. – Prokleta budalo, zar nisi mogao da budeš dovoljno pame-

tan pa da jednostavno kažeš „o-kej“ i da se na tome sve završi?

Bankar je maramicom obrisao znojavo lice.

– Nisam zato što je ta puška za guvernera. To nije obična puška koju neki glupavi trgovački putnik poklanja nekome povodom veće količine kupljene robe. To je specijalno pravljena, zlatom i srebrom optočena puška, jubilarni poklon za guvernera. Zbog toga sam se uznemirio.

Linden je neko vreme ćutke pušio, a onda je rekao:

– Ti si budala. Mogao si da upropastiš celu stvar. Je li tvoj brat nešto posumnjao?

Hakebi je zaustio da odgovori kratko ubedljivo „ne“, ali se predomislio:

– Pa... izgleda mi kao da je pomislio da se čudno ponašam. Bar tako pretpostavljam.

Linden opsova.

– Koliko ozbiljno je tako nešto pomislio?

– Oh, ne verujem da je pomislio nešto naročito loše ili da je bilo šta posumnjao. Jednostavno mu se nije dopalo moje ustezanje da mu izađem u susret. – Nagnuo se preko stola i primeo glavu bliže šerifovoj: – Možeš li dojaviti Halamu da ne dira pušku?

– Jesi li poludeo? – prekide ga Linden oštro i nehotice baci pogled ka otvorenim vratima. – Naravno da ne mogu. Sada je suviše kasno za to. Sem toga, kako bi izgledalo kad ne bi uzeo takvu pušku?

Puška je spakovana u sandučić. On ne bi morao da zna šta je unutra. U Hakebijevom glasu osećalo se očajanje.

– Svako živ bi očekivao da on pogleda šta je u tom sanduku, idiote!

– Ali... ali to bi imalo kao posledicu istragu od strane rendžera. Možda čak i federalnog šerifa. Ne možemo dozvoliti sebi da se oni ovuda počnu movati. Bar ti to dobro znaš!

– Naravno, to je nešto što ja bez sumnje znam. Ali to možemo urediti. Prepušti ti sve samo meni! Zaboravi na tu glupu pušku i stavi je u trezor kao što to tvoj brat traži.

– Možda bih je mogao staviti u neki ormar i reći mu da sam zaboravio da je stavim u trezor...

Linden ga je sažaljivo pogledao:

– On će hteti da je sam stavi u trezor, glupane. Insistirće na tome. Uradi ovako kao što ti kažem, Mele, pa ćemo iz svega toga izaći čisti kao nevinašca.

Mel Hakebi se ugrize za usnu. Nervozno je zgužvao maramicu u debelim, znojnim rukama.

– Sada žalim što sam te poslušao u vezi s tim poslom oko prodaje zemljišta, Čete.

Šerif se grubo nasmejavao:

– Ma nemoj? Zaista? A da me nisi poslušao ne bi sada živeo u onoj tvojoj dvospratnoj kući na ivici grada i ne bi imao celu četu posluge. I još mnogo drugih stvari.

Bankar nabra čelo, ali ne reče ništa. Onda je lagano digao glavu, otkrivajući zbunjeno lice.

– Pa, dobro, ti si u mogućnosti da vidiš šta sam ja uradio s mojim delom zarade, ali šta si ti učinio s tvojim, Čete? Ti si još uvek isti onaj šerif malog grada, još uvek primaš istu platu i živiš onako kako si i pre živeo. Šta si učinio sa svojim delom novca? Ja slučajno znam da nije na tvom računu u mojoj banci.

Linden se lukavo osmehnuo:

– Bilo bi prilično glupo od mene ako bih ga tamo držao. Ali ti nemoj da brineš šta ću ja učiniti s mojim novcem. Ti se pobrini da sve izgleda normalno. Potrudi se da današnji dan izgleda kao svaki drugi, zatvori banku kada tome dođe vreme i idi kući da uživaš u prijatnoj večeri s porodicom. – Osmeh lagano iščeze s njegovog lica. – Do ujutru sve tvoje brige biće uklonjene.

* * *

Vako nikada nije počivao u potpunom snu. U svako doba, pa čak i u kasnim noćnim i ranim jutarnjim časovima, uvek je bio otvoren jedan od njegovih nekoliko saluna. Bio je to sporazum između vlasnika lokala i šerifa Lindena.

U skladu s tim nepisanim sporazumom bilo je dozvoljeno da salun Sema Hjustona jednom sedmično bude otvoren tokom cele noći. Sledeće noći bio je red na „Karusel“ bar, a treće je Freningenov „Bafelou gal“ imao tu privilegiju. Subotom uveče tu dozvolu su imala sva tri saluna.

Bio je to prilično povoljan dogovor, koji je ostavljao građanima nekoliko mirnih noći, ali čak i u tim mirnim noćima u zadnjim odajama saluna, pod prigušenom svetlošću lampi igrao se poker do ranih jutarnjih časova. Linden je, međutim, pazio strogo da saluni budu zatvoreni i da brojne prijateljice noći za to vreme prekinu s obavljanjem svog unosnog zanata.

Ostali deo grada bio je uglavnom u mraku. Tu i tamo bi poneko blede svetlo obasjavalo prozore kućica, ali i te malo-brojne svetiljke gasile bi se jedna po

jedna kada bi ponoć prošla. Linden bi pre toga poslednji put obišao grad i oko deset sati vratio se u svoju kancelariju. Znao je da će saluni tačno na vreme biti zatvoreni, a isto tako i kuće zabave, u kojima se do ponoći razlegao smeh. Jer ako to neko ne bi poštovao, morao bi da računa s njim... a niko to nije želeo.

Bret Halam je znao da je Linden čvrst i odlučan čovek, a to su znali i Halamovi ljudi, dok su stajali okupljeni iza svog vođe u jednoj uličici, paralelnoj s glavnom, nedaleko od zgrade Prve nacionalne banke u Vakou.

Halam je bio grub čovek i po izgledu i po ponašanju. Zaudarao je jako na znoj jer se retko kupao, a još ređe menjao rublje i odeću. Nosio je bradu, ali samo zato da bi sebi uštedeo trud oko brijanja. Iz istog razloga i kosa mu je bila dugačka i masna. Debeli nokti na prstima bili su mu izlomljeni i neravni, a ispod njih se taložio debeo sloj prljavštine. Čak su se i njegovi ljudi držali podalje od njega kad god bi to bilo moguće, mada su se već prilično bili navikli na njegov neprijatan zadah. No niko mu nikada to nije pomenuo, niti mu je ikada rekao da treba da se okupa. Niko sem Četa Lindena, koji je jedini bio dovoljno čvrst i hrabar da mu to kaže a da ne oseti posledice zbog toga. Ostali, koji su to pokušali, već su davno iznad uzglavlja imali nadgrobnu ploču sa svojim imenom.

Noseći malu platnenu torbu, Halam je dao rukom znak svojim ljudima da se prikriju uz zid zgrade, dok je on pažljivo osmotrio ulicu i banku.

– O-kej, baš kao što je rečeno da će biti. Mirno je kao u crkvi. Imamo, dakle, dovoljno vremena. Vrlo je važno da to

imamo na umu! Možemo posao da obavimo temeljno, jeste li čuli? Uzećemo sve što nađemo. Svaku i najmanju stvar. To je dogovor i zato vodite računa da se sve propisno obavi ili će onome koji pogreši sledovati metak iz mog kolta. Je li jasno?

Niko se nije potrudio da odgovori, a Halam to nije ni očekivao. Tokom boravka u skrovištu u brdima bezbroj puta su se o tome dogovarali. Ako za to vreme nisu naučili svoju ulogu, onda je nikada neće ni naučiti. Znali su samo da će onaj koji načini grešku, biti mrtav. Ali Bret Halam je želeo da ih još jednom na sve podseti pre nego što pređu na posao.

Zadovoljan što im je još jednom uterao strah u kosti, Halam je klimnuo glavom, pritisnuo pod miškom torbu od nepromočivog platna i zakoračio na ulicu. Ostali pođoše za njim. Kao sedam tamnih senki prešli su nečujno preko tihe ulice, sve do uličice koja je vodila pored banke. Halam je nešto tiho izustio i odmah mu je prišao jedan od njegovih ljudi, noseći u ruci veliku gvozdenu šipku. Na ulici je bilo dovoljno svetla da se jasno vidi masivna čelična šarka, ukucana u tvrdo drvo.

Čovek je ugurao savijen vrh čelične šipke ispod šarke, a onda snažno potegao. Pod pritiskom šarka se malo pomerila i izvukla iz drveta. Začulo se škripanje i Halam je odsečnim pokretom ruke dao znak za tišinu. Čovek s polugom odmah je prekinuo posao.

– Pokušaj ponovo, ali polako – naredio je vođa.

Bandit je ponovo pritisnuo polugu i osetio da čelična šipka pruža otpor. Napregao je mišice još jače. Šarka se izvukla iz drveta još nekoliko milimetara i

ponovo se začulo škripanje. Bandit je sada zastao, ne čekajući Halamovo uputstvo i posle nekoliko trenutaka zapeo i po treći put. Ovaj put je šarka izletela iz ležišta i odjeknuo je mukli zveket gvožđa kada je metal udario u okvir vrata. Bandit je stisnuo zube i pobedonosno pogledao Halama, ali ga je vođa samo odgurnuo u stranu i pritisnuo ramenom čvrsta, masivna vrata.

Ali ona nisu popustila.

– Zaključana su iznutra, ali to je samo reza. Namesti polugu ponovo i to deset santimetara iznad brave, Tejde.

Tejd je ugurao vrh poluge između vrata i dovratka i potegao. Osetio je otpor i pritisnuo jače. Nekoliko trenutaka vrata su izdržavala pritisak, a zatim su se uz tresak otvorila. Banditi su istog časa jurnuli u zamračenu prostoriju, a onda je Halam zatvorio vrata i podupro ih jednom stolicom.

Ako je neko čuo tresak, što nije bilo verovatno, vrata će izgledati kao da su zatvorena. Bar se Halam tako nadao. No, u svakom slučaju, nije bilo vremena za dugo razmišljanje. Halam povede svoje ljude kroz zamračenu odaju, a Armstrong i Bler su pojurili i navukli zavese na prozore.

– Sve je u redu, Brete – šapnuo je promuklo Armstrong.

– Neće valjati ako nije – promumla Halam i kresnu palidrvce. Zaklonio je plamen šakom i prišao stolu na kome su se nalazile petrolejke. Zapalio je jednu, a onda i drugu i poneo ih do staklenih vrata na kojima je pisalo „Direktor“.

On i nekoliko njegovih ljudi otvorili su vrata i ušli, a Armstrong i Bler ostali su da čuvaju stražu. – Jedan kod ulaznih

vrata, a drugi pokraj prozora. Kroz rupe, prosečene u zavesama mogli su pratiti kretanje na ulici bez opasnosti da budu primećeni.

Došavši do vrata velike kase, Halam je zavukao ruku u platnenu torbu i počeo nestrpljivo da kopa po njoj. Jedan bandit je prišao s dletom i specijalnim čekićem. Ne čekajući nalog, počeo je dletom da obrađuje masivne nitne na šarkama, ne trudeći se da pomeri same šarke. Presekao je dletom okruglaste glave nitni na sve četiri šarke, a drugi bandit izbio ih je iz ležišta tankim šiljkom i čekićem. Treći bandit je nešto petljao oko mehanizma brave, a četvrti je udarcem teškog čekića odvalio mesinganu kapicu na njenom mehanizmu. Halam je prikopčao detonator i fitilj na štapine dinamita, a onda prišao vratima kancelarije i bacio pogled u zamračenu odaju. Pri svetlosti petrolejki iz Hakebijeve kancelarije mogao je da vidi dvojicu stražara.

– Je li sve čisto? – upitao ih je.

– Jeste – potvrdio je Armstrong.

Halam baci pogled na jevtin džepni časovnik i progunda:

– Sve ide po planu. Kako vi napredujete? – upitao je ljude pored kase.

– Mi smo završili svoj deo, Brete.

Halam je hitro prišao kasi i prineo prvi štapin dinamita. Utisnuo ga je u žleb koji je bandit izdubio između vrata i dovratka kase i pričvrstio ga mekanom zemljom. Radio je brzo i vešto, stavljajući jedan za drugim štapine dinamita najpre iznad vrata, pa pored ručice brave, a onda po jedan kod svake šarke. Umotao je sve fitilje zajedno, a ostali banditi navukli su tepihe na vrata kase, dok je

Halam povlačio fitilje do glavne odaje banke.

Onda su se svi banditi okupili iza masivne tezge, a Halam je digao staklo s jedne petroljeke i prineo krajeve fitilja do plamena. Snop fitilja je dimeći se zaprštao i Halam ga je bacio prema vratima kancelarije, pa se i sam šćućurio iza tezge, pored svojih ljudi.

Još tridesetak sekundi...

* * *

Lang Hakebi nikada nije spavao u untermageru, što je inače bio običaj većine muškaraca u zapadnim graničnim oblastima. On je to smatrao nehigijenskom navikom i uvek je sa sobom nosio na put pižamu ili spavaćicu.

Sada je sedeo u hotelskoj sobi i podrhtavao od zime. Ništa nije pomagalo što je rukama prikupljao oko sebe pižamu, jer nikako nije mogao, nakon što je nemirnim snom odspavao jedan sat, ponovo da zaspi. Sa večere u Melovom domu vratio se noseći u ušima odjek neprekidnog blebetanja bankareve žene i veliku lepljivu mrlju na golubije sivim pantalonama, koju mu je napravio jedan od nestašnih bratovljevih dečaka.

Neki ljudi bili su predodređeni za porodični život, ali Lang Hakebi je smatrao da to nije s njim slučaj. O, on je naravno voleo decu ukoliko su to bila nečija tuđa deca i ukoliko su znala gde im je mesto, a to mesto, po njegovom mišljenju, za vreme obeda bilo je daleko od odraslih. Ali Melova deca bila su toliko zaokupljena stricem Langom i mada je bio polaskan pažnjom koju su mu ona ukazivala, bilo bi mu daleko prijatnije da tu

pažnju i interesovanje nisu iskazivala još i dodirima masnih i lepljivih prstiju.

No ni deca, ni njihovi prsti, ni blebetanje Melove žene nisu ga sprečavali da spava. Nije bio zabrinut ni zbog guvernerove puške koja se nalazila u Melovoj banci.

Ne. Bio je zabrinut zbog Mela.

Lang je uvek mogao da shvati Melova raspoloženja, pa čak i da prozre njegove skrivene misli onda kada je ovaj nešto mnogo želeo a nije hteo da jasno i otvoreno kaže šta hoće. Uvek je bio u stanju da proceni kada Mel govori istinu, a kada laže i bio je siguran da ga je Mel tog popodneva lagao. On uopšte nije želeo da te noći ostavi pušku u bančinom trezoru.

Zbog čega to njegov brat nije želeo, to Lang Hakebi nije znao, ali je nameravao da sazna pre nego što napusti Vako i pođe u Ostin, da guverneru preda pušku na poklon za desetogodišnjicu njegovog izbora.

Lang je mrzeo zagonetke i nije mogao da smisli nijedan razlog zašto je Mel bio tako kolebljiv povodom njegovog sasvim jednostavnog zahteva. Ta misterija mu je stalno remetila duševni mir. Sve vreme za večerom, a i kasnije kada su prešli u salon, bankar je izgledao nervozan. Nešto je mučilo tog čoveka i Lang je znao da to ima veze s puškom, ako ne direktno, onda s činjenicom da se ona nalazi u bančinom trezoru. Za to nije postojalo logično objašnjenje, a Lang je suviše dobro poznao svog brata da bi gubio vreme postavljajući mu pitanja. Mel bi mu odgovorio da gleda svoja posla.

To bi, u osnovi, možda bilo i najbolje.

Tek što je to odlučio i pružio ruku da dohvati cigaretu s noćnog stočića odjeknula je eksplozija, koja ga je formalno izbacila iz kreveta. Nagnut i ispružene ruke, bio je na rubu ravnoteže kada je detonacija potresla zgradu.

Trepćući zbunjeno, Lang Hakebi je ostao da sedi na podu, pitajući se šta se to desilo. Ali njegova nedoumica trajala je samo trenutak-dva. Nalazeći se neposredno ispod prozora, prišao mu je na kolenima, razgrnuo zavesu i pogledao na drugu stranu ulice, ka zgradi banke. Nije znao šta ga je navelo da najpre pogleda u tom pravcu, ali to mu je nekako izgledalo prirodno. Kada je ugledao mali plamen, koji je svetlucao kroz razbijene prozore zastrte zadimljenim i zapaljenim konjskim ćebadima, znao je da je pogodio. I, što je još gore, sada je znao zašto se Mel tako čudno ponašao.

Ta misao kovitlala mu se u glavi dok je navlačio pantalone, da bi zatim pritrčao koferu s uzorcima, zgrabio iz njega pušku i iz posebnog odeljka kutiju metaka. Tako naoružan, otvorio je vrata i kroz mutno osvetljen hodnik potrčao do stepenica, osluškujući u trku kretanje i žagor bunovnih gostiju u drugim sobama.

Kada je stigao na ulicu puška mu je bila napunjena. Zastao je na izlazu iz hotela kada je ugledao grupu ljudi koji su u gomili istrčali iz banke ka konjima koji su ih napolju čekali. Hakebi je kleknuo na koleno i prineo pušku ramenu. To novo oružje nije imalo uobičajenu polugu za repetiranje, već novo konstruisanu ručicu sa otvorom na kraju, u koji se uvlačila šaka. Bila je to masivna, velika ručica, kroz koju je cela šaka mogla

da prođe. Hakebi je vrhom prsta dodirnuo jednu oprugu na kundaku i opruga je iskočila napred santimetar i po, dva. U međuvremenu pljačkaši su pojahali konje i poterali ih u trku ulicom, praćeni sanjivim očima građana, koji su se počeli pojavljivati na prozorima i vratima. Banditi su jahali punom brzinom, vičući i pucajući u vazduh.

Prodavac pušaka izbrojao je devet konjanika, a onda je počeo da okreće ručicu puške, mičući ručicom onoliko brzo, koliko je mogao. Ručica je letela gore-dole tako brzo da se jedva mogla videti. Nije bilo potrebe da prstom poteže okidač. Čim bi se ručica spojila s puškom, gurnuta opruga bi automatski aktivirala obarač, koji se zatezao pokretom ručice kao kod normalne vinčesterke. Ali umesto da pritisne okidač, opruga je delovala kao neka vrsta automatskog okidača i obarač je padao na tek ubačen metak u cev.

Rezultat toga je bio da je vinčesterka pucala takvom brzinom da je izgledalo kao da puca neki minijturni mitraljez.

Zbunjeni banditi su okrenuli revolvere i panično pripucali. Vinčesterka je, međutim, nastavila da grmi sa hotelske verande i jedan begunac je zamlatarao rukama i prevrnuo se preko konjskih sapi. Drugi konjanik se zaljuljao u sedlu i ispustio revolver da bi se rukom uhvatio za kuršumom razmrskano rame. Njegov konj je u trku pokleknuo kao da je prednjim nogama upao u neku jamu i dalje, ponet inercijom, leteo napred a onda gubicom zaorao po prašini. Krckanje vrata prigušio je promukli krik konjanika koji je, kao izbačen iz katapulte, poleteo preko glave konja.

Ošamućen i uzdrman, on je s mukom stao na noge. U ruci je još uvek držao drugi revolver i, opazivši Hakebija, ispalio nasumce dva metka u njegovom pravcu, a zatim je, teturajući se, potrčao niz ulicu za kompanjonima koji su odmicali.

Pretrčao je tek deset-petnaest koraka kada je shvatio da njegovi saučesnici u trku beže iz grada, pucajući na sve što se miče levo i desno od njih, ali ne hajući šta se s njim događa. Proklinjući i psujući od straha, bandit je šmugnuo u jednu sporednu ulicu i, bežeći, počeo da puni revolver. Bio je to Bler. Bilo mu je jasno da su ga drugovi napustili i ostavili da se sam snađe i dočepa njihovog skrovišta.

U međuvremenu Halam je izvukao pušku iz futrole i jašući na čelu bande ka izlazu iz grada, prineo pušku ramenu. Mnoštvo građana, probuđenih eksplozijom i pucnjavom, našlo se na ulici, većina od njih u spavaćicama, ali Halam se nije zamajavao time da proverava jesu li naoružani ili nisu. Samo je kratko naredio:

– Pobijte ih!

Povikavši to iz sveg glasa, odmah je i sam pripucao. Jedan stariji građanin okrenuo je leđa i pokušao da se dočepa vrata svoje kuće, ali ga je Halamov metak stigao i zaustavio. Njegova žena je vrisnula kada je nesrećni starac glavačke udario u dovratnik pre nego što je pao na verandu obliven krvlju.

Druga žena bolno je kriknula, pogodena kuršumom iz revolvera jednog od bandita. Uplašeni građani su se raspršili na sve strane. Kuršumi su razbijali okna i otkidali ivere s vrata i prozorskih okvira. Još jedan nenaoružan čovek pao je

mrtav. Jedno dete potrčalo je preko ulice i bilo zgaženo kopitama banditskih konja.

Pucnji su odjekivali za beguncima kada im se ivica grada ukazala na vidik. Punim trkom projurili su pored dvospratnice Mela Hakebija. Iz obazrivosti Halam i njegovi ljudi sasuli su tuce kuršuma u veliku, zamračenu kuću, osluškujući sa zadovoljstvom zveket razbijenog stakla. Odmah zatim nestali su u noći...

* * *

Bler je bežao glavom bez obzira, ali je za sobom ipak čuo bat koraka. Nije znao da li je to onaj čovek koji ga je pogodio i oborio iz sedla ili neko drugi, ali nije nameravao da stane da bi to utvrdio. Nije dobro poznavao Vako, ali je pretpostavljao da će ga sporedna ulica odvesti u neku drugu, širu, gde bi, uz malo sreće, možda mogao da se dočepa nekog konja.

Možda bi mogao stupiti u kontakt...

Odjednom je zastao kao ukopan. Pogrešio je i to fatalno.

Ulica, kojom je krenuo, bila je ćorsokak i završavala se visokim daščanim zidom, na koji su se sa svih strana naslanjale druge zgrade. Iz te ulice nije bilo izlaza, a gonilac mu se u mraku približavao. Proteći će možda samo nekoliko sekundi pre nego što bude otkriven.

Pa dobro. Taj čovek, ma ko bio, mogao se smatrati mrtvim, pomisli bandit odlučno i kleknuvši na jedno koleno, uperi revolver ka svetlom otvoru gde se njegov progonitelj morao pojaviti. Bler je ostajao nevidljiv za svakoga ko bi sa

svetlosti ušao u ćorsokak, taman kao pakao.

Ugledao je gonioca kako se približava. Bio je to visok, koščat čovek s revolverom u ruci. Mada ga je imao na nišanu, Bler nije opalio jer je video da to nije onaj čovek što je iz puške pucao sa hotelske verande. To je bio neko čija je silueta beguncu bila nekako poznata.

Zatim ga je obuzeo talas olakšanja. Ustavši s tla, on je spustio revolver i pošao korak napred.

– Čete, to sam ja, Bler – šapnuo je tiho i sledio se, videvši da se šerif okrenuo ka njemu i uperio revolver. – Hej, stani malo čoveče! Nisam nameravao da te ubijem! Upao sam u klopku. Možeš li mi nabaviti nekog konja, ili me nekako prikriti?

Namrštenog čela, Čet Linden je polako prišao Bleru.

– Dodavola, zar si morao da izabereš jedini ćorsokak u gradu – promumlao je.

– Nisam imao drugog izbora. Neki tip s puškom ubio je konja poda mno. Ali sada to nije važno. Mogao bi naići i neko drugi. Možeš li me izvući odavde, Čete?

– Da, mogu. Urediću to. Ostani ovde. Neki ljudi su me videli kad sam potrčao za tobom i moraću da im objasnim kako si se provukao kroz neku ogradu ili tako nešto.

– O-kej. Ali nemoj se dugo zadržati.

– Neću, ali ti se zavuci tamo dalje u senku... tamo, vidiš li? U onaj ugao.

Bler je mahinalno okrenuo glavu, a Linden je podigao revolver i opalio tri hica.

Ponet udarima kuršuma, bandit je tresnuo o zid magacina i kliznuo naniže, da bi se zatim mlitavo skljkao na zemlju.

Linden je udarcem noge izbio pištolj iz njegovih obamrlih prstiju i još jednom opalio.

Na tutanj nogu u trku šerif se okrenuo i na ulazu u slepu ulicu ugledao Langa Hakebija i još nekoliko građana. Oni su netremice zurili u Blerovu siluetu u pomrčini.

– Mislio sam da ste ga uhvatili, šerife – izustio je Hakebi zadihano.

Linden ga je leđeno pogledao.

– I jesam. Držao sam ga na nišanu, ali kad sam hteo da ga privedem, on se mašio revolvera. Morao sam da ga ustrelim.

– Dobro ste ga udesili – primeti Hakebi.

Linden zažmiri.

– Nisam smeo da mu pružim više od jedne šanse da se preda.

– Meni izgleda kao da mu niste dali nijednu šansu.

Šerif se trgao:

– Šta hoćete time da kažete, Hakebi?

Prodavac oružja je samo uzdahnio i odmahnuo glavom:

– Ništa. Čini mi se samo da ste nepotrebno trošili municiju, to je sve. Četiri metka na jednog čoveka.

– I vi nešto možete da mi kažete o uzaludnom trošenju municije? Kakvu ste vi to đavolju pušku večeras koristili?

– Jedan posebno poboljšan model vinčesterke – objasni Hakebi učtivo, pokazujući pušku s ručicom. – Ali dok mi ovde gubimo vreme toročuci, banditi će nam pobeći... a oni su odneli i nešto što ja bezuslovno moram dobiti nazad.

Linden oseti grč u telu, ali je poverovao da to drugi nisu zapazili.

– Da? A šta je to?

– Specijalna puška, namenjena kao poklon guverneru.

– Otkud znate da su je pljačkaši odneli?

– Znam jer sam otišao do banke da proverim. Trezor je počišćen. Sve su odneli.

Linden se namrštio.

– Sve? Hoćete da kažete: novac, knjige...

– Da, dodavola – potvrdi Hakebi nestrpljivo. – Sve, uključujući i moju pušku.

– Sve sem knjiga – javi se jedan građanin. – Ovaj čovek koga je Hakebi skinuo iz sedla nosio je knjige i kada je njegov konj pao, knjige su se rasule po glavnoj ulici.

Linden je osetio da mu je iz lica nestalo i poslednje kapi krvi. Ponovo se obradovao što ga je mrak krio od pogleda ostalih.

Jer glavni razlog za pljačku banke bile su u stvari knjige: cilj je bio da se nestankom knjiga unište kompromitujući dokazi.

Stisnuvši usne, drhtavim rukama počeo je da puni ispražnjen revolver.

– Bilo bi dobro da odmah krenemo u poteru, Čete – reče jedan od građana.

– Da – složio se Linden uzdahnuvši. – Trebalo bi da pođemo.

Lang Hakebi je nabrao čelo. Zbog čega je šerif te reči izgovorio s tako malo elana, pitao se.

* * *

Dok Holidej se probudio umoran i lo-man kao da je preko njega projurio stam-pedo, što nije bilo čudno posle burno provedene noći, sa dosta ispijenih čašica.

Skoro divljačko lupanje na vratima trglo ga je iz dubokog sna i on otvori oči, da bi odmah zažmirio, zaslepljen bleskom sunca koji je prodirao kroz širom razmaknute zaveses. Ne razmišljajući šta čini, okrenuo se i spustio noge preko ruba kreveta, pre nego što je postao svestan svog postupka.

Mahinalno se mašio revolvera koji je ležao na noćnom stočiću i ukrućenim korakom pošao ka dvostrukim vratima. U glavi mu se vrtelo i činilo mu se da mu je mozak otekao i da iznutra pritiska lobanju. Kakav grozan osećaj! Idući ka vratima zakleo se da će prosvirati lobanju nitkova s druge strane koji mu je prekinuo toliko potreban odmor. Ako je neko zaslužio smrt u mukama, onda je to bio taj maloumni portir, koji nije umeo da proceni kada sme da uznemiri gosta, a kada ne.

– Prestani s tim lupanjem, dodavola – povikao je Dok i odmah zažalio jer mu je od sopstvenog glasa bolno zazujalo u glavi. Prineo je ruku slepoočnici i besno hukćući povukao rezu, pa pritisnuvši kvaku, širom otvorio vrata, uperivši istovremeno kolt u osobu pred vratima. – Trebalo bi da ti prosviram tu ćupu. Zar nisi mogao sačekati da se odmorim...

Zastao je u pola rečenice. U hodniku pred vratima nije stajao portir, koji bi već predstavljao dovoljnu neprijatnost, ali za zapadnjaka osoba koju je ugledao bila je daleko veća neprijatnost od svih.

Pred vratima je stajao Lang Hakebi, prodavac oružja.

Izgledao je nervozan i pomalo uprljan, što je za Hakebija bilo sasvim neuobičajeno. Zurio je u Holideja i okretao u rukama svoj smeđi polucilinder, skida-

jući pri tom nesvesnim pokretima mrvice prašine s njega, što je Doku, čak i u ovako mamurnom stanju, govorilo da je prodavac oružja prispeo u grad ranim jutarnjim vozom. To je opet značilo da je došao odnekud sa severa.

Dok zastenja i spusti ruku s revolverom niz telo.

– Gospode Bože, šta tebe tera da u ovo doba dana lupaš kao sumanut, Hakebi? Šta ti tražiš ovde?

Rekavši to, nije ni sačekao odgovor, kojem se verovatno nije odmah ni nadao, već se vratio u sobu i prišao umivaoniku. Nasuo je u lavor vode iz bokala i ispljuskao lice nekoliko puta. Zatim ga je obrisao peškirom, ne obraćajući pažnju na Hakebija, koji je u međuvremenu ušao i zatvorio vrata za sobom. Prebacivši ubrus preko umivaonika, Dok priđe stolu, natoči u čašicu brendi i ponudi ga gostu. – Želiš li piće? – upita dubokim glasom neispavanog čoveka.

– U sedam ujutru? Ne, hvala. Tako rano ne pijem – u trgovčevu glasu osećalo se gnušanje. – Izgledaš strašno umoran, Holideje.

– I jesam strašno umoran. Ali bio bih manje umoran i izgledao bih mnogo bolje da mi je pružena mogućnost da odspavam još nekoliko časova, umesto što me je jedan dokoni idiot probudio, treskajući pesnicama o vrata moje sobe.

– Oprosti, ali bilo je neophodno. – Hakebi nije izgledao nimalo zbunjen zapadnjakovim prekorom, niti je pokušavao da se izvini. – Mogu li da sednem?

– Samo izvoli. Osećaj se kao kod svoje kuće. – Dok se skljkao u fotelju preko koje je bilo prebačeno njegovo odelo. Njegov gost se spustio na ivicu male

sofe. Dok ga je žmireći pogledao: – A sada da ponovim pitanje: šta, dodavola, tražiš ovde tako rano?

– Veruj mi da te ne bih uznemirio da to nije bilo apsolutno neophodno.

Dok nestrpljivo odmahnu rukom.

– Dobro, dobro, to si već rekao. A šta je to zbog čega je bilo neophodno da tako rano dođeš?

– Bio sam na svom uobičajenom putovanju kroz severoistočni Teksas – rekao je Hakebi bez ikakvog uvoda – i stigao sam u Vako. Ovaj put nosio sam sa sobom jednu specijalnu pušku... posebno pravljenju, s kundakom ukrašenim zlatom i srebrnim inkrustacijama u tom zlatu... pušku koju je kompanija namenila kao poklon guverneru. Svaki deo te puške bio je ručne izrade i njena je vrednost oko pet hiljada dolara.

Zapadnjak je s punom pažnjom pratio Hakebijevu pričanje i ovaj je to znao. Onda Dok uze kutiju s cigarama u ruku, ali odustade da pripali.

– Pušku sam ostavio u trezor banke u Vakou u kojoj je moj brat direktor – nastavio je Hakebi – smatrajući da je to najbolje mesto na kome će puška biti potpuno sigurna dok sam ja u gradu. Slažeš li se da sam pravilno postupio?

Dok potvrdno klimnu glavom.

– Da – reče Hakebi – ali nije tako isplalo. Neki banditi dinamitom su razneli vrata kase i odneli pušku.

Dok nabra čelo.

– Samo pušku?

– O, ne – Hakebi diže ukrućeni kažiprst. – Daleko od toga. Uzeli su sve što je bilo unutra: pušku, novac i poslovne knjige...

Zaćutao je i s interesovanjem pogledao Holideja, koji je, čuvši ove Hakebijeve reči, odjednom pokazao još više interesovanja za ceo događaj. – Šta kažeš? Poslovne knjige?

– Čudno, zar ne? Naročito ako uzmeš u obzir da se moj brat jako ustezao da mi dopusti da pušku stavim u trezor.

Zapadnjak se udobnije namestio u fotelji i neko vreme netremice gledao sago-vornika, ne govoreći ništa.

– Nisam mogao da razumem to zašto se moj brat ustezao sve do pljačke. Banditi su posle zločina pobjegli... to jest, ne svi. Pukim slučajem, ili možda zahvaljujući mojoj veštini, ja sam pogodio čoveka koji je nosio ukradene knjige. One su sada vraćene i bezbedne su u Vakou. Ali bojim se da moj brat nije previše srećan zbog toga. Ni on ni šerif Linden.

– Linden? – ponovio je Dok. – Zar taj nevaljalac? Kakve on veze ima s tim?

– Ne usuđujem se da o tome razmišljam. Mogao bih navesti mnogo skrivenih razloga, ali bojim se da su on i moj brat... pripremili i organizovali tu pljačku s ciljem da knjige budu odnete zajedno sa svim onim što se nađe u trezoru.

– To je prilično smela kombinacija, Hakebi.

– Možda, ali ti nisi bio tamo, na licu mesta. Ne poznaješ mog brata onako kako ga ja poznajem. Znao sam da iza njegovog ustezanja mora postojati neki razlog. A Linden je izgledao tako kao da će me ubiti kada je otkrio da sam ja oborio bandita koji je nosio opljačkane poslovne knjige.

– Da li je taj bandit mrtav?

– Nije bio tada, ali je odmah zatim ubijen... malo kasnije, mislim, u pokušaju

da pobjegne. Linden ga je saterao u jednu slepu ulicu i dokrajčio ga s četiri metka. Imam utisak da begunac nije ni imao priliku da upotrebi revolver.

Dok napući usne.

– To počinje malo da mi zaudara... A šta je bilo s poterom?

Hakebi sleže ramenima.

– Potera je bila u preriji puna dva dana. Gonili su ih, kako kažu, ka severu. Nikoga nisu uhvatili i to se, naravno, moglo i očekivati. Linden se priprema da još jednom pokuša s brojnijom i boljom poterom, ali ja znam da će i to biti samo gubljenje vremena... ili nešto drugo.

– Šta drugo?

– Zavaravanje. Ako su Linden i moj brat u dosluhu s banditima, onda im i nije cilj da ih uhvate.

– Jesi li razgovarao s bratom o svemu tome?

Lang Hakebi lagano zaklima glavom.

– Pokušao sam da budem taktičan i da mu pružim šansu da mi sve kaže. Čak sam mu ponudio i pomoć, koju bih eventualno mogao da mu pružim, a on me je jednostavno izbacio iz svoje kancelarije. Cela banka je to čula. Videli su nas kako se guramo i gušamo... – Zavrteo je nezadovoljno glavom. – To je bilo tako ponižavajuće. Bojim se da sam... da sam i ja pustio da me ponese ljutnja i da nisam pokušao da se savladam. Pretio sam mu da ću u slučaju ako ne preduzme nešto da mi vrati pušku... – Hakebi je skrušeno slegnuo ramenima i opustio ruke niz telo.

Dok je izvesno vreme zamišljeno posmatrao trgovca oružjem. Langa Hakebi-ja sreo je prvi put pre otprilike dve godine. Nakon jednog čudnog obrta do-

gađaja Dok se našao uhvaćen u klopku i opkoljen od bande nevaljalaca, a u džepu je imao samo još nekoliko metaka za svoje koltove. Hakebi je slučajno naišao i brzo shvatio šta se događa. Za zapadnjaka je u svemu bilo najvažnije to da Hakebi, uprkos težini situacije, nijednog trenutka nije razmišljao na čiju će se stranu privoleti. To je govorilo o njegovim visokim moralnim kvalitetima i Dok je umeo tu osobinu da ceni. Pošto je sa sobom nosio uzorke svoje robe i budući da je uz to bio vrlo maštovit, Hakebi je postavio puške duž jaruge u kojoj su se banditi nalazili i za okidače vezao tanko uže i to tako da je jednim potezom ruke mogao aktivirati sve postavljene puške istovremeno kad i svoju.

Rezultat toga je bio da su banditi imali utisak kako bar deset ljudi puca u njih i, našavši se u situaciji kojoj se nisu nadali, okrenuli su leđa i počeli da beže. Hakebi je oborio četvoricu bandita, a zapadnjak još nekolicinu. Bitka je bila okončana. No Holidej je znao da život duguje Langu Hakebiju. U znak zahvalnosti obećao mu je da će, ako ovaj bude u teškoj situaciji ili bilo kakvoj neprilici, učiniti sve da mu pomogne. Samo neka ga ovaj pozove.

Tako je posle dve godine i pored nekih malih usluga, Dok još uvek bio Hakebijev dužnik. Ponekad bi on posumnjao da Hakebi želi da tako i ostane i sada je bio srećan što mu se konačno pružila prilika da s prodavcem oružja izravna račune.

– I šta je to što te je dovelo ovamo, Hakebi? – upitao je, mada je znao odgovor ili je bar, u najmanju ruku, mislio da

ga zna, ali je želeo da to njegov sagovornik jasno kaže.

Lang Hakebi je dugo netremice gledao zapadnjaka, tražeći u njegovim sivoplavim očima odgovor na pitanje koje će postaviti. Znao je da Holidej neće odbiti da mu vrati dug, ali je isto tako znao da uspeh tog poduhvata neće zavisiti samo od njegove volje i da će se pred Dokom naći velike, možda nepremostive prepreke. No znao je da boljeg čoveka nije mogao naći. Godinama je bio svestan toga kako je Holidej jedan od najčvršćih i najenergičnijih živih zapadnjaka i da je potpuno dorastao da se u svemu nosi sa nekim kao što je šerif Linden.

– Želim da mi vratiš tu pušku, Holideje – rekao je tiho. – Ta puška za mene znači biti ili ne biti. Na kocki je moj posao, pa i znatno više od toga. Ako se u kompaniji čuje da sam dopustio da puška bude ukradena, moj položaj neće vredeti ni prebijene pare. Čak i ako bih uspeo da pušku vratim, kompanija me više nikada neće zaposliti. Zahvaljujući mojim dosadašnjim uspesima i poverenju koje sam stekao bio sam i određen da tu pušku isporučim. Cela moja karijera zavisi od nje. Ja... ovaj... setio sam se da mi ti nešto duguješ, pa sam uhvatio prvi voz iz Vakoa u nadi da ću te naći ovde, u Ostinu. – Prisilio je sebe da se osmehne. – I čini mi se da sam imao sreće.

– Pa ne baš previše – odgovorio mu je zapadnjak. – Ja sam ovde već nekoliko dana, ali sam nameravao da krenem na drugu stranu, za Kaliforniju... Očekivao sam da se ovde nađem s jednom damom, a dopustićeš da dame ne smeju čekati. Ta dama, moja veoma bliska pri-

jateljica, treba sledećih dana da se vrati iz Filadelfije. Ima već prilično vremena kako se nismo videli i ovaj sastanak smo oboje nestrpljivo čekali.

Hakebi se ugrize za usnu.

– Ti mi duguješ život, Holideje. Nisam želeo da dođem u situaciju da moram da te podsetim na to, ali zaista nemam drugog izbora. Ovim će naši računi biti izmireni. Pomozi mi da ponovo dođem do te puške i više mi ništa nećeš dugovati.

– Nagnuo se ka zapadnjaku i na licu mu se pojavio izraz očajanja, koji Dok do tada nikada nije primetio. – Preklinjem te, Holideje. Nemoj me odbiti! Ja sam ambiciozan čovek... U kompaniji su me uzimali u obzir i za položaj direktora. A ako se ovako nešto raščuže biću bukvalno otpušten. Sem toga, slučaj bi za tebe mogao biti zanimljiv, jer ti si avanturista, je li tako? Siguran sam da će tražanje za tom prokletom puškom biti zanimljivije od mnogih pustolovina koje si doživeo.

Zapadnjak se zamislio. U duši je bio ljut zbog više stvari: zbog toga što ga je Hakebi prerano probudio, zbog toga što ga podseća na njegovu obavezu, a najviše zato što je već daniima čekao da se vidi s Lujzom. Sam bog zna koliko će vremena biti potrebno da nađe i vrati tu pušku... ako uopšte bude uspeo u tome. Banditi su je možda bacili, zaključivši koliko je opasno držati u vlasništvu takvu stvar. U tom slučaju puška verovatno nikada neće biti pronađena...

– U redu, Hakebi – uzdahnuo je. – Ali onda ćemo biti kvit, jasno? Kada se to okonča neću ti više ništa dugovati. Obilazio si oko mene na prstima dovoljno dugo i nikad nisi hteo da mi pružiš pravu

šansu da ti se odužim, ali ova stvar je dovoljno krupna, bar što se tebe tiče, a mislim da je to velik zalogaj i za mene jer neće biti lako i jednostavno vratiti tu pušku, pa će u tom slučaju, kako si i ti rekao, računi biti izravnati. U redu?

Lang Hakebi se ni trenutka nije dvoumio. Klimnuo je odlučno glavom, ustao i pružio Doku ruku.

– Dogovoreno, Holideje.

Zapadnjak prihvati pruženu ruku i čvrsto je steže.

– Daj mi samo malo vremena – rekao je – da se okupam i obučem, pa ćemo onda uhvatiti voz za Vako. Da li ti to odgovara?

Lang Hakebi se osmehnu:

– Savršeno mi odgovara.

* * *

Voz iz Dalasa huktao je ulazeći u klanac, koji se nastavljao tunelom usečenim u planinski masiv. Dva otegnuta zvižduka izmamila su iz trbuha lokomotive dva mlaza bele pare, dajući teškoj metalnoj mašini konture razljućene životinje.

Kada se kompozicija našla u tunelu buka zahuktale lokomotive i kloparanje gvozdениh točkova ustostročili su se pa su i oni putnici, koji su dotle dremali, grubo trgnuti iz stanja polusna i pohitali da zatvore prozore i spreče prodor oblaka zagušljivog crnog dima i peckavih varnica da prodru u vagone. Tunel je bio dugačak, jer je prolazio ispod ogromnog planinskog bloka, ali niko se nije potrudio da upali petrolejku i razveje mrak.

Iskoristivši prednost duboke tame, Lujza Kevendiš se udobnije namestila na svom sedištu, zadovoljna što će bar za

izvesno vreme ostati van domašaja pogleda dvojice kaubojja koji su sedeli naspram nje. To nije značilo da su ti kauboji bili drski i nametljivi. Naprotiv. Njihovom ponašanju nije se moglo ništa zameriti, ali su joj njihovi pogledi i povremeni pokušaji da stupe u razgovor smetali u razmišljanju o Doku Holideju.

Bila je nestrpljiva da ga ponovo vidi. Prošlo je mnogo vremena od kako su poslednji put bili zajedno, pa je i to poslednje viđenje bilo veoma kratko. Dok je upravo tada došao u Ostin s nekog svog putovanja po udaljenoj zapadnoj granici. Ona ga je sačekala u nadi da će ostati duže, ali proveli su zajedno svega petnaestak minuta. Holidej je hitao na drugu stranu da ispuni obavezu prema nekome, obećavši da će to novo odsustvo trajati najviše sedmicu. Voz ga je odneo, a tih nedelju dana pretvorilo se u nekoliko meseci. Ona je ostala okružena radoznalcima i dvojicom obožavalaca.

Lujza se lepo provela u Filadelfiji. Uživala je u svom boravku tamo, kao što je uvek uživala u društvu njenih rođaka na Istoku. Morala je, međutim, priznati sebi da se onog trenutka kada je teška kompozicija, kotrljajući se po glatkim metalnim šinama, prešla granicu Teksasa, osetila da je opet kod svoje kuće. Krajolici su možda izgledali nešto suroviji od onih u istočnim državama, ali ta divljina joj je godila i samo povećavala ionako snažnu želju da se vrati svojoj kući u Ostinu, gde se nadala da će ponovo videti čoveka za kojeg su je vezivala čvršća i dublja osećanja nego što je sebi htela da prizna. Putovanje od Filadelfije do Ostina činilo joj se beskrajno dugo, jer je prešla više od polovine Sjedinjenih

Država i za to vreme promenila mnoštvo vozova.

Ali sada se konačno vozila ka jugu, ka domu u srcu Teksasa i od njenog grada i sastanka s dragim čovekom delilo ju je još samo kratko vreme. Ovaj voz će je odvesti pravo u Ostin.

Još jedan zaglušujući zvižduk odjeknuo je u šupljini tunela i ona je kroz okno ugledala sivkastobeli pramen pare. Trenutak zatim u vagonu je postalo svetlije i za manje od pola minuta voz je izašao iz tunela i produžio da klopata prugom postavljenom na uskoj trasi, užljebljenoj u planinskoj litici. Ubrzo će preći visoki drveni most preko kanjona reke Brazos i kada voz savlada uspon na sledećem planinskom masivu pruga će se spustiti ka ravnici, a onda odatle ravno do Ostina.

Pri pomisli na to Lujza nije mogla da zadrži osmeh. Dok Holidej će je sigurno čekati na staničnom peronu da je pozdravi i poželi joj dobrodošlicu. Možda će uz to učiniti još nešto, možda će je čak i zagrliti, mada u to nije verovala. Dok je bio uzdržan i zatvoren tip čoveka i svoje misli i osećanja nije izlagao javno, smatrajući verovatno kako bi to njihovom susretu oduzelo čar skrivene intimnosti. Zamišljajući tu scenu, osećala je kako je njom prostrujao val topline. Lujza je bila lepa žena, finog izgleda, na izmaku dvadesetih godina. U njenom životu su i ranije postojali mnogi manje ili više lepi i samouvereni udvarači, ali ni za jednog od njih ona nije pokazala veće zanimanje. Tako je bilo sve dok se u Ostinu nije pojavio zagonetni, fatalni avanturista Dok Holidej, muškarac gor-

dog i otmenog držanja, finih manira i nedokučivog, tajnovitog osmeha.

Taj susret uneo je u njen život nešto novo, nedoživljeno, nešto što je u potpunosti okupiralo. Da li je to bila ljubav? Ako su ubrzani otkucaji srca pri njihovim susretima i čežnja kada su bili razdvojeni predstavljali znake ljubavi, onda ga je ona bez sumnje volela. Istina, Lujza je tokom njihovog poznanstva imala nekoliko flertova, što je okrepljujuće delovalo na samouverenost mlade žene onda kada je njen dragi lutao daleko od nje, a s druge strane, ona je toga bila svesna i Dok je pri tim svojim putovanjima činio „izlete“, koji su ga osvežavali, mada sve to nije umanjivalo magnetizam privlačnosti koja ih je držala vezane jedno za drugo. I to je ona tumačila kao ljubav.

Njenu radost zbog bliskog susreta s voljenim čovekom zatamnivala je, doduše, neizvesna budućnost. Nasuprot većini mladih, zaljubljenih žena, Lujza Keve-ndiš nije mogla očekivati da će se, kao sve druge devojke, jednoga dana udati za svoga dragog. Tome se nije mogla nadati. Za avanturistu koji je svoje želje, ili možda pre svoja očajanja blažio u beskrajnim lutanjima i estradnu pevačicu, koja je svoj hleb zarađivala prodajući svoj glas na improvizovanim pozornicama jevtinih putujućih pozorišta prave budućnosti nije bilo. Oni sem strasnih zagrljaja i još strasnijih želja jedno drugome nisu mogli pružiti ništa više. To je bila njena sudbina: mešavina radosti i gorčine.

Pa ipak, postojala je neka iskra nade. Dokle god su živeli i voleli se, postojala je mogućnost da avanturista s neuto-

ljivom željom za slobodom i lutanjima, jednoga dana napusti svoju putanju i kao meteor padne negde na zemlju gde bi ga ona, još toplog od leta kroz svemir, mogla prigrliti u svoje naručje. Ona se potajno tom trenutku nadala i očekivala ga kao početak novog, sanjanog života.

Lujza je odjednom zgrabila rukama naslon sedišta, jer je pritisak kočnica zaustavio metalne točkove koji su produžili da klize po šinama, dok su pri njihovom trenju prštali mlazevi varnica. Dremljivi kauboји, obeshrabreni pokušajima udvaranja, zanjihali su se na svojim sedištima, ali su se odmah zatim trgli i pribrali. Voz je uz škripu i zveket metala klizio po šinama još oko stotinu metara da bi konačno stao uz nagli trzaj, oborivši pri tome mnoge putnike s njihovih sedišta.

Jedan od kauboја žustro je ustao i pomogao Lujzi da se ponovo lepo namesti na sedištu. Drugi je takođe ustao i uputio se ka vratima koja su vodila ka prednjem delu kompozicije.

– Pokušaću da saznam šta se desilo – rekao je.. – Vi samo ostanite ovde, mis, i ništa ne brinite.

Lujza htela da ustane i priđe prozoru kako bi bacila pogled napolje, ali ju je jedan od dvojice kauboја zadržao. – Nemojte vi, mis. Ko zna šta bi to moglo biti – rekao je i prišavši prozoru, spustio okno da bi provirio napolje, ali je ubrzo ponovo uvukao glavu, vrteći je u nedoumici.

– Ništa ne vidim, mis. Stali smo na okuci i iz ove pozicije ne mogu da vidim čak ni lokomotivu.

– Ako već nešto nije u redu – primeti Lujza – onda ćemo to na vreme saznati.

Kauboje se ravnodušno spustio na sedište i mašio se duvankese. Voz je stajao u tišini, lokomotiva je šumno izbacivala paru i ništa se nije desilo do povratka onog kauboja koji je išao da izvidi stvar.

– Loše vesti, mis – obavestio ju je on.
– Dogodio se odron zemlje i kamenja i velika masa sručila se na prugu s ove strane kanjona Brazos. Nažalost, ne možemo da prođemo.

Lujza je razočarano spustila ruke i pobledela od nemoćne ljutnje. Ali uspela je da se savlada. Protiv takvog toka događaja nije mogla ništa da učini.

– I šta će sada biti, mister? – upitala je tiho kauboja.

– Pa, vidite, mis, mašinovođa kaže da nam preostaje samo da se unazad vratimo do Kliborn Sajdinga i da tu putnici pređu na drugu prugu koja vodi za Hilsboro. Odatle bismo opet, presedanjem, mogli da se uputimo do Vakoa. U Vakou bismo mogli da se ukrcamo na voz koji bi nas odveo direktno do Ostina. U suprotnom, ako bismo ostali ovde moglo bi se desiti da čekamo nedelju i više dana dok se pruga raščisti, što, razume se, ne dolazi u obzir.

Lujza je lagano klimnula glavom i rezignirano se zavalila na naslon sedišta.

Njen sastanak s Holidejem biće još jednom odložen... i to ko zna za koliko vremena. A ona je bila nemoćna da se suprotstavi toj igri sudbine.

* * *

– Zašto si, dodavola, morao da u ovu aferu umešaš tog pustolova? – povikao je Mel Hakebi na svog brata kada se ovaj pojavio u njegovoj demoliranoj kancelariji. Popravka prostorije još nije bila

završena i svuda su se još videli tragovi eksplozije koja je raznela vrata trezora.

Zidovi su bili popucali i izrovani od udaraca komada nameštaja, prozorska okna bila su razbijena, a okviri vrata i prozora izvaljeni. Oštećeni ugao hrastovog pisaćeg stola bio je samo provizorno popravljen.

Lang Hakebi je stajao s druge strane pisaćeg stola. Tek prispeo vozom iz Ostina, umorno je posmatrao namršteno lice svoga brata.

– Taj čovek, Holidej, duguje mi nešto – odgovorio je mirno. – U stvari duguje mi vrlo mnogo jer sam mu jednom spasio život. A sada, pošto mi je neophodno da se ponovo dočepam te puške, inače ću izgubiti posao, on je pristao da tu pušku pronađe i vrati je u moje ruke.

Mel je ćutao. Počeo je nervozno da koraka odajom, suviše uzrujan da bi mogao mirno sedeti na mestu.

– Dodavola, Lang, pa zar nisi mogao da taj posao prepustiš Četu Lindenu? On dobro poznaje ovu pokrajinu i u svakom slučaju će ti vratiti tu tvoju đavolju pušku. Nije trebalo da pozivaš tog Holideja. On je sumnjiv tip... pustolov i revolveraš.

Lang je netremice zurio u svoga brata.

– Osećao sam da moram to učiniti, Mel.

Bankar je svom snagom tresnuo pesnicom o ivicu stola i ovaj se zatresao kao da će se raspasti.

– A ja kažem da nisi morao! Sto mu muka, ti pojma nemaš kakvu nevolju možeš navući svojom nepromišljenošću.

– Možda i ne znam – rekao je Lang. – Ali Holidej je ovamo došao na moj poziv i njega će interesovati samo povraćaj moje puške. On će delati na tome da mi

vrati ono što mi je neophodno. On na taj način želi da mi vrati dug. Ništa više od toga. Sve ostalo: pljačka, provala i ubistva ostaće striktno u Lindenovoj nadležnosti. To se nikoga drugog ne tiče.

Mel ga je izvesno vreme netremice gledao, a onda lagano sede u stolicu.

– Toliko bih želeo da nikada nisi ni dolazio u Vako. Svaki put kad se ovde pojaviš napraviš mi neki problem.

Lang ga je i dalje gledao s nedužnim izrazom na licu.

– To onda znači da su ti problemi sigurno postojali i pre mog dolaska. Ne mogu ja da budem kriv što su oni slučajno izbili na površinu baš kada sam ja tu.

– Ali ti si ih učinio mnogo gorim – zakukao je Mel. – Znao sam da nije trebalo da dopustim da tu prokletu pušketinu staviš u moj trezor. Imao sam neki pre-dosećaj da će se iz toga izroditi neka nevolja.

– Nećeš valjda reći kako su pljačkaši izvršili provalu zbog moje puške?

Brat ga pogleda ispod oka.

– A zašto da ne? Sam si rekao koliko je puška vredna.

– Jeste. Sigurno. Ali ti si mi rekao da u trezoru imaš još mnogo novca. Pretpostavljam da je puška odneta uzgred, zajedno sa svim ostalim vrednostima...

– Pogledavši brata, dodao je: – I tvojim poslovnim knjigama.

Mel se trgao:

– Šta hoćeš time da kažeš?

Lang je slegnuo ramenima:

– Ništa posebno. Rekao sam to zbog toga što je onaj bandit koga sam pogodio ispustio knjige, pa si uspeo da ih ponovo dobiješ. Što je, pretpostavljam moralo

mного više da te obraduje nego što je izgledalo.

– Pa naravno da me je obradovalo! Zadovoljan sam što su mi knjige vraćene. Ali zabrinut sam zbog gubitka novca.

Lang polako klimnu glavom.

– Koliko novca je bilo u trezoru? – upita.

Mel ga letimično odmeri brzim pogledom, a onda mu se pogled vrati do papira na pisaćem stolu. Vrhom prsta dodirnua je cifru na vrhu:

– Još uvek radim na tome da to tačno sračunam, ali mislim da je u trezoru bilo oko šezdeset hiljada dolara.

Langa zaprepasti visina sume.

– Grom i pakao! Nikada ne bih poverovao da u ovim krajevima ima toliko novca!

– Zar hoćeš da kažeš kako ja lažem? – naroguši se Mel.

– Ne, samo sam iznenađen. – Lang je polako ustao i pogledao Mela pogledom neuobičajenim za odnos braće. – Kao što sam rekao, Mele, Holideja se tiče samo moja puška. On se neće mešati u tvoje poslove.

Bankar ništa ne odgovori, ali je stisnuo usne i ispratio brata, koji je samo klimnuo glavom i zamišljen izašao. Sada bi više voleo da Holideju uopšte nije pominjao svoje sumnje kako je pljačka banke bila inscenirana. Kada je to bio rekao, nije znao da se radi o toliko velikoj sumi novca.

Pa dobro. Ako je već napravio tu grešku, onda će biti njegova dužnost da se postara da se Holidejeva aktivnost zaista ograniči samo na pronalaženje i povraćaj puške, a da pritom zanemari finansijsko poslovanje njegovog brata. To čak mož-

da neće ni biti veliki problem, s obizrom na Holidejev odnos prema stvarima oko sebe i životu uopšte. Holidej nije bio tip nametljivca i verovatno će zaboraviti na njegov glupi ispad o sumnjivoj pozadini pljačke banke isto tako lako kako je to i čuo. Nije, međutim, bio sasvim siguran u to. Holidej je itekako znao pravu vrednost poštenja i gadio se svega što prlja sjaj ljudskih vrлина i dostojanstva. Zato nije bilo nemoguće da se dublje zainteresuje za tu pljačku, utoliko pre što je u napadu na banku ubijeno i nekoliko nevinih ljudi. Ako posumnja u Lindenu ispravnost, a za to je bilo dosta osnova, mogao je na sebe preuzeti ulogu branioca pravde i zakona, što se i do sada događalo. On sam je verovao kako je Linden mogao imati nešto da sakrije i da nije nemoguće da je on organizovao pljačku. U svakom slučaju, bilo je sumnjivo što je na brzinu ispalio četiri metka u begunca i bez milosti ga dokrajčio u onoj slepoj ulici. Jer da je taj pljačkaš uhvaćen živ, mogao je odati kuda su se uputili njegovi saučesnici... ali možda i nešto drugo, što Linden nije želeo da se čuje.

Prešao je preko ulice, do zgrade zatvora i ušao u šerifovu kancelariju. Holidej je stajao i razgovarao s Lindenom. Na Langovo pojavljivanje šerif je nabrao obrve.

– Vi gurate nos tamo gde mu nije mesto, Hakebi – obratio mu se resko čuvar reda, naglašavajući svaku reč. – Šta vas je navelo da pomislite kako ja neću biti sposoban da vam vratim tu vašu gvožđuriju? Ja sam u stanju da to sredim. Upravo sam rekao ovom gospodinu da mi nije potrebna njegova pomoć.

– Grešite, Lindene – odgovori mu Lang. – Gospodin Holidej je tu da pomogne meni. On meni lično čini uslugu. U odnosu na vas i vaš posao on i ja smo dobronamerne osobe.

Zapadnjak je presekao pogledom trgovackog putnika, ali ovaj nije odmah shvatio njegovo upozorenje. Zapitao se zašto je Holidej želeo da kod Lindena ostavi utisak kako je njegovo zastupanje Langovih interesa deo šire istrage. Pobojavao se da zapadnjak nije možda već krenuo u pohod protiv zla i nepravde i nije li ga on, Lang, svojim objašnjenjem omeo u njegovoj nameri.

Šerif je značajno pogledao zapadnjaka i na licu mu je zaigrao lukav osmejak.

– Gle, gle, to je sada nešto drugo. Iz dosadašnjeg razgovora imao sam drugačiji utisak, a budući da je mister Holidej blizak s federalnim šerifom Erpom, poverovao sam da je u pitanju istraga na višem nivou.

Hakebi je pocrveneo, shvativši da je nešto pokvario. Ali ono što je bilo učinjeno – učinjeno je. Nije mu preostalo ništa više nego da slegne ramenima i pokunjeno pogleda Holideja.

– Linden mi je upravo rekao da je po njegovom mišljenju bandu koja je opljačkala banku predvodio Bret Halam – reče Dok Langu. – Izgleda takođe da se čovek, koji je ubijen u slepoj ulici, zvao Bler i da je bio član te bande.

Hakebi je klimnuo glavom i hladno pogledao šerifa.

– Ipak bih mogao da primetim da ste vrlo lako potegli okidač, Lindene.

Ovaj nije bio raspoložen da o tome raspravlja.

– Vi zadržite za sebe štogod hoćete, ali to što mislite nemojte pričati svima na ulici, ako želite da vam svi zubi ostanu u vilici.

– Lakše, lakše... – smirivao je zapadnjak atmosferu.

– Postajete nervozni, Lindene? – upitao je Hakebi izazivački.

Šerif je žmirnuo i ustao.

– Opomenuo sam vas, Hakebi!

– Smirite se obojica – presekao ih je Dok zapovednički. – Ovo vas nikuda neće odvesti.

Njegove reči veoma su odgovarale Lindenu. Ali uprkos tome, on je sada hteo da izazove Hakebija:

– Kad malo bolje razmislim, mister Hakebi, mi samo na osnovu vaše gole reči pretpostavljamo da je puška u trezoru bila zaista ukrašena zlatom i srebrom. Mogla je to biti i neka sasvim obična, stara pušketina, ko će znati? Ja je nisam video. Ni Mel je nije video... Niko je nije video. Znamo samo da je u kutiji bilo nešto, ali kada sad razmislim o svemu tome, možda je cela ta igra bila podla zamisao da osmotrite šta sve ima u bančinom trezoru... Možda ste jednostavno želeli da vidite da li se napad na banku isplati...

– O čemu vi to, dodavola, govorite? – ciknuo je Hakebi. – Zar hoćete da kažete kako ja imam nekog učešća u pljački mog rođenog brata?

Linden se značajno osmehnu:

– To ste vi rekli.

– Čujte vas dvojica... – umešao se zapadnjak dubokim glasom, sračunatim da smiri duhove i istovremeno zakoračio između dvojice zavađenih, ali su oni obišli oko njega. Hakebi je pružio ruku pored

Doka, dograbio predstavnika zakona i grubo ga gurnuo prema vratima.

– Vi namerno zamagljujete stvari, Lindene – povikao je, pošavši za njim. – Ako je neko organizovao tu pljačku, onda ste to vi!

Šerif ga je udario pesnicom u lice pre nego što je Holidej mogao da ga spreči. Držeći se rukom za raskrvavljene usne, Hakebi se zateturio kroz vrata do trotoara ispred zgrade. Zapadnjak razočarana uzdahnu. Bilo je prekasno da se spreči tuča. Gnevan do usijanja, šerif je jurio kroz vrata i gurnuo ramenom trgovačkog putnika, od čega je ovaj posrnuo i zateturio se dalje do sredine ulice. Oni, koji su se našli u blizini, zastali su da gledaju, a Linden je stisnutih pesnica nasrnuo na Hakebija.

Hakebi nije bio toliko krupan, snažan i čvrst kao Čet Linden, ali je zato bio elastičan i okretan. Mada još uvek ošamućen, on se brzo oporavio od dva zadobijena udarca i uspeo da uzmakne pred zamahom šerifove ruke i kada je Linden, ponesen inercijom od promašenog udarca, posrnuo, potkačio ga je nogom po cevanicama. Šerif se sapleo i pao, ali je uspeo da se skoro istovremeno uspravi, da bi ga pritom dočekao udar Hakebijevog temena u vrh brade i nosa.

Snažan udarac zabacio je Lindenovu glavu unazad i on je muklo zastenjao, pokušavajući da mahanjem ruku povрати ravnotežu. Ali to mu nije uspelo, jer se petama spotakao o neravno tle i izgubivši sasvim kontrolu nad pokretima, pao svom težinom poleduške u prašinu. Iz gomile, koja se u međuvremenu okupila da posmatra tuču, razlegao se gromoglasan smeh. Taj smeh je Lindenu nate-

rao krv u lice i, ne obazirući se na bol i ošamućenost, on je brzo ustao na noge i vitlajući obema rukama, ponovo jurnuo na Hakebija.

Trgovački putnik je uzmakao, ali ipak ne dovoljno brzo da bi izbegao udarac. Šerifova pesnica okrznila ga je po vrhu brade i od toga mu je glava zabačena ulevo. Hakebi je instinktivno uzvratio pesnicom i, na njegovu sreću, koščatim zglačcima pesnice žestoko dokačio Lindena po slepoočnici. Od jakog udarca koža na licu je prsla. Hakebi oseti žestok bol u ruci, ali šerif je od tog udarca posrnuo i Hakebi je jurnuo za njim, zaspajući ga serijom krošea. Jedan kroše pogodio je Lindena među oči i taj udarac je bio toliko jak da je šerifa sasvim ošamutio. Linden je zatreptao i zatresao glavom, a onda se srušio u prašinu. Nekoliko trenutaka ostao je da leži opružen, trudeći se da odagna maglu i vrtočlavicu, a za to vreme Hakebi je stajao iznad njega spreman, sa stisnutim pesnicama, očekujući da njegov protivnik ustane na noge. Holidej je, stojeći među posmatračima, značajno odmahnuo glavom. Hakebi ne samo da nije bio loš borac, već je bio i džentlmen u okršaju.

Prodavac pušaka sačekao je da šerif počne da se diže sa zemlje i u trenutku kad se ovaj već dovoljno uspravio i povratio ravnotežu, Lang mu je prišao i zadao strahoviti udarac u vrh brade. Čuvar reda se srušio i otkotrljao da bi se zaustavio licem okrenut tlu. Stenjući od bola, dvaput je pokušao da se digne, ali su mu pokušaji ostali bezuspešni. U drugom pokušaju digao se, istina, na laktove i ostao tako sekund-dva, a onda je

ponovo pao licem prema zemlji i ostao da leži polusvestan i bespomoćan.

I sam Hakebi bio je iznenađen svojom pobedom, ne manje od građana koji su posmatrali tuču, ali to svoje iznenađenje nije pokazivao. Zauzevši dostojanstven stav, liznuo je jezikom oguljene pesnice, a onda izvadio maramicu i obrisao lice i ruke. Zatim se okrenuo ka zapadnjaku, dok su se ostali okupljeni posvetili šerifu, koji je i dalje ležao.

– Ipak mislim da on o pljački banke zna mnogo više nego što hoće da kaže – izrekao je zaplićući jezikom po otečenim usnama i pritiskajući maramicom usnu na mestu gde ga je šerifova pesnica pogodila.

– Ako je i tako, onda si uspeo da on zauvek stavi lokot na usne – konstatova Dok. – Znaš, Hakebi, nisi baš izveo naj-srećniji potez.

Trgovački putnik je pokajnički pogledao Doka.

– Možda je tako. Ali i ja sa svoje strane mogu da se požalim da ti nisi sve uradio kako valja.

Rekavši to, udaljio se krutim koracima ka hotelu „Usamljena zvezda“.

Zapadnjak je ostao da zuri za njim. A onda, zaključivši da mu predstoji još niz drugih koraka, on se okrenu, prepuštajući ošamućenog šerifa staranju gomile i uputi se ka banci, gde je bez najave ušao u kancelariju Mela Hakebija.

Njegov dolazak je očigledno bankara ispunio nervozom, mada se on svim silama trudio da to prikrije.

– Ne znam šta moj brat misli i šta namerava – rekao je, nesigurno se osmehujući. – Izgleda da mu je cilj bio da iza-

zove šerifa Lindena, kao da je hteo da ga optuži za sve ovo što se desilo.

– Da, čini mi se da Lang to i misli – potvrđi Dok.

– Ali to je smešno!

– Može biti da jeste, a možda i nije. On misli da je pljačka na neki način inscenirana. – Dok je to izgovorio mirno. – Ja lično znam ponešto o Lindenu. Koliko mi je poznato, priča se da je i ranije bio umešan u neke korupcionaške afere i druge prljave poslove. A mogu da vam kažem, gospodine Hakebi, da ne bi bilo prvi put da se neki korumpirani šerif poveže i radi zajedno s bandom razbojnika.

Mela Hakebija je oblio znoj i on izvadi maramicu da obriše lice.

– Pa... ja, ovaj... stvarno ne znam mnogo o njemu.

Zapadnjak nabra čelo i nagnu se napred na stolici:

– To zvuči prilično čudno, mister Hakebi... pogotovo kad se uzme u obzir da ste se s tim čovekom uortačili u nekim poslovima.

Hakebi se zaprepastio. Je li moguće da ovaj pustolov zna nešto o njegovim poslovnim mahinacijama. Krajnje zbunjen, progutao je vazduh. Onda je bučno pročistio grlo kako bi dobio na vremenu i pribrao se.

– Uh... moje, ovaj... znanje o njemu bilo je strogo poslovne prirode. Hoću reći da nisam mnogo znao o njemu privatno.

Zapadnjak ga sumnjičavo pogleda:

– Na vašem mestu, pre nego što stupim s nekim u poslovni odnos, ja bih nastojao da o tom čoveku saznam što više.

Hakebi je ćutao.

– Jeste li izračunali koliko je novca odneto?

Na promenu teme razgovora bankar je zatrepao i počeo da prevrće po papirima.

– Oko šezdeset tri hiljade dolara – odgovorio je.

Dok tiho zviznu i značajno nakrivi glavu.

– Za moje shvatanje to je prilično velika količina novca koju ste držali pri ruci – rekao je.

– Pa, to su bila tekuća plaćanja, štedni ulozi, novac od prodate stoke. Već nekoliko sedmica nismo slali novac u Ostin. – Govoreći to, Hakebi je svakim trenutkom sve više sticao samopouzdanje.

– A šta je bilo s novcem koji ste dobili za iznajmljivanje i prodaju zemlje? – upita zapadnjak. – Mislim na onu zemlju koju ste vi i Linden uzeli u oblasti Naser Vels i koju ste namenili prodaji. To je bilo pre otprilike četiri meseca, je li tako?

Hakebi se opet počeo nervozno meškolliti.

– Otkud vi znate za to, Holideje?

– Pre nego što sam uhvatio voz iz Ostina za Vako imao sam dovoljno vremena da proverim neke pojedinosti. – Na usnama mu se pojavio osmeh. – Takve stvari nisu vezane za moja svakodnevna interesovanja, Hakebi, ali kada sam već obećao vašem bratu da ću se upustiti u ovu avanturu smatrao sam da neće škoditi ako saznam nešto više o događajima u ovom gradu. Naravno, sve u cilju da pomognem vašem bratu.

Bankar je zamišljeno klimnuo glavom. Očigledno je bio zabrinut zbog toga što

Holidej toliko zna o njegovim poslovima sa Četom Lindenom.

– Pa i novac dobijen kupoprodajom te zemlje takođe je odnet, jer je i on bio u kasi – promućao je nesigurno.

– Prilična gomila novca – primetio je Dok. – Jedino me malo čudi to što su se banditi trudili da ponesu sa sobom i poslovne knjige.

Bankar je slegnuo ramenima.

– Bojim se da na to pitanje zaista ne mogu odgovoriti. Moja je pretpostavka da su poneli sve iz trezora jednostavno zbog toga što su smatrali da sve ono što je unutra mora biti od vrednosti.

– Ali knjige su teške. Morali su znati da će im one otežati bekstvo.

– Žao mi je, gospodine Holideje, što stvarno ne mogu ništa više da vam kažem.

Zapadnjak odjednom pucnu prstima.

– Možda je u tim knjigama bilo nečega što bi ih interesovalo – rekao je i kradomice pogledao bankara, koji je na tu njegovu konstataciju primetno pobledeo.

– Ja... ja ne znam zbog čega bi... banditi bili zainteresovani za te knjige – promućao je, izbegavajući da pogleda Holideja u oči.

– Da, verujem da ne znate. To sam onako rekao. Ali sad mi je palo na pamet da sam ja izvrstan računovođa, mister Hakebi. Možda bih ja mogao otkriti šta je to u knjigama što ih je interesovalo.

– Ne. Ja to ne mogu da dozvolim. Poslovne knjige su tajna i ne mogu se nikome stavljati na uvid, mister Holideje.

Zapadnjak se tobož dobroćudno osmehnuo:

– Tu ste u pravu, Hakebi. Poslovne knjige su tajna, ali ja sam samo hteo da

vam pomognem, polazeći od toga da četiri oka više vide nego dva. Uostalom, iskreno verujem da će za vas biti manja šteta ako pregledam te knjige i nađem da je sve u redu, nego ako vašim odbijanjem izazovete podozrenje. Razmislite o tome.

– Nije me nimalo briga šta ćete vi misliti – odvrati prkosno bankar.

Zapadnjak je rešio da zaigra na poslednju kartu. U drugim okolnostima ona možda ne bi imala dejstva, ali je kod pokolebanog i već nesigurnog bankara možda mogla da prođe.

– U redu, onda ću obavestiti federalnog šerifa. Ja već imam ovlašćenja za to, jer je u gradu izvršeno višestruko ubistvo.

Bankar je klonuo nazad u fotelju. Dva puta je zaustio da nešto kaže, ali mu reči nisu silazile s usana. Konačno je digao mlitavu ruku i klonulo je spustio na pisaći sto.

– Ja... to onda ne bih mogao da odbijem, zar ne?

Dok se samo osmehnuo i, ustajući, pokupio knjige na gomilu.

– Uzgred rečeno – dodao je – pretpostavljam da ćete raspisati nagradu.

– Nagradu?

– Pa naravno. Nagradu za hvatanje bandita. Kod tolike sume opljačkanog novca bilo bi neshvatljivo da se nagrada ne raspiše.

– Oh, da, pretpostavljam da ste u pravu. Šta mislite, koliko bi trebalo odrediti? Hiljadu dolara?

– Zar za opljačkanih šezdeset hiljada?

– reče Dok. – Za toliku sumu bi odgovaralo najmanje pet hiljada dolara. Morate

dati ljudima ozbiljan podstrek. Banka to sebi može dozvoliti, Hakebi.

Bankar nije bio presrećan ali se ipak složio

– Ovaj... ako hoćete, možete ostati ovde da pogledate knjige – rekao je ustajući. – Ja... ja idem kući... Ne osećam se dobro.

– Verovatno šok od uzbuđenja – rekao je zapadnjak sa simpatijom u glasu i seo u stolicu s koje je bankar ustao. – Samo vi pođite i odmorite se. Meni će ovde biti sasvim udobno.

Hakebi je klimnuo glavom i polako izašao, koračajući nesigurno kao da je ošamućen. Holidej je sačekao nekoliko minuta, a onda prišao prozoru na pročelju banke i pogledao kroz prorez na zatvorenim kapcima, ne obazirući se na začuđene i upitne poglede bančinih službenika. Posle izvesnog vremena vratio se polako u direktorovu kancelariju i seo za sto.

– Tako, dakle. Gospodin predsednik banke svratio je uz put u kancelariju Četa Lindena... baš kao što sam i očekivao – rekao je Dok glasno samom sebi. – Sad da vidimo šta ću naći u knjigama.

* * *

– Da znaš da ću ubiti tog tvog brata... prokleti kućkin sin – reżao je šerif i ljutito iskolačenih očiju pogledao Mela Hakebija. – Ubiću ga.

– I meni dođe da ga ubijem – priznao je Hakebi i ispričao Lindenu o zapadnjakovoj poseti i zahtevu da pregleda knjige.

– Jesi li ti lud? – zavapio je Linden. – Zašto si mu dao knjige? Šta te je bilo briga šta Holidej govori i čime preti? On zasad nema nikakva ovlašćenja. Čak i

ako bi uspeo da dobije nalog federalnog šerifa, dotle bi prošlo dosta vremena, a za to vreme bi ti mogao da prepraviš knjige i zagladiš ono što je sumnjivo.

– Trebalo je to i ranije da uradim – priznao je bankar pogruženo. – Ali mislio sam da će ovako biti bolje. Sada se nema kud. Što je učinjeno, učinjeno je, ali mislim da ipak neće biti tragično. Nisam smeo da se protivim pregledu knjiga jer bi time izazvao još veću sumnju. Ipak, nadam se da neće ništa naći, jer sam sve stavke besprekorno vodio. Morao bi da zna sve finese ovdašnje situacije da bi nešto primetio.

– Znam, znam – mrmljao je šerif jetko. – Dodavola, sve je bilo kako valja, dok se nije pojavio taj tvoj dronjavi brat.

– Rekao sam ti za pušku, zar ne? – primeti bankar razdraženo. Linden mu samo uzvрати besnim pogledom.

– U redu – presekao ga je. – Nema nikakvog smisla dalje blebetati o tome. Moram, znači, odmah da odem u brda, da potražim Halama i da od njega uzmem tu pušku. Kada je jednom tvoj brat dobije, biće zadovoljan i opozvaće Holideja.

Hakebi je, međutim, bio skeptičan.

– Nisam siguran da će to ići tako lako – rekao je.

– Kako neće ići tako lako? Reći ću da sam se sukobio s Halamom, da je u borbi zapaljena koliba u kojoj se on nalazio i da je novac izgoreo. Doneću nekoliko nagorelih novčanica da im pokažem. Time će se stvar okončati.

Hakebi nije bio uveren da će se Lindanova zamisao lako ostvariti, ali šerif više nije hteo da gubi vreme u raspravljajući. Malo zatim izašao je iz kancelarije i izjahavši iz grada, uputio se ka brdima.

Nije znao da ga je pratio par budnih očiju.

Kada je stigao do podnožja brda, jedan drugi konjanik napustio je grad i pošao njegovim tragom.

* * *

Holidej nije poznavao predeo oko Vako. Nikada pre toga nije bio u tom gradu, ali se ipak snalazio jer je okolina bila slična drugim predelima koje je dosta dobro poznavao.

Bilo je potpuno jasno kako se moglo desiti da potera izgubi trag bandita. Tlo je bilo tvrdo i stenovito, ispresecano ostrim krečnjačkim prevojima i posvuda je bilo veoma malo vegetacije.

Na takvom terenu nije ostajao nikakav trag. Da bi se pratio trag konjanika bili su potrebni lukavost i oštro oko Indijanca, pa čak i tada to bi bio spor i mukotran posao. No zapadnjak je imao sreće. U jednom trenutku ugledao je kako konj Četa Lindena zamiče iza neke visoke stene. Da ga nije video sigurno ne bi mogao da pogodi kojim je putem šerif jahao.

Čak i ovako nije ga bilo lako pratiti. Vrućina je bila neizdržljiva, neuobičajena za ovo godišnje doba, a okomiti zidovi kamenih klisura još su je pojačavali. No ovaj put vrućina je išla Doku na ruku.

Topao vazduh dizao se uvis i mešajući se s hladnijim, izazivao slab povetarac, koji je u spiralama nosio oblačiće prašine, podignute kopitama Lindenovog konja. To je bilo dovoljno da ih vidi oštro oko pažljivog posmatrača.

Na nekoliko mesta Dok je morao da sjaše i povede konja uzbrdo. Ponegde

je morao čak i da ga vuče uz strmu padinu.

Znojeći se i proklinjući sudbinu, zapadnjak se postepeno penjao sve više. Bio je svestan toga da je na golim padinama izložen opasnosti, ali nije bilo zaklona iza kojeg bi se mogao skrivati, a drugog puta nije bilo. Proteklo je već skoro pola sata kako više nije zapažao prašinu za Lindenovim konjem i žarko je želeo da se dokopa sledeće okuke. Ali kada je tamo stigao, od Lindena nije bilo ni traga. Zastao je da se napije vode iz čuturice i da ovlaženom maramicom protrlja gubicu zadihanog konja.

Teren je bio tako teško pristupačan, pomislio je, idealan kraj za bandite. Ceo brdski masiv bio je izbrazdan kanjonima i uvalama, u kojima je verovatno bilo i skrovitih pećina. Znao je da sam nikada ne bi mogao da nađe bandite i jedina mu je nada bila da će otkriti Lindenov trag i poći za njim. Njegova strategija izgleda da je upalila. Mel Hakebi se prestrašio i Linden, u očajanju, nije imao drugog izbora već da pokuša da stupi u vezu s Bretom Halamom. Dok je prozreo i to da je šerifu bio cilj da se dokopa one specijalne puške, u nadi da će time odvratiti Langa Hakebija i njega od dalje istrage.

Upao je, dakle, u klopku, zaključio Dok i istog trenutka prekinuo taj tok misli. Do tada je uglavnom gledao naviše jer se brdo pred njim dizalo uvis još nekih stotinu metara, ali kada je slučajno bacio pogled naniže opazio je Lindena, koji se spuštao niz padinu sledećeg brega.

Šerif je bio potpuno koncentrisan na silaženje niz stepenastu, okomitu padinu, tako da nije gledao okolo. Zapadnjak

se vratio nazad u senku jedne velike stene i povukao svog konja za sobom. Znao je gde je pogrešio: trebalo je skrenuti u jednu uvalu ranije. Ipak, verovao je da još uvek postoji mogućnost da se spusti niz padinu i pređe na drugo brdo, odakle bi lakše mogao da prati trag. Ali da bi to učinio, moraće još neko vreme da oстане ovde, u zaklonu, i osmatra kuda će Linden poći kada stigne do podnožja brda.

Odjednom je čuo neki šum iza sebe i okrenuo se, vadeći istovremeno kolt iz futrole.

Neki konjanik dolazio je uz brdo njegovim tragom. I baš tada zadesila ga je nevolja. Konj mu se okliznuo i oboje, i čovek i životinja, počeli su se klizati niz padinu, dižući za sobom veliki oblak guste prašine, koju je povetarac odmah poneo dalje niz padinu. Taj oblak blokirao je zapadnjaku vidik prema Lindenu, ali što je još gore, mogao je opomenuti šerifa da se u blizini, u brdima nalazi bar jedan konjanik.

Holidej je vratio revolver u futrolu i stisnutih usana stao da posmatra konjanika, koji je konačno ovladao svojim konjem i uspeo da ga dovede do sigurnog uporišta.

Dok opsova kada je u tom čoveku prepoznao Langa Hakebija.

Kada se oblak prašine između dva brda proredio, od Četa Lindena nije bilo ni traga. Dok je nemoćno digao ruke i lagano pojahao naniže do Hakebija, koji ga je strpljivo čekao.

– Zdravo – pozdravio je zapadnjaka kada se ovaj približio. – Video sam kada je Linden pošao ovamo i kada si se ti uputio za njim. Pomislio sam da ti možda mogu pomoći.

– Fantastično – odbrusio je Dok i zagledao se u pridošlicu. – Ti si pravi baksuz kud god pošao, Hakebi.

– Hteo sam samo da pomognem – pravdao se trgovački putnik. – Pomislio sam da će ti možda biti potrebna pomoć. Otkud sam mogao znati da će se moj konj okliznuti i dići toliku prašinu?

– Pod jedan, trebalo je da budeš samo malo pažljiviji, a pod dva... ne mešaj se u ovo. Naterao si me da ti pomognem i sada me pusti da to obavim na svoj način.

Hakebijevo lice se obli rumenilo i on obori pogled. Mahinalno je počeo da otresa prašinu s odela, ne znajući šta bi rekao ili učinio.

– Pa, možemo ostati u brdima dok se Linden ponovo ne pojavi – setio se konačno izlaza iz ove situacije. – Moraće da se vrati ovim putem da bi došao do grada.

– Mi to ne znamo – odvrati Dok. – Moguće je da ima tuce puteva kojima se može vratiti u grad. No ja bih pratio njegov trag i saznao bih kuda je otišao da ti nisi bio previše mudar, pa si pošao za mnom.

– Dobro, dobro, žao mi je što je tako ispalo. Imao sam najbolje namere. – Lang diže za trenutak pogled ka zapadnjaku. – Ali... ja sam te zamolio da mi pomogneš da ponovo dođem do te puške, jer to je sve što me zanima. – Širokim pokretom ruke pokazao je u smeru grada. – Ne tiče me se novac... a još manje bankarske knjige. Hoću da tako bude i s tobom.

Holidej ga je samo ćutke pogledao i Lang Hakebi se nelagodno promeškoltio u sedlu.

– Slušaj, nisam ni pomišljao da bi Mel mogao biti umešan u nešto pokvareno. I ne želim da mu otežavaš život. On je porodičan čovek, ima ženu i decu. S Lindenom radi što hoćeš, jer on je samo običan pokvareni šerif. Ali hoću da mog brata ostaviš na miru.

– Dobro, Hakebi – odgovori mu Dok. – Razmisliću o tome. Konačno, nije moje da ispravljam sve krivine ovoga sveta. Ali čini se da postoje naznake da su tvoj brat i Linden napravili neku špekulaciju sa zemljom, da su nešto mutili s dokumentima i tapijama. A to je kriminal. Ako bi se pokazalo tačnim da su izvršili prevaru, onda bi moja dužnost kao čoveka bila da tražim pokretanje istrage.

– Ne, nikako! – uzviknuo je Hakebi i udario pesnicom o jabuku sedla. – Nisam te zato zvao u pomoć! Ne želim da Mela uvalim u bilo kakvu nepriliku. Hoću samo da ponovo dobijem u ruke onu pušku kako ne bih izgubio posao. Knjige i novac pusti! To nema nikakve veze s onim zbog čega sam te ovamo doveo.

– Ali doveo si me i ja sam otkrio nešto što se ne slaže s mojim shvatanjima o moralu. To ne možemo prenebregnuti.

Trgovački putnik je umorno odmahnuo rukom:

– Dodavola, Holideje, zar ne možeš da pređeš preko toga? Koncentriši se na nalaženje puške, to je sve što tražim od tebe. Samo to treba da uradiš i izravnao si račune sa mnom.

Zapadnjak uzdahnu.

– Tvoja intervencija je dovela do ovoga, Hakebi. Došao si kod mene s teorijom da je pljačka namerno inscenirana

– Ali to je bilo samo zato da te zainteresujem...

– E, vidiš, u međuvremenu je ispalo da su tvoj brat i Linden zaista sve inscenirali i da su upleteni u prevare.

Lang Hakebi je stisnuo pesnice i nemorno nastavio da lupa po jabuci sedla:

– Holideje, umesto da mi pomogneš i izravnaš svoj dug, ti ćeš ovim napraviti nesreću kakvu nisam želeo. Obećaj bar da ništa nećeš preduzimati dok mi to ne kažeš.

Dok se zamislio.

– Dobro, Lang, obećavam.

Rekavši to, okrenuo je konja i poterao ga nazad ka gradu. Lang Hakebi je bez reči krenuo za njim.

* * *

Linden se malo pomerio s mesta gde je stajao kako bi izbegao Halamov zadah koji je strujanje vazduha nosilo k njemu. Prljavi bandit bio je zadubljen u razgledanje zlatom optočene puške.

Na prvi pogled ta puška bila je oblikovana kao i svaka druga obična vinčesterka, s tom razlikom što su strane i rameni deo kundaka bili ukrašeni zlatnim pločicama i drugim ornamentima, urađenim od zlata i srebra. Zlatni i srebrni likovi životinja bili su ugravirani u politirani kundak od crvenog mahagonija. Bili su to bizoni, jeleni, divokoze, orlovi, zmije i mnoge druge zverke, koje su se mogle videti u preriji, kao i jedan veliki kaktus i konj u trku. Zakivci i šelne koje su držale cev puške pričvršćenu za kundak, bili su od čistog srebra i na njima su bili ugravirani lišće i razni plodovi. Ručica za potezanje i punjenje, kao i štitnik ispred okidača bili su od srebra, sa ugraviranim zlatnim inkrustacijama. Na samoj cevi bila je ugravirana posveta:

Guverneru Teksasa od kompanije „Vinčester“. Ostin, Teksas

Ispod je stajao datum.

Bilo je to veličanstveno oružje, načinjeno da iz njega nikada ne bude ispaljen nijedan metak. Bila je to divna, dekorativna puška, delo majstora oružja i zlatara.

– Misliš da vredi pet hiljada dolara? – obratio se Halam grubim glasom Lindenu. – E, pa ja nemam nameru da ti tek tako predam u ruke pet hiljadarki, Čete, stari ortače. Ne, bogami.

Linden je pocrveneo i ljutito se premestio s noge na nogu, ali u pećini je bilo previše Halamovih ljudi da bi mogao nešto da pokuša.

– Slušaj, Brete – rekao je – treba da shvatiš da su se u Vakou desile neke nepredviđene stvari. Tamo je stigao Holidej i počeo da njuška. Znaš tog tipa što se slizao s Vajatom Erpom. Čini mi se čak da me je izvesno vreme pratio dok sam jahao ovamo. Počeo je da njuška o onim knjigama što ih je Bler bio ispustio.

– Kad smo već kod toga, čuo sam da si ti sredio Blera. – Halam ga je gledao crvenim očima.

Linden je kratko klimnuo glavom.

– Morao sam, jer se moglo desiti da progovori. U svakom slučaju, onaj prokleti trgovački putnik Lang Hakebi doveo je u pitanje celu zamisao. Želi da se na svaki način dočepa te puške kako ne bi izgubio posao. Ako budem mogao da mu pušku vratim on će time biti zadovoljan i mislim da bismo na taj način i Holideja skinuli s vrata.

Izložio je Halamu ideju o insceniranju sukoba i o paljevini stare kolibe u jednom skrivenom kanjonu, za koji su oboji-

ca znali, što bi bilo potkrepljeno i ostavljanjem izvesnog broja nagorelih banknota.

– Ja ću se u tom slučaju zakleti da je svih šezdeset tri hiljade dolara izgorelo i taj trgovački putnik i Holidej zajedno s njim vratiće se u Ostin – zaključio je.

– Gluposti – odvratio je Halam, još uvek zadubljen u razgledanje specijalne vinčesterke. – Kao prvo, Holidej ne odustaje tako lako. Da bi njega ubedio u nešto, bilo bi ti potrebno daleko više dokaza. Drugo, to znači da bismo mi morali zapaliti izvesnu količinu novca, a ionako smo dobili samo dvadeset hiljada. – Halam se nagnuo malo napred i prljavim prstom dotakao šerifova prsa. – Ti i Mel Hakebi uzeli ste ostale četrdeset tri hiljade.

Od banditovog tona Linden se trgao.

– Hoćeš time da kažeš kako nisi zadovoljan?

– Da, baš to hoću da kažem. Nas sada bije glas da smo digli grdnu količinu para i u skladu s tom sumom raspisana je nagrada, što znači da će se sve živo, pa i sam đavo iz pakla, pokrenuti da zaradi taj novac. Ti vidi onda šta se piše našoj koži.

– Šta sad tu ima? Mi smo se dogovorili da zadržite sve što bude u trezoru, ukoliko ponesete i one vražje knjige...

Halam ga prekide:

– Dodavola, znam šta ste ti i Mel Hakebi imali na umu, Čete. Mesecima ste muvali onaj jadni narod, prodajući mu zemlju u Naser Velsu. I kao dodatak toj svinjariji, niste bili zadovoljni time što ste ljudima prodavali bezvrednu pustaru, već ste bili toliko pohlepni da ste...

– Dobro, dobro, ostavimo sada te pojedinosti – prekinuo ga je Linden. – Činjenica je, Brete, da ste omašili. Te bančine knjige su sada u Holidejevim rukama. Mi na svaki način moramo da ga navedemo da dignu ruke od toga, a za početak potrebna mi je ta puška.

Bret Halam je hladno zurio u šerifa, a onda je bez reči odložio pušku u kutiju. Na bravi kutije videli su se tragovi nasilnog otvaranja i na tom mestu drvo je bilo izgrebano i naprslo, ali to se sve moglo srediti. Banditski vođa je glasno šmrknuo i naslonio se na sedlo iza sebe.

– Deset hiljada.

Linden se trgao.

– Šta?

– Deset hiljada dolara. Toliko će vas koštati ova puška.

Šerif je bio zaprepašćen i nekoliko trenutaka ostao je bez reči. Onda je procedio:

– Ti si lud! Ta puška vredi samo pet hiljada...

– Da, ali vama je potrebna – Halam se osmehnuo a taj osmeh više je ličio na režanje. – A ono što čoveku treba on mora i da plati.

– Gluposti – izustio je šerif resko. – Ne možeš sa mnom izvesti tu lupešku igru, Halame.

Vođa bandita se zlokobno nasmejao:

– Ne mogu? A šta bi ti mogao da učiniš da me u tome sprečiš, šerife?

Lindenovo lice planu. On se osvrte da pogledom obuhvati i ostale. Banditi su stajali, čučali ili ležali na podu pećine, ali svi su gledali u njega, a neki od njih su već držali revolvere u rukama, naizgled slučajno i bez određenog cilja, ali svejedno spremne. Šerif je uzdahnio i

klonuo rukama. Bio je besan, ali ipak ne toliko glup da pokuša nešto besmisleno.

– Onda zadrži tu đavolju pušku – škripnuo je zubima.

Halam se glasno nasmejao:

– I hoću. To sam, u stvari, od početka nameravao.

Šerif nabra čelo.

– Ta puška ti neće doneti ništa dobro. Po njoj će te svako lako prepoznati. Nikada nećeš moći da je prodaš, da je pokažeš ili da je iskoristiš.

Halam se uspravio u sedeći položaj. Crte lice kao da su mu se zaledile, a oči su mu gorele ludačkim sjajem:

– Ne, sigurno da neću moći, ali ću razbesneti guvernera Lestera.

Linden zatrepta.

– Ja imam dobro pamćenje, Čete, i dugo pamtim – nastavio je Halam iznenađujuće tihim i zlokobnim glasom. – Ja mnogo dugujem guverneru Lesteru. On me je oterao na robiju... punih osam godina. Tokom tih osam godina svakoga dana sam tucao kamen. Nije bilo ranijeg otpusta zbog pristojnog ponašanja, niti bilo kakve povlastice. Odležao sam sve do poslednjeg dana... u okovima. – Ispružio je debelu, mišićavu nogu, zadigao nogavicu i zarozao naniže gornji deo sare čizme. Ispod nogavice otkrio je prljavu nogu, ali to nije bilo sve. Odmah iznad članka na nozi video se gadan, okrugao ožiljak od nagnječenog i oguljenog mesa. Na nekoliko mesta ožiljak je bio zagnojen i Linden je užasnuto okrenuo glavu, jer ga je zapahnuo zadah truleži i gnoja. Halam navuče saru nazad na list noge i spusti nogavicu. – Ja nisam zaboravio guvernera Lestera i to što mi je učinio ja ću mu jednog dana vratiti. U među-

vremenu srećan sam što mogu da učinim nešto što će ga razljutiti. A siguran sam da će ga gubitak ovog finog poklona razbesneti do krajnosti. Prema tome, Čete, čak i da si hteo da mi platiš tih deset hiljada dolara, ja bih pušku ipak zadržao.

Linden je lagano ustao i namestio šešir.

– Pa dobro, nisam znao da želiš da bocneš guvernera. Ali ipak ti meni i Melu činiš rdavu uslugu.

Halam se leđeno nasmejavao:

– To je vaš problem. Ja sam svoj deo obavio.

Linden je pocrveneo i za trenutak je izgledalo da će nastaviti da se prepire, ali se ipak predomislio. Mrmljajući sebi u bradu, on se sa usiljenom ljubaznošću poklonio, a onda izišao iz pećine i pošao ka mestu gde ga je njegov konj strpljivo čekao. Jedan od bandita, po imenu Montana, pošao je korak za njim.

– Da ga smaknem, gazda?

Halam odmahnu glavom.

– Pusti ga neka ide. Možda će nam nekada zatrebati. Isplati se imati u šaci ponekog podmitljivog šerifa, jer čovek nikada ne zna kada će i zašto moći da ga iskoristi. – Izraz lica postade mu tvrdi. – Saznajte gde se sada nalazi taj smrdljivi guverner. Odjednom sam žarko poželeo da mu vratim milo za drago, i to ako bih mogao baš za proslavu desetogodišnjice njegovog izbora. To je najpogodniji trenutak za to. Ukoliko više ta mrcina bude patila zbog nečega, ja ću utoliko biti zadovoljniji.

Montana je klimnuo glavom i izišao iz pećine. Halam se okrenuo i pljunuo na politiranu kutiju puške.

U njegovim crvenim očima i dalje se video ludački sjaj.

* * *

– Hoće li se ovo putovanje ikada okončati? – pomislila je Lujza Kevendiš, pridržavajući se rukom za sedište diližanse, koja se, naišavši na duboku rupu na putu, zaljuljala kao od zemljotresa. To ju je bacilo grubo sasvim na drugu stranu sedišta, gde je lako naletela na putnika koji je tamo sedeo.

Sem nje, u kolima su bila još dva putnika: jedan problematičan tip, po izgledu trgovac, i jedan koji je mogao biti svakakvog zanimanja. Kraj vozara se nalazio i pratilac diližanse.

Celo putovanje predstavljalo je niz nezgoda, razmišljala je Lujza, popravljajući šeširić na glavi i odvezujući njegovu mašnicu na podbratku. Najpre im je odron kamenja preprečio put preko mosta nad kanjonom Brazos, što je, morala je priznati, bila viša sila, ali sve ostalo što se posle toga desilo bila je posledica ljudske nesposobnosti i smutljivosti. Sreća joj jednostavno nije bila naklonjena i kao da se sve zaverilo protiv njenog sastanka s Holidejem.

Zaustavivši se pred odronom, voz je pošao unazad i sve se dobro odvijalo prvih nekoliko milja. A onda je na jednoj okuci službeni vagon s tenderom iskočio iz šina. Na sreću čuvar voza bio je van kola i nalazio se u vagonu za prtljag gde je s ostalim osobljem igrao karte. Žrtava nije bilo, ali vagon se uglavio između pruge i litice klanca kroz koji su prolazili tako da voz nije mogao nikako da nastavi put pre nego što službena kola budu uklonjena. Svi putnici muškarci, a i izve-

stan broj žena, prihvatili su se poluga i trebalo je mnogo snage i napora da se službena kola pomere s tog mesta i odguraju do ivice nasipa, gde su skliznula u ponor.

To ih je stajalo četiri časa kašnjenja.

U Kliburnu ekipa radnika popravljala je skretnicu. Mada su radnici žurili kako bi se kvar što pre otklonio i mada je skretnica privremeno stavljena na svoje mesto dok voz prođe, to ih je ipak zadržalo još puna tri časa. A onda je iz Hilboroa stigla nova poražavajuća vest: cela jedna teretna kompozicija iskliznula je iz šina zbog pokvarene pruge. Za taj kvar optuženi su odbegli Indijanci iz jednog obližnjeg rezervata, ali Lujzu nije zanimalo ko je odgovoran. Nju je interesovala samo činjenica da je voz iskliznuo i da je put opet prekinut. To je značilo novo zadržavanje.

Zbog toga su morali da se ukrcaju na jednu staru diližansu, koja je trebalo da ih odveze do mesta gde su se mogli ukrcati na voz za Vako i dalje za Ostin. Ali i u toj kombinaciji morali su da čekaju dok stigne voz iz glavnog grada. Taj voz trebalo je da do Ostina dovuče specijalni vagon za transport zlata iz jednog grada na sporednoj trasi pruge, koji se zvao Merlou.

Lujza je već znala Hilboro kao imitaciju pravog grada, zabačenog na kraju sveta i nimalo se nije radovala što će tamo morati da čeka dok stigne voz iz Ostina, a zatim i pošiljka zlata iz Merloua, pa onda da vagon bude prikačen i obave se sve ostale formalnosti pre nego što konačno krene za Ostin.

Osećala se kao ucrvljala.

Jedino što joj je omogućavalo da sve te nezgode podnese bilo je saznanje da će na kraju tog puta opet videti Holideja, to jest, ako on bude toliko čekao. Pokušavajući da tom misli ublaži svoju muku, Lujza je dremala u uglu sedišta dok je diližansa kloparajući i poskakujući na kamenom putu, jurila kroz noć.

* * *

Šerif Linden se upravo vraćao sa svog večernjeg obilaska grada kada je na slabo osvetljenoj ulici, u blizini svoje kancelarije, ugledao dvojicu pijanih ljudi koji su išli prema njemu.

Pijanci su se klatili i u hodu sudarali jedan s drugim, a uz to su vrlo glasno pevali, tačnije rečeno pokušavali da pevaju. Čim ih je ugledao Linden je znao da je baš to ono što mu je trebalo. U njemu se već dosta dugo kuvao gnev, nago-milan tih dana, a tokom svojih obilazaka nije naišao ni na šta na čemu bi mogao da se iskali i sebi olakša. Na njegovu žalost grad je bio miran.

Ali ova dva kauboja pružala su mu izvanrednu priliku. Kada su mu prišli bliže on je u njima prepoznao momke s jednog od obližnjih rančeva, koji su verovatno tražili svoje konje, koje zbog alkohola u glavi nisu mogli da pronađu, a možda i nešto drugo, na primer društvo salunskih zabavljačica ili možda još koju čašicu pića. Ma šta da su tražili, oni su prethodno morali proći pored njega.

Linden je sišao s trotoara na kolovoz da presretne kauboje. Zaustavivši se nasred ulice, raširio je noge i isprečivši se pred njima, digao je raširenu levu šaku i pritisnuo je bližem kauboju na grudi. Drugi kauboj se sapleo i skoro

pao, ali se brzo pridigao i uhvatio se za svog drugara. Iznenadeni, kao da su pali s neba, stajali su i ljuljali se, oslanjajući se jedan na drugog. – Kakva je to gala-ma, dođavola? – grmnuo je Linden na njih. Gurnuo je u grudi prvog kauboja, a zajedno s ovim zaljuljao se i drugi, nastojeći da održi ravnotežu i ostane na nogama. – Pošteni građani žele da spavaju, a vas dvojica urlate toliko da ćete probuditi ceo grad!

– Mmmi ssamo pppevamo – zaplitaо je prvi kauboj jezikom.

– Ttako je – složio se drugi i, zabacivši glavu, zinuo nameravajući da nastavi sa zavijanjem.

Linden mu je svom snagom zario pesnicu u pleksus. Kauboj se zagrcnuo, kolena su mu klecnula i, previjajući se od bola, srušio se na tle, povukavši donekle i svog druga. Ovaj je, međutim, ipak ostao na nogama i upinjući se da održi ravnotežu, ustuknuo par koraka od šerifa.

– Heeej! – Načinio je jedan nespretan korak ka Lindenu i zamlatarao rukom.

– Ti si... uddario mmog ddrugara...

– A sad ću udariti i tebe! – grmnuo je Linden i prišao mu korak bliže.

Kauboj se isprasio i instinktivno zamahnuo rukom, ali se pritom, izgubivši ravnotežu, stropoštao i jedva se zadržao rukama da ne tresne licem o zemlju. Brzo se, međutim, podigao i pokušao da ponovo krene na šerifa.

Linden ga je lako dočekaо i, zgrabivši ga za rame, okrenuo ga najpre oko sebe. Taj kovitlac bio je suviše za ionako pijanog kauboja i on se srušio leđima na zemlju. Šerif je ispustio neartikulisani zvuk zadovoljstva i zakoračio napred s

ciljem da izgazi pijanca. Kauboj je instinktivno pružio ruku ka futroli i slabačkim prstima dohvatio dršku revolvera. Nije uspeo da ga izvuče ni do pola, a Lindena čizma pogodila ga je u rebra. Nešto je potmulo krcnulo, kauboj je kriknuo i, ispustivši revolver iz ruke, uhvatio se rukama za bok grudi. Linden ga onda udari vrhom čizme u glavu i onesvesti ga.

Blago zadihan od napora, šerif se sagnuo i uzeо kaubojev kolt, da bi ga zadenuo sebi za pojas pre nego što je dohvatio onesvešćenoig čoveka za okovratnik košulje i povukao ga ulicom. Zaustavio se pored drugog kauboja, koji je sedeo, boreći se da povрати dah. Linden i njega munu čizmom u rebra.

– Ustaj! Polazi sa mnom u zatvor, gde ćeš noćas ostati.

Kauboj je na jedvite jade uspeo da ustane. Linden ga je gurnuo ka gradskom zatvoru, pa i sam pošao za njim, vukući za sobom onesvešćenog čoveka. Desetak minuta kasnije oba kauboja bila su zaključana u ćeliju i šerif je računao da će onaj onesvešćeni nastaviti da spava pijanim snom i da će tako ostati miran do jutra. Verovao je da će i drugi ubrzo zaspati.

Vrativši se u kancelariju, stavio je kaubojev kolt na ivicu pisaćeg stola. Pri ulasku nije zapalio svetiljku jer je računao da se neće dugo zadržati. Sem toga, kroz vrata je s ulice dopiralo dovoljno svetlosti tako da se u unutrašnjosti oda je dovoljno jasno videlo. Namestio je bolje šešir i baš kad je hteo da pođe ka vratima, na njima se pojavila nečija silueta. Šerif se trgao i instinktivno spustio ruku na dršku revolvera.

No odmah mu je laknulo jer je prepoznao Mela Hakebija.

– Šta ti, dodavola, ovde tražiš u ovo doba noći? – upitao ga je.

Namrgođen, Hakebi je ušao u kancelariju.

– Čete, jako sam zabrinut – rekao je.

Linden je zažmirio. Shvatio je da je bankar bliže duševnom slomu nego što je on to pretpostavljao.

– Šta je posredi? – upitao je tiho

– Pa sve što se desilo, ceo naš poduhvat, ali najviše bančine knjige. Onaj Holidej nije budala. Iako nije pravi računovođa, on je dosta logičan. Već mi je postavio neka pitanja na koja sam mu jedva odgovorio. Ako ne odmah, onda ubrzo, on će prokljuviti sve u vezi s našom prodajom zemljišta i mi ćemo se naći u velikoj nevolji. Čak i da si uspeo da se dočepaš one puške, to sada više ne bi bilo ni od kakvog značaja.

– Šta nameravaš da učiniš?

Bankar je bespomoćno raširio ruke.

– Vidiš, ja sam porodičan čovek, Čete. Ja ne mogu da pobegnem i ostavim ženu i decu. Nisam kao ti. Hoću reći, ti nemaš nikoga o kome treba da se staraš i, ako hoćeš, možeš jednostavno da ispariš. Ja to ne mogu.

– Ja i ne nameravam da bežim.

Bankar se iznenadio.

– Kažem ti sve ovo da bih te upozorio... da bih ti dao šansu da pobegneš.

– Kažem ti da neću nikuda otići.

Hakebi je postao još nervozniji i duboko je uzdahnuo.

– Pa... tvoje je pravo da biraš. Što se tiče mene, ja sam se već odlučio.

– Da?

– Razgovarao sam o svemu s mojim bratom. Ja sam mu sve priznao.

– Prokleti idiote. – Lindenovi prsti čvršće su stisli dršku revolvera i on je morao da učini ogroman napor da ne bi potegao oružje. Polako je pustio dršku kolta i vratio ruku na pisaći sto.

– Ja... ja sam jednostavno morao nekome da se otvorim, Čete – rekao je bankar, skoro cvileći. – U svakom slučaju, nas dvojica smo odlučili kako će biti najbolje da sutra ujutru odem do Holideja i... i sve priznam, pa kako on odluči.

Linden se trgao.

– To je jedini način. Ja bih možda mogao da pokušam da obeštetim ljude. Za Holideja se priča da je častan i širokogrud čovek. Možda bi uz taj uslov on digao ruke od mene. Ne mogu da idem do kraja, Čete. Ja imam ženu i decu...

Linden ga pogleda očima usjaktelim od besa. U neobuzdanom gnevu njegova ruka je mahinalno kliznula do ivice stola. Dograbivši revolver pijanog kauboja, šerif ga je uperio u bankara i ustrelio ga kroz srce. Hakebi se zateturio unazad i pao na pod.

Sve se odigralo za tren oka. Linden je žurno pošao ka vratima i naleteo na Langa Hakebija, koji je tog trenutka banuo u kancelariju. Linden je pokušao da dignu kolt, koji se još dimio i nanišani na trgovačkog putnika, ali se ovaj bacio na njega. U sudaru dva tela Hakebi je odbacio šerifa od zida i jurnuo na njega zamahnutih ruku. Linden se sagnuo da eskivira nasrtaj, ali ga je jedan udarac pogodio u glavu i on se zateturio u stranu.

Šerif je, međutim, još držao revolver u ruci i ponovo pokušao da nanišani na

Hakebija, ali ga je ovaj zgrabio za zgla-vak ruke i uvrnuo je. Koristeći težinu sopstvenog tela, pritisnuo je šerifa uza zid, nastojeći da udarajući uzastopce Lindenovom rukom o zid, izbije ovom revolver. Linden je zastenjao ali je uspeo da zadrži revolver u ruci. U rvanju se Hakebi okrenuo i šerif mu je zadao udarac kolenom u donji deo trbuha.

Lang je prigušeno jeknuo i ustuknuo nekoliko koraka, grčeci se od bola. Linden se u međuvremenu odgurnuo od zida i udario ga koltom po glavi, ali baš kad je počeo palcem zatezati obarač, vrata kancelarije su se ponovo zamračila i šerif je na njima ugledao Holideja sa otkočenim revolverom u ruci.

Držeći šerifa na oku, zapadnjak je ušao i prišao Langu Hakebiju, koji je stenjao na podu.

– Dajte malo svetlosti ovde – rekao je Dok kratko.

Šerif je spustio revolver na sto i upalio svetiljku, žmirkajući od naglog bleska koji je preplavio prostoriju. Bled u licu i još uvek bez daha, Lang Hakebi se polako uspravio u sedeći položaj.

– Šta se ovde događa? – zapadnjak nije skidao oka sa Lindena.

Šerif pokaza rukom na Langa i progovori muklo, trudeći se da zvuči što ubedljivije:

– Ovaj čovek je ubio svoga brata!

Lang se trgao i podigao glavu, ali je ostao bez reči.

– Mel je došao da me vidi neuobičajeno kasno – nastavio je šerif. – Ispričao mi je da je zabrinut zbog toga što ste počeli da njuškate po njegovom poslovanju i rekao je da pretpostavlja kako ćete verovatno otkriti neke njegove brzoplete i

nepromišljene korake u vezi s prodajom zemljišta... – Linden slegnu ramenima pa nastavi: – Ja sam u taj posao uložio nešto gotovine, ali nikada nisam ni slutio da će on izvesti neku nepoštenu poslovnu operaciju.

Zapadnjak ga je gledao zagonetnoga lica, dopuštajući mu svojim ćutanjem da nastavi priču.

– ... Kazao sam mu da bi bilo najbolje da vas potraži, da vam sve prizna i tako olakša svoj položaj. On mi je onda rekao da će vam priznati i da je aranžirao s Bretom Halamom da opljačka banku, te je to bio razlog zašto nije želeo da njegov brat ostavi preko noći onu pušku u trezor... Pretpostavljam da je, kada je on to rekao, Lang bio već pred vratima i to čuo. Jurnuo je unutra kao razbesneli bizon, počeo da urla i da preti kako će ga ubiti. I to je i učinio. Pokušao sam onda da mu otmem revolver i to mi je pošlo za rukom baš u trenutku kada ste vi naišli.

Zapadnjak ga je ćutke slušao, a onda pogledao Langa Hakebija, koji je s mukom počeo da se diže na noge. Ošamućen, on se s naporom oslonio na pisaći sto i drhtavim, optužujućim prstom pokazao na šerifa.

– On je ubio Mela... da bi ga sprečio da ti se javi i prizna šta je uradio. Ja sam Mela ubedio da to učini, ali on je smatrao da bi pre toga trebalo da upozori Lindena zato što su obojica bili umešani u tu prevaru. Hteo je da mu pruži šansu da pobjegne iz grada. Umesto toga pao je mrtav. Naivnost ga je stajala glave. Sve sam čuo jer sam stajao napolju, pred vratima.

Još pre nego što je Lang završio svoj iskaz, šerif je počeo da odmahuje glavom. Kada je trgovački putnik začutao, on je pokazao revolver na pisaćem stolu:

– To je revolver koji je upotrebio. A to nije moj revolver. Kao što vidite, moj je još uvek u futrolu. Uleteo je unutra toliko brzo da nisam imao šanse da ga izvučem, a vi znate da sam ja dosta brz na revolveru, Holideje. Da sam imao šansu ja bih potegao oružje i sprečio ga da izvrši zločin.

Zapadnjak je lagano klimnuo glavom:

– Znam da ste brzi, Lindene. Zbog toga se i čudim što niste pokušali da se mašite revolvera umesto što ste skočili na Hakebija i počeli da se rвете s njim.

Šerif ga otrovno pogleda.

– Nisam to učinio zbog toga što sam smatrao da je u datom trenutku najpogodnije uraditi ono što sam i učinio. Vi znate kako je to, Holideje, u ovakvim situacijama. Čovek reaguje instinktivno, bez razmišljanja

– Naravno. A moj instinkt mi kaže da bi vaš instinkt trebalo da vas pouči da potegnute revolver.

– Niste bili ovde da vidite kako je to izgledalo.

Zapadnjak se osmehnuo s mešavinom prezrenja i lukavosti:

– Tačno je. Nisam bio tu. Ali jedan čovek je mrtav i biće nužno da se sprovede istraga. – Onda se obrati Langu Hakebiju: – Za sada je tvoja reč protiv njegove. Moraćeš da odeš u zatvor.

Trgovački putnik se iznenađeno trže:

– Šta? Da odem u zatvor? Zar misliš da sam ubio rođenog brata?

– Pretili ste mu, Hakebi – umešao se šerif. – Mnogi ljudi su to čuli. Čuli su i

videli kako ste se svadali zbog nestanka vaše puške.

Lang Hakebi je postao još za nijansu bleđi.

– Dodavola, nije bilo tako kao što Linden kaže – procvileo je slabim glasom kada ga je zapadnjak uzeo za mišicu i poveo ka vratima koja su vodila u hodnik s ćelijama.

Žmirkajući lukavo očima, šerif je uzeo svežanj ključeva i pošao prvi u hodnik. Zatvorio je Hakebija u poslednju ćeliju, najbližu sporednim vratima zatvora. Dok je zastao pored ćelije u kojoj su dva kaubojka ležala na podu od cigle i glasno hrkala. Njegovom oku nije promakao jedan detalj.

– Jedan od ovih kaubojka ima opasač za revolver... a futrola je prazna – rekao je i pogledao netremice šerifa.

– Da, ja sam mu večeras nešto ranije uzeo revolver. Bučno su se ponašali na ulici pa sam ih uhapsio.

– A gde je? – upitao je zapadnjak tiho. – Gde je njegov revolver?

Linden je nabrao čelo, zastao u nedoumici nekoliko sekundi, a onda mrgodno pogledao Doka i samouvereno pošao ka svojoj kancelariji. Zapadnjak je pošao odmah za njim. Linden je prišao pisaćem stolu, izvukao jednu fioku, izvadio otuda jedan šestometak i bučno ga položio na sto. Bio je to revolver koji je pre nekoliko sedmica oduzeo od jednog drugog pijanog kaubojka. Oštro i pobedonosno pogledao je zapadnjaka:

– Jeste li zadovoljni?

Dok ništa nije odgovorio. Uzeo je revolver i pažljivije ga zagledao na svetlosti lampe. Onda je klimnuo glavom i vra-

tio ga nazad šerifu. U međuvremenu telo Mela Hakebija odneto je iz prostorije.

– Dobro onda – rekao je Holidej. – Sutra ujutru ću se još jednom pozabaviti ovim slučajem.

Linden je zadovoljno klimnuo glavom:

– Iako ne moram da vam dopustim da se mešate, neću imati ništa protiv ako dođete. Ja ću noć provesti ovde. Za svaki slučaj.

– Kako za svaki slučaj? – upitao je Dok s vrata.

Šerif je slegnuo ramenima:

– Tako. Za svaki slučaj. Zatvorite vrata kad izađete, hoćete li?

Rekavši to, seo je na stolicu i dignuvši noge na pisaći sto, pružio ruku da pritu-li lampu. Zatim je navukao šešir na oči i prekrstio ruke na grudima.

Zapadnjak ga je pogledao ispod oka i izašavši iz kancelarije, zatvorio vrata za sobom. Pošao je ka svom hotelu, ali nije žurio da tamo stigne. Lindenova priča mogla se uklopiti u ukupan niz činjenica, ali Dok je znao da nije istinita. Objašnjenje s revolverom izgledalo je logično, ali je isto tako moglo biti i izmišljeno... Linden je mogao izvući iz fioke bilo koji revolver. Konačno, Doku nije izgledalo verovatno da bi se Lang Hakebi odlučio da ubije svog brata, čak ni ako bi Melova poslovna prevara izbila u javnost i ugrozila Langov položaj u njegovoj kompaniji. Lang je bio trgovac – čovek čijoj prirodi je nasilje bilo krajnje strano. Nije bilo razloga da se veruje kako je Lang nešto učinio u afektu jer njegov temperament nije bio sklon krajnje nepromišljenim ispadima. Sve je, dakle, ukazivalo na Lindenovu vešto izvedenu podvalu, a u prilog tome išao je i poslednji šeri-

fov postupak: ostajanje preko noći u zatvoru. Iako lako objašnjiv, taj njegov postupak pobuđivao je zapadnjakovu sumnju. Možda će to biti kamen o koji će se Linden spotaći u svojoj laži.

* * *

Čet Linden je čekao da ponoć dobro prevali pre nego što se pomerio iz svog položaja za pisaćim stolom. Ukrućenim pokretom spustio je odrvene noge na pod. Digao je s čela šešir, namaknut da bi mu zaklanjao oči od svetlosti i ustao, protežući ruke visoko iznad glave. Osvrnuo se po zamračenoj kancelariji i, vukući noge, prišao do prozora, koji je gledao na glavnu ulicu. Iz saluna, s njegove zadnje strane, dopiralo je nešto svetlosti, a nešto svetla probijalo se i kroz proreze i pukotine na kopcima prozora prema glavnoj ulici. Svetlo je gorelo i na spratu i šerif Linden je stisnuo usne u tanku crtu.

Vlasnik saluna moraće da plati dodatnih pedeset dolara kazne, jer znao je da se od njega očekuje da posle ponoći zatvori javnu kuću i umorne „prijateljice noći“ pošalje na spavanje. Linden će se već postarati da krčmar plati privilegiju što zahvaljujući njegovoj toleranciji, može da ubira profit i u to doba noći...

Šmrknuo je glasno, podigao rukom pojas s revolverom, uzeo svežanj ključeva i pošao u hodnik s ćelijama, gde je otključao vrata Hakebijeve ćelije. Koraknuvši unazad, širom je otvorio vrata.

– Hajde, Hakebi, budan si. Vidim da si budan.

Opružen na ležaju s rukama pod glavom, trgovački putnik se polako uspravio u sedeći položaj. Pri slaboj svetlosti,

koja je u ćeliju prodirala krzo visok, rešetkama osiguran prozor, oči su mu zasvetlucale. Pokretom glave pokazao je na revolver u šerifovoj ruci.

– Šta je to, Lindene? – upitao je promuklim glasom.

– Ne brini za to. Puštam te na slobodu, to je sve. – Nestrpljivim pokretom šerif je pokazao prema vratima. – Hajde, izađi ovamo!

S upola podignutim rukama, ne skidajući pogled s šerifovog revolvera, Hakebi je polako izišao iz ćelije.

– Ne verujem u to – rekao je.

Linden se kratko nasmejao:

– Kako god hoćeš. Ali tamo su ti vrata koja vode u dvorište. Nisu zaključana. Izađi kroz njih, a ja te neću zadržati.

– Šta vi to imate na umu, Lindene? – upitao je Hakebi sumnjičavo.

– Ništa. Jednostavno ne želim da se više zadržavaš u gradu i praviš smutnju, eto šta. Slušaj, tvoj brat je mrtav i ništa na ovom svetu to ne može izmeniti. Postaraću se da bude pristojno sahranjen. Samo ti ispari odavde i više neće biti nikakvih problema, jasno?

Hakebi obliznu suve usne.

– Nameravate da me ubijete, je li tako?

– Ma o čemu to govoriš! Puštam te da odeš. Da sam hteo da te ubijem, lakše bi mi bilo da to učinim u ćeliji. A sada hajde, gubi se!

– Znači, biću ubijen u „pokušaju bekstva“... to je, dakle?

Šerif svirepo zažmiri.

– Inteligentniji si nego što sam računao, Hakebi. Pa dobro, hoćeš li da to bude ovde? Ili ti je bolje da probaš šansu bežeći na zadnja vrata? Možda ću pro-

mašiti u mraku. – Šerif se prigušeno zakikotao. – Možda.

Hakebi je netremice zurio u njega i ubrzano disao od uzbuđenja. Onda je počeo da podrhtava.

– Hajde, nemam na raspolaganju celu noć – prasnuo je Linden.

Lang Hakebi je kolebljivo pošao ka vratima hodnika. Zastao je s rukom na kvaki i osvrnuo se:

– A kako ćete ljudima objasniti to da sam izašao iz ćelije? – upitao je muklo.

– Pusti da ja o tome brinem. Napolje! Šerif je preteći digao revolver.

Hakebi je odjednom povukao rezu i munjevito iskočio u noć, zatvorivši za sobom teška hrastova vrata. Potrčao je koliko ga noge nose preko mračnog dvorišta, nastojeći da u bekstvu potraži spas. U trku se sapseo preko jednog sanduka, otkotrljao se do nekog isprepletanog žbunja i skočio na noge baš kada je šerif otvorio vrata i kada je mlaz svetlosti obasjao dvorište.

Hakebi je potrčao ka ogradi, koja je na jednom mestu bila malo nagnuta i on se zapitao hoće li uspeti da je preskoči. U mlađim danima bio je vrlo dobar u skokovima uvis.

Dok je kao strela jurio ka ogradi, pripremajući se za sudbonosan skok, odjeknuo je prvi pucanj i on je začuo zlokobni zvižduk taneta koje mu je proletelo pored uha i zarilo se u ogradu ispred njega. Bio je prinuđen da skrene u stranu. Šerif je ponovo opalio i ovaj put kuršum ga je opekao po rebrima. Od udara kuršuma i straha Hakebi se zateturao i posrnuo. Pokušao je da ne padne, ali je bio u punom zaletu. Svom silinom grunuo je u

ogradu i srušio se pored nje na gomilu lišća.

Kroz izmaglicu svesti ugledao je šerifa kako preko dvorišta trči prema njemu, dižući istovremeno revolver za poslednji, usmrćujući hitac.. Iako polusvestan, Hakebi je shvatio da je konačno izgubio životnu trku.

– Stanite, Lindene!

Hakebi je bio isto toliko iznenađen koliko i šerif kada se iz mraka, pored vratnica na ogradi, začuo dubok zapadnjakov glas. Kao munjom ošinut, Linden je okrenuo glavu u tom pravcu i ugledao Holideja, koji je otvorio vrata i ušao u dvorište. Nije mogao da veruje očima kad je video da Holidejev kolt počiva još uvek u futroli.

Zastao je u mestu kao ukopan i okrenuo revolver u pravcu odakle je dolazio zapadnjakov glas.

– To vam ne vredi, Lindene. Sada biste morali da ubijete i svedoka.

– Uhapšenik je pokušao bekstvo – izustio je šerif zadihano.

– Vi ste ga pustili da biste ga mogli ubiti – odgovori hladno zapadnjak. – To je stari trik, Lindene, i računao sam da ćete ga pokušati.

Šerif je hitro okrenuo revolver ka Holideju. Kasnije, kada se prisećao tog trenutka, Hakebi se mogao zakleti da se Dokova ruka nije ni pomerila. Ali pre nego što je okidač Lindenovog revolvera uputio metak, u Dokovoj ruci planuo je kolt i šerif se zateturao. Trudeći se svi silama da održi ravnotežu, Linden je ponovo pokušao da nanišani.

Holidej je još jednom pucao i šerif Čet Linden srušio se svom težinom na gomilu lišća i definitivno se umirio.

Drhteći od straha i uzbuđenja, pritiskajući rukom ranu na boku, Hakebi se nekako uspravio na noge i pošao prema Holideju, koji je zastao da bi napunio revolver, koji se još dimio.

– Hvala, Holideje – izustio je zadihano. – Ovaj put odužio si mi se za sva vremena.

Ozbiljan u licu, pri mutnoj svetlosti petrolejki, Dok ga je pogledao.

– Još nisam, Hakebi. Dao sam reč da ću ti vratiti onu pušku i ja ću to učiniti. A sada, pošto smo već zagrizli taj kolač, moraćemo da pođemo u poteru za Bretom Halamom i njegovom bandom. Ali, ti si srećan što si još živ, čoveče, upamti to! I od sada nemoj više da se mešaš u ono što nije tvoj posao. Prepusti sve meni, jasno?

Hakebi ga je netremice gledao, lica zgrčenog od bola. Najzad je lagano zaklimao glavom:

– Predajem se. Biće kako ti kažeš – izgovorio je svečano.

* * *

Konačno je putovanje počelo da se odvija normalnim tokom, pomislila je Lujza Kevendiš, smestivši se na sedište putničkog vagona. Voz je, kao i obično, imao prvu i drugu klasu. Sedišta u prvoj klasi bila su presvučena plišom, meka i udobna.

Za Lujzu je, međutim, prva klasa imala jedan nedostatak: bila je uglavnom rezervisana za imućnije putnike – trgovce, bankarske službenike, državne činovnike i sličnu gospodu i nedostajala joj je atmosfera običnog života. A Lujza je volela običan svet, građane sa svakodnevnim sitnim brigama i radostima. Volela

je da ih vidi oko sebe, da razgovara s njima, da sluša sve o malim ljudskim dramama, da učestvuje u njihovom životu. Uživala je u tome da gleda decu kako trčkaraju peronom pored vagona i da im se ona osmehuje i ponekad deli šećerleme. To je za nju bio pravi život.

Poslednja dva dana bila su vrlo zamorna, ali sada kao da se odjednom sve sredilo i voz je bio spreman da iz Hilsboroa krene prugom ka jugu. Trezor-vagon iz Marloua bio je prikačen odmah iza putničkih kola u kojima je Lujza sedela, a svi putnici prebačeni su iz voza koji se vratio od mesta gde je odron zatrpao prugu. Trebalo je da odatle pođu na put bez zadržavanja do Vakoa.

Da... a posle kraćeg zadržavanja tamo produžice ka Ostinu i ona će se naći u zagrljaju Doka Holideja.

Začuvši poslednji poziv konduktera putnicima Lujza se osmehnula. Trenutak kasnije regulator pare na lokomotivi šumno je ispustio beli mlaz, zatim se čulo ubrzano bučno huktanje iz njenog dimnjaka, pa ravnomerno zveckajuće kotrljanje po šinama i kloparanje spojnica vagona. Voz je krenuo.

Sićušne kućice promicale su sve brže pored prozora i nekoliko minuta kasnije Hilsboro je ostao za njima, a voz je, zviždeći iz sve snage, počeo da hvata brzinu preko ravnice. Izgledalo je kao da se i mašinovođa žuri da što pre stigne na jug.

Lujza se udobnije namestila na sedištu, uživajući u vetru koji ju je milovao po licu kroz otvoren prozor. Imala je uz sebe novine i novi modni katalog „Montgomeri“, ali je privremeno te zanimacije ostavila da leže na sedištu pokraj nje.

Usmerila je svoje misli ka Holideju. Biće zaista divno kada se opet budu videli.

* * *

Montana je gonio svog iscrpljenog konja kroz vijugave kanjone i prolaze u brdima severno od Vakoa. Osećao se umoran, prašnjav i prljav. Danima je bio na putu i za to vreme nije se ni okupao ni obrijao. Ako ne obrati pažnju na to, počće da zaudara kao i Bret Halam, pomislio je i zgrozio se.

Jedva je čekao da se zagnjuri u vir potoka u blizini skupine pećina koje su banditi koristili kao svoje skrovište. Moraće da s peskom oriba sa sebe naslage prljavštine, ali kada s tim završi, sigurno će se osećati bolje i prijatnije. I imaće čistu presvlaku da je obuče. Montana se možda nije kupao previše često, ali je pazio da to čini bar jednom sedmično i bio je čovek koji nije mogao da trpi da mu telo bude prljavo. Zbog toga nikada i nije prilazio preblizu Halamu.

Ova izviđačka tura lišila ga je, međutim, njegovog uobičajenog nedeljnog kupanja. Ulazeći u poslednju krivinu, zavukao je ruku u košulju i počeo se po masnoj koži, a onda mahnuo rukom naoružanom stražaru, koji je stajao na vrhu jedne stene.

Stražar je prepoznao Montanu, otpozdravio mu rukom i seo između sitnijih stena, naslaganih na vrhu one velike. Montana je prošao pored njega, a zatim pored još dva stražara i ušao u kanjon pun pećina, gde je nekoliko bandita ležalo na suncu, a drugi su čistili svoje konje. Jedan od njih, za kojeg je Montana

pouzdao znao da je sam Halam, čistio je svoje revolvere.

Montana je sjahao pored ograđenog prostora za konje i rasedlao svoga. Svaki čovek u bandi bio je odgovoran za svoje oružje i svog konja. Nije bilo nikoga drugog ko bi namirio umornu životinju. Zbog toga je Montana morao da je ostavi da sačeka dok on Halamu podnese izveštaj.

Pošao je uz padinu, spotakao se o neki šiljat kamen i jedva zadržao krik bola. Kada se umorno spustio na stenu pored Halama, ostali banditi su se radoznalo okupili oko njih dvojice. Vođa ga je upitno pogledao, ne obazirući se na njegov umoran izgled.

– Dakle? – upitao je nestrpljivo.

Montana je odrečno zavrteo glavom:

– Nisam mogao da saznam mnogo o guverneru, ili o njegovoj kćeri. On je, kako izgleda, u Ostinu, mada se priča kako je pošao na put za San Antonio, zbog neke proslave koju organizuju... kažu da je u pitanju godišnjica Alamo ili nešto tako. Koliko sam mogao da dokučim, njegova kći je negde na Istoku.

Halam ga je dugo netremice gledao, a onda pljunu pred sebe.

– Dodavola... u poslednje vreme toliko žudim da izravnam račune s guvernerom da to nije normalno. Pa lepo. Ta cura će jednoga dana morati da se vrati u Ostin. Možda ćemo moći da joj pomognemo da tamo stigne... u delovima.

Krto se nasmejao i otkrio žute, krnjave zube.

Montana i ostali nisu prikrili svoje iznenađenje.

– Malo je opasno tražiti đavola s guvernerovom kćerkom, zar ne, Brete? – upitao je jedan od njih, Karver. – Hoću

reći, ako bi se njoj nešto desilo, u pokrajini bi nastao pravi pakao...

Halam ga je presekao suludim pogledom. Karver se nelagodno premestio s noge na nogu.

– Kada ste mi se pridružili, svi ste znali da jednoga dana mora doći trenutak da izravnam račune s guvernerom za ono što je on meni učinio – rekao je Halam tihim glasom. – Taj dan se brzo približava. Od kako je Linden bio ovde i tražio da mu vratim pušku, ja sam mnogo razmišljao o guverneru. Mislim da neću moći još dugo da izdržim a da ga ne potražim. Znam da bi najbolji način da ga ujedem za srce bila ta devojka. – Oštrim pogledom preleteo je po licima svojih ljudi.. – Ako bilo ko želi da ode, onda je sada za to došao trenutak.

Banditi su se nelagodno promeškoljili, ali niko od njih nije pošao ka svom konju. Znali su da nikada niko nije napustio Breta Halama, jer je on mogao da mu dopusti da pređe samo nekoliko metara. Onda bi takvog stigao kuršum u leđa.

Montana pročisti grlo:

– Kada već govorimo o Lindenu, on je mrtav. Pre dan-dva ubio ga je u Vakou Dok Holidej.

Halam opsova:

– Taj lupež! Pretpostavljam da je pre toga Linden njemu prosuo utrobu?

Montana slegnu ramenima.

– Ne znam. Ali priča se da je Linden ubio Mela Hakebija, kako bi ga sprečio da sve ispriča Holideju. Moje je mišljenje da vlasti sada već sve znaju o našem dogovoru.

Namrgođenog lica, Halam ustade. Odjednom je zamahnuo puškom i teška

metalna cev pogodila je Montanu u glavu i oborila ga na tle.

– Glupavi cirkusante – prasnuo je vođa bande – zašto mi nisi to rekao pre svega ostalog? Holidej neće odustati od tražanja samo zbog toga što je sredio Lindena. Linden je premalo za njega. On će poći u poteru za nama. Hteti će da se po svaku cenu dokopa puške i da naše kože prikuca na zid kao trofej.

– Neće nas naći, Brete – primeti Karver. – Od kako smo u ovom kanjonu, niko nas nije našao.

Halam se tako brzo okrenuo da je Karver uplašeno ustuknuo nekoliko koraka.

– Holidej nije makar ko! Sem toga, on će sada uz sebe imati i šerifa pošto je Linden mrtav. Razume se da možemo ostati ovde i moguće je da nas on neće naći, ali, opet, možda i hoće. On ima đavolsku sreću i ne odustaje lako. Ali da bismo bili sigurni, mi ćemo odmagliti odavde i zavući se u ono drugo sklonište, na drugoj strani Vakoa. Ono kod Ganfajer Krika.

Mahnuo je svojim ljudima da se okupe.

– Pakujte se – naredio je. – Iz banke u Vakou nismo baš mnogo izvukli, pa nam se sada pruža prilika da uz put zaradimo još koju paru. To treba iskoristiti.

Montana je, njišući se, ustao. Žarko je želeo da popravi svoju poziciju u Halamovim očima. Znao je koliko taj čovek može biti zlopamtilo i koliko je u takvoj situaciji opasan.

– Iz Hilsboroa dolazi voz – rekao je, zaplićući jezikom. – Desilo se tamo gore, kod kanjona Brazos, da je odron kamena preprečio put. Putnici su išli zaobila-

znom trasom, a uzgred su još prikačili specijalni vagon iz Merloua. Pretpostavlja se da u njemu mora biti velika količina zlata.

Halamove oči su zainteresovano zasijale:

– To mi liči na nešto što nama treba. Taj voz prolazi baš ivicom ove pustare, nedaleko od Ganfajer Krika... da, amigo. Mislim da bismo mogli da uz put pogledamo malo i taj voz. A sada pokret! Brzo!

Banditi su pohitali da ga poslušaju. Halam je, podbočen, stajao i zamišljeno se češkao po nosu. Pokušavao je da smisli plan kako da najbolje zaustavi taj voz.

* * *

Držeći u rukama ispred sebe svoj polucilinder, Lang Hakebi je stajao pored svoje snahe na vetrovitom groblju iznad Vakoa i samo jednim uhom slušao posmrtno slovo svome bratu. Njegova snaha je plakala, a deca su se držala za skut njene crne suknje, plačući i sama, zbunjena sumornim izgledom i suzama tolikog broja tužnih lica.

Veći deo grada prisustvovao je pogrebu bankara. Na drugoj strani gde je prost kovčeg od dasaka ležao pored iskopane rake, samo desetak metara dalje, kovčeg u kome je ležalo telo šerifa Četa Lindena, nije bilo skoro nikoga. On nije bio popularan i niko u Vakou nije žalio za njim. Biće položen u grob samo uz najkraću molitvu i uz prisustvo samo dvojice grobara. Jevtina drvena ploča s njegovim imenom i datumom rođenja i smrti već je stajala spremna pored rake.

Mel Hakebi, naprotiv, dobiće nadgrobnu ploču od plemenitog kamena, s

porukom punom ljubavi od supruge i dece, uklesanom ispod njegovog imena i datuma rođenja i smrti. Grad je bio šokiran saznanjem da je bio umešan u neki nepošteni posao, ali za sve njih bilo je najglavnije da nije uzeo njihov novac. Nasamareni su bili stranci i građani Vakoja su verovali da nije dirao njihov novac iz poštovanja prema sugrađanima.

Lang Hakebi nije imao iluzija o svom bratu. Znao je da je ovaj bio pohlepni slabić i mada je njegova žena obećala da će obešteti sve koji su novac izgubili, Lang nikada na pomisao o bratu neće propustiti a da se ne seti njegove prevare.

On sam žudeo je da pođe u potragu za svojom specijalnom puškom. Bila mu je obaveza da se za vreme pogreba nađe pored snahe i njene dece, ali kada ceremonija bude okončana, nameravao je da preduzme sve kako bi povratio specijalnu vinčesterku... uprkos obećanju datom Doku da se neće mešati.

Lang je smatrao da to obećanje zapravo ne važi. Bio je ranjen, zbunjen i ošamućen blizinom smrti i smatrao je da mu je Holidej to obećanje izmamio koristeći posebne okolnosti, te se zato tog obećanja i ne mora pridržavati.

Sem toga, vreme je prolazilo. Nije znao koliko dugo će moći da skriva vest o nestanku puške. Možda bi sve bilo za koji gram lakše ako bi imao zvaničnu podršku svoje moćne kompanije, koja je mogla da ponudi i specijalnu nagradu, ali on je više želeo da oružje vrati sam.

Jer ako bi se u kompaniji ikada o tome nešto čulo, u njegovu korist govorila bi činjenica da je postupio odgovorno i pošao u potragu za lopovima. I, konačno,

hteo je da pomogne zapadnjaku, koji se nalazio negde u brdima pokušavajući da pronađe put do skrovišta Halama i njegove bande. Slušajući s pola pažnje propovednikove reči, Hakebi se nestrpljivo premeštao s noge na nogu, želeći da je već na putu.

Čim mu učtivost i osećanje za ono što je red budu to dozvolili, i on će poći tamo. Znao je kako da stigne do mesta gde su on i zapadnjak izgubili trag Lindenu. To mesto biće mu polazna tačka.

Odjednom je postao svestan da ljudi oko njega pevaju i da ga Melova žena gurka u rebra. Trgao se, šumno pročistio grlo, a onda digao glas, pridružujući se pesmi koju su pripadnici njihove vere obično pevali na sahranama.

Odmah zatim dva grobara počela su zatrpavati zemljom sanduk.

* * *

Holidej i njegov pratilac bili su zalutali. Pratilac mu je bio na brzinu izabrani privremeni zamenik šerifa, mlad čovek po imenu Les Faradi, početnik, bez iskustva, kome je neobično mnogo bilo stalo da stekne izvestan ugled, pa da izbor u privremenog pretvori u izbor za stalnog šerifa. Zbog toga se s žarom bio ponudio da prati zapadnjaka, a ovaj ga je prihvatio u nadi da će mu pomoći poznavanjem terena. Mada će se kasnije pokazati da je mladi čuvar zakona hrabar, spretan i pouzdan, što se tiče poznavanja terena nije bio od velike koristi.

Zapadnjaku nije bilo lako da to prizna, a Les se strasno zaklinjao kako može naći izlaz iz isprepletanih kanjona, samo ako mu se da dovoljno vremena. Činjenica je, međutim, bila da su zalutali.

– Sve je ovde izuvijano i izukrštano – izustio je Dok razdraženo, dižući pogled do visokog uzanog proseka između liti- ca, kroz koji se videlo srebrnastoplavo nebo. – Ne vidimo dovoljno dugo sunce da bi po njemu mogli da se orijentišemo. Ovo je već treći put kako smo se zaglavili u ovom kanjonu i ako tako nastavimo trebaće nam nedelju dana da se iz njega iskobeljamo.

Faradi je duboko uzdahnulo. Morao je da prizna sebi kako je računao da će pri trećem pokušaju izaći iz kanjona. Ali nije mu padalo na pamet da se preda.

– Verovatno smo pogrešili kod one šiljate stene – rekao je. – Trebalo je da uđemo u onu jarugu, koja je koso produžavala dalje. Bila je uzana ali je sigurno bila i izlaz odavde.

Zapadnjak se neprimetno osmehnuo.

– Moglo bi biti da si u pravu, budući da nam je preostalo još samo da probamo tim putem.

Faradi slegnu ramenima:

– Nije nikakvo čudo što niko ovde nije mogao da prati Halama. Možda nas i sada on odnekud posmatra.

– Možda – složi se Dok. – Ako nas posmatra, sigurno se smeje. No vratimo se nazad i pokušajmo tom jarugom, Les. Ne želim da ovde provedem celu noć.

Okrenuli su konje i pošli nazad iz kanjona. Izvesno vreme izgledalo je da neće moći da nađu put do šiljate stene, ali Faradi ga je konačno ipak našao i mada je bio ponosan na sebe, pravio se da tome ne pridaje nikakvu važnost. Holidej se u sebi osmehivao, zadovoljan ovakvim njegovim držanjem.

Ovaj put imali su sreće, jer je jaruga zaista bila prolaz koji ih je izveo iz ka-

njona do brežuljaka obraslih žbunjem i retkim visokim drvećem. Sunce se klono- lo zapadu i sada su imali nešto na čemu su mogli temeljiti određivanje pravca. Holidej je izvukao mapu, ali im je trebalo dobrih dvadesetak minuta da bi utvrdili gde se nalaze.

– Nikada dosad nisam zalazio ovako duboko – rekao je Les. – Pogledajte ka severu! Tu na mapi je naznačeno da tamo ima mnoštvo pećina.

Dok je namestio mapu tako da svetlost bolje pada na nju.

– Da, pećine različitih veličina. Dubina i unutrašnjost neispitani... to mi zvuči kao zgodno mesto da se banditi sakriju, ali ne verujem da ih do sada tamo niko nije tražio.

– Zavisi koliko pećina ima. Bio bi potreban puk vojnika i šest meseci da se temeljno ispita tih, u najmanju ruku, stotina pećina.

Zapadnjak klimnu glavom u znak saglasnosti.

– Izgleda da ćemo morati da prenoćimo u prirodi da bismo sutra ujutru mogli poći da pogledamo te pećine. Vidiš, kroz jedan od kanjona prolazi rečica. To bi trebalo osmotriti jer Halamu u svakom slučaju treba stalno voda.

– U nekim pećinama ima izvora – promrmlja Faradi.

Poterali su konje uzbrdo kada je odjednom zapadnjak digao ruku. Faradi je istog časa zategao vođice.

Iz daljine se začuo prasak pušaka.

Dok i njegov pratilac su izmenjali poglede, a onda poterali konje uz padinu. Pucnjevi su izgleda dolazili s druge strane prevoja, mada je zbog višestrukih odjeka to bilo teško reći. Konji zapadnja-

ka i mladog šerifa bili su umorni i opirali su se brzom hodu, ali jahači su ih uporno terali uz stepenastu padinu.

Pokazalo se da pucnji zaista dopiru s druge strane prevoja. Činilo se kao da na jednoj strani puca samo jedna puška, naspram nekoliko drugih pušaka i revolversa.

Skoro pri samom vrhu Holidejev konj se spotakao i Dok skoči iz sedla jer je životinja počela da se kliže nazad niz brdo. Les je poterao svog konja u stranu, ali je vođice trgao previše naglo, čime je izazvao njegov pad i klizanje. Dograbio je pušku iz futrole i skočio iz sedla, bacivši se u stranu da bi izbegao mlataranje kopita obe životinje koje su klizale niz padinu.

Proklinjući peh, gonioci su se pribrali i nastavili da se veru uz brdo ka vrhu. Stigavši do gore, plegli su po tlu i produžili puzeći do samog prevoja. Pucnji su dopirali s druge strane. Posle jednog pucnja začuo se prodoran njisak konja u agoniji i bolan jauk nekog čoveka.

Odjeknuo je žestok plotun – mešavina puščane i revolverske paljbe i Dok i Les su instinktivno pognuli glave jer su iznad njih zacijukala tanad, odbijena od stena. Njih dvojica ležali su iza retkog žbunja i Dok je revolverom razmakao šibljie da bi pogledao niz padinu.

Kolona konjanika jahala je punom brzinom kroz uvalu između dva brda, a svi konjanici pucali su prema brdskom prevoju, ne štedeći municiju. Jedan konj i jedan čovek ležali su na putu iza njih.

Skrenuvši pogled do cilja na koji su konjanici pucali, zapadnjak i njegov pratilac ugledali su jednog čoveka opruženog po ravnoj steni, trideset do četrdeset

metara ispod njih, a desetak metara dalje stajao je konj tog čoveka s uzdama opuštenim do zemlje. Čovek je ležao potrbuške i pucao na konjanike koji su trkom prolazili ispod njega. Holidej je odmah prepoznao ko je taj čovek.

– Hakebi – izustio je s nevericom.

– I Halamova banda – dodao je Faradi.

On je pripucao, a i Dok je nategao obarač na koltu i ispalio dva uzastopna hica. Banditi su iznenađeno pogledali gore prema grebenu. Halam podbode svog konja mamuzama. Ostali su sledili njegov primer i kolona je otutnjala niz put, dižući za sobom oblak prašine koji se presijavao zlatnom i crvenom bojom zraka zalazećeg sunca.

Kada su konjanici stigli do kraja prolaza, dno uvale bilo je već u senci i telo mrtvog čoveka jedva se naziralo. Holidej i Faradi su ustali i kada su se banditi izgubili u prolazu oni su prekinuli vatru. Onda je i Lang Hakebi ustao, mahnio im rukom i počeo se penjati uz padinu k njima.

– To je Halamova banda – rekao je zadihano, naizgled zadovoljan sobom. – Naišao sam na njih i pomislio sam da ih mogu zadržati. Ali moj konj je pobe-gao s puškom na koju sam ugradio brzopucajući mehanizam. Tako mi je ostala samo ova obična vinčesterka iz koje nisam mogao da pucam dovoljno brzo.

– A šta ti uopšte ovde radiš, Hakebi? – upita zapadnjak umorno. – Pa zar ću morati svaki put kada te sretnem da ti postavljam isto pitanje? Hajde, reci mi: šta radiš ovde?

Hakebi je zatreptao na takav zapadnjakov ton i bacio pogled ka Lesu, koji ga

je mrko pogledao. Trgovac oružjem se zbunjeno premeštao s noge na nogu.

– Pa, ovaj... znao sam da ste vas dvojica pošli da tražite Halamovu bandu u brdima. Čim je pogreb bio završen i ja sam pošao ovamo. Znao sam da ću naći put do mesta gde smo pre dva dana izgubili Lindena...

– Gde si ti izgubio Lindena – ispravio ga je Dok ogorčeno. – Ja sam ga držao na oku dok se ti nisi pojavio.

Hakebi je slegnuo ramenima, mada je očigledno imao neku primedbu.

– Pa dobro. U svakom slučaju, ja sam našao put i počeo sam da tragam. Malo sam se zagubio u jednoj jaruzi, ali sam ostavio konja i popeo se na liticu. Pao sam sa stene na kojoj sam stajao i umalo nisam sleteo s litice. A dole se nalazio kanjon s malim potokom i mnoštvom pećina. Iz kanjona je u tom trenutku izlazila grupa konjanika i pošto sam izračunao gde se moraju pojaviti, ja sam sišao i pojahao brzo kao da me đavoli gone... – Zaćutao je i promeškoltio se. – Opet sam se bio malo zagubio, ali kad sam se već pripremao da noć provedem u brdima, začuo sam konjski topot. To su nailazili baš ti moji konjanici. Računao sam da nikada neću steći bolju šansu, pa sam otvorio paljbu.

Dok i Les su zurili u njega, ljuti što je još jednom alarmirao bandite.

– Sada su nam pobegli – konstatovao je zapadnjak. – Za večeras svakako. – Pokazao je rukom prema nebu čija se boja od crvenkastoplavičaste boje polako pretvarala u crnu. – Sutra ujutru ćemo naći njihov trag, ali budući da oni ova brda dobro poznaju, za verovati je da će jahati celu noć i daleko će odmaći.

– Opet ste zabrljali, Hakebi – prekorio ga je Faradi.

– Ali, dodavola, ja nisam prorok! – odvratio je trgovački putnik oštro. – Nemam kristalnu kuglu i ne mogu da vam čitam misli ili da znam šta se događa. A vi ih uopšte ne biste našli.

– Mi bismo prešli preko ovog prevoja u uvalu i našli bismo svež trag – objasnio mu zapadnjak umorno. – Oni ne bi znali da smo toliko blizu i noćas bi se ulogorili u brdima. Možda bismo sada videli njihovu logorsku vatru. Do sutra ujutru bili bismo na puškomet od njih. A ovako... ne vidimo ni prašinu iza njih.

Dok skide šešir i strese njime prašinu s odela, načinivši oblak od kojeg su Faradi i Hakebi počeli da kašlju.

– Ja sam želeo samo da pomognem – pravdao se Hakebi. – Nisam hteo da sav teret padne na vas. Sem toga, odgovoran sam za svoju pušku. Uostalom, želim da pomognem i vi me ne možete zaustaviti.

– Ne možemo vas zaustaviti? – Faradi preteći zamahnu puškom kao da će njome udariti trgovačkog putnika po glavi. Hakebi uplašeno ustuknu:

– Hej, lakše...

Faradi s negodovanjem odmahnu rukom i pogleda niz padinu, gde su stajali njihovi konji, prašnjavi od klizanja niz brdo.

– Pa... mogli bismo se i ovde ulogoriti, mister Holideje – predložio je. – Sutra nam predstoji dugo i naporno jahanje.

Zapadnjak klimnu glavom i počeo skupljati grančice za logorsku vatru, a Faradi se uputio niz padinu ka konjima. Hakebi je neodlučno stajao u mestu.

– Ovaj... Holideje?

Dok podiže glavu, držeći u rukama naramak suvog granja.

– Je li u redu ako i ja logorujem noćas s vama?

– Zašto da ne? – odgovori zapadnjak.

– Za tebe je najbezbednije tamo gde te mogu držati na oku.

Na te Dokove reči Hakebijevo lice se razvedrilo i zapadnjak požele da to nije rekao.

– To je tačno. A pošto ja nameravam da tu pušku ponovo dočepam u svoje ruke, najbolje će biti da jašem s tobom i Faradijem, je li tako? Na taj način neće dolaziti ni do kakvih nesporazuma.

Holidej je spustio naramak granja na zemlju pitajući se kako su događaji mogli uzeti ovakav tok. Kleknuo je i mašio se šibica u džepu. Za to vreme Lang Hakebi se udaljavao zviždućući zadovoljno.

Paleći vatru, Dok pomisli kako se Faradi najverovatnije neće složiti s njegovom odlukom.

* * *

Kada je rekao Faradiju da će im se Hakebi pridružiti u traganju za bandom, ovaj ga je samo pogledao. Žalosno je odmahnuo glavom i počeo da rasedlava konje, dok je zapadnjak stavio lonče za kafu na vatru.

Pošto je kafa provrila, Dok se mašio torbe s hranom i dok je pomrčina sve više navlačila svoj plašt na padine brda, počeo seckati komade suvog mesa.

Odjednom su i Dok i Les poskočili i mašili se revolvera jer je s druge strane brdskog prevoja dopro odjek pucnja iz puške.

Izmenjali su brze poglede i pošli do ivice platoa, odakle su mogli pogledati

niz padinu. U tami su razabrali siluetu Hakebija i njegovog konja pored ispruženog bandita.

– Šta je sada, Hakebi? – doviknuo mu je zapadnjak.

– Ovaj čova je još živ – odgovorio je Hakebi. – Nema još mnogo duše u njemu, ali živ je.

– Pogledaj bolje! Možda bismo mogli da ga preslišamo.

– Kako to da uradim? – začuo se Hakebijevo glas iz tame.

– Dobro, ja ću doći da pogledam – doviknu mu Dok i krenu. – Ti, Faradi, nastavi da spremaš večeru.

Trenutak kasnije zapadnjak je iščezao niz mračnu padinu, kližući se i odronjavajući sitno kamenje pod sobom.

Les je slegnuo ramenima i vrativši se vatri, dao se na pripremanje večere.

U uvali proseka Hakebi je klečao pored oborenog čoveka. Holidej je prišao, prašnjav i s poderotinama na odeći. Kleknuo je pored ranjenika, kresnuo palidrvce i zagledao se u njegovo lice.

– Montana – kazao je kratko. – Opasna zverka. – Prineo je palidrvce bliže da osmotri ranu. Ustanovio je da je ovaj pogođen odmah ispod grudne kosti. Na Hakebijevo pogled odrečno je odmahnuo glavom: – Ništa ne možemo da učinimo.

Montana je lagano otvorio oči i pogledao ih kroz jedva razdvojene trepavice.

– Jesam li gotov? – prokrkljao je.

– Bojim se da jesi, Montana – odgovori mu zapadnjak. – Sve što možemo to je da ti olakšamo kraj.

– Jesi li to ti... Holideje?

– Da, ja sam. Prošlo je dosta vremena od kako smo se videli. Čujem da si ti sada Halamov zamenik.

Montana se zakašljao i pokušao da se nasmeje:

– Bio sam... izgleda... sad više nisam... ništa.

Holidej i Hakebi su ćutali. Onda se Dok nagnuo bliže ranjeniku:

– Montana... nije ti još ostalo dugo da živiš. Hoćeš li mi reći kuda se Halam uputio? Kakvi su mu planovi?

Ranjeni bandit je samo zurio u zapadnjaka i šumno, isprekidano disao.

– Neće ti koristiti ako tajnu odneseš sa sobom. A ti znaš Halama: on ne bi tako učinio da je na tvom mestu. On misli samo na sebe.

Montana je zgrabio Doka za rukav košulje i širom otvorio oči. Bio je uplašen.

– Holideje... da li bi mogao? – Glas mu je zamro i Dok je laganu odmahnuo glavom. – Halam će opljačkati... voz... iz Hilsboroa... sa zlatom...

Montana je nekoliko puta pokušao da nastavi, ali ga je kašalj prekinuo. Počeo se grčiti i trzati rukama. Holidej i Hakebi ga prihvatiše. Dva minuta kasnije bio je mrtav.

Zapadnjak se uspravio. Pored jedne gomile kamenja ugledao je debelu granu. Ćutke je prišao i njom počeo kopati plitak grob u mekanom tlu.

– Trebaće ti cela noć da tim alatom iskopaš grob – primeti Hakebi.

Dok zastade i pogleda ga.

– Ali ću ga svejedno iskopati. Biće plitak i moraću da ga zatrpam ovim kamenjem. No Montana je zaslužio toliko.

U mraku nije mogao da vidi kako je trgovački putnik pocrveneo, ali je po njegovom nelagodnom premeštanju s noge na nogu znao da se Hakebi postideo.

Onda je trgovački putnik počeo da kotrlja kamenje do mesta gde je Dok kopao i ovaj se osmehnu u sebi.

Hakebi je čovek na svom mestu, pomislio je. Šeprtlja je bez sumnje i baksuz, za koga bi bilo bolje da je negde drugde, ali u osnovi bio je čovek na svom mestu.

* * *

Voz je huktao, grabeći uz uspon i približavao se krivini odakle je, obilazeći planinu, trasa pruge vodila uz strmo nagnutu liticu. Mašinovođa je namerno vozio usporeno. Znao je za opasnu krivinu, a znao je i da vozi lokomotivu konstruisanu da vuče putničke, a ne i teretne vagone. Ni mašinovođa ni ložać nisu zbog te činjenice bili presrećni. Kompozicija je bila suviše teška za laku lokomotivu. Kada obiđe planinu naći će se na nizbrdici i kočnice male lokomotive možda neće biti dovoljne da zaustave toliki teret. Trezor-kola sa zlatom, dva putnička vagona i nekoliko teretnih, nakrcanih do vrha, bili su zaista veliko iskušenje.

Ali kada se spusti niz nizbrdicu mašinovođa će se osećati mnogo lakše. Pred njima će biti ravan teren do Vakoa. Jedinu opasnost predstavljao je drveni most iznad duboke provalije, dugačak jedva desetak metara, ali konstruisan samo za putnički saobraćaj. Ako most popusti mašinovođa je znao da niko od putnika ne bi preživeo. A i on i ložać sigurno ne bi.

To bi bila poslednja prepreka. Ako nju srećno pređu, dalji put do Vakoa biće lak, a do Ostina još lakši. S malo sreće trebalo je da tamo stignu sutra uveče.

Mašinovođa je jedva čekao da stignu u Ostin. Tamo će ga na stanici čekati žena i deca, jer je ovo bilo jedno od njegovih najdužih putovanja. Biće divno da ih opet vidi.

Dok je lokomotiva stenjala uz padinu ka opasnoj krivini, on nije ni slutio da porodicu više nikada neće videti. Da će poslednje što vidi biti revolver u ruci jednog maskiranog čoveka, koji će uskočiti na platformu njegove lokomotive.

* * *

Lujza Kevendiš je pogledala kroz prozor i instinktivno čvršće stegla naslon sedišta. Sedela je na strani vagona okrenutoj ponoru i tek kada je vagon ušao u krivinu shvatila je koliko je ta provalija duboka i opasna.

Voz se kretao vrlo polako, ali se vagon ljuljao više nego što se njoj sviđalo. Želela je da što pre prođe taj opasni deo. Pogledala je saputnike u kolima, a zatim dvojicu rendžera, koji su sedeli preko puta nje. Svi su ćutali, pa čak i deca. Bili su to trenuci puni napetosti i niko se nije upinjao da izgleda bezbrižan. Jedna mala devojčica se zaplakala i jedan od rendžera nabra obrve. Možda je pomislio na svoju kćerčicu, ako ju je imao, sinu Lujzi.

– Trebalo bi da pogledamo kakvo je stanje u trezor-vagonu – obrati se jedan rendžer drugome pokraj sebe.

– To nije naša briga – odvrati mu ovaj, po imenu Dobs.

– Znam, ali u tom vagonu su samo dva stražara, a ni oni nisu profesionalci. Naša je dužnost da motrimo na sve što bi moglo biti izloženo napadu bandita – rekao je njegov kolega, po imenu Hit.

– Kako hoćeš. Ja ću ostati ovde – odbrusi Dobs.

Voz je nastavio da se ljulja i klopara, a Hit je ustao i prišao vratima platforme s koje se ulazilo u blindirani vagon.

* * *

Halam je u svojoj bandi još uvek imao sedmoricu ljudi. Bio je užasno ljut što je od svih njih kuršum u onoj uvali pogodio baš Montanu. Montana je bio dobar saborac, umeo je da se bori kao grizli i imao je pameti u glavi. Ostali su bili obična hrana za puščane metke. Mogao je da ih iskoristi za juriše, za razvaljivanje vrata i za paljevine, ali za druge poslove nisu bili pogodni. Kada je trebalo nešto smisliti, Montana je bio jedini koga je mogao pitati za mišljenje. Ostali su bili nesposobni za to i znali su samo da dele plen.

Montana je bio spretan i sa eksplozivom. Vođa bandita nije bio siguran da neće morati da upotrebi eksploziv za zaustavljanje voza i ako to bude potrebno, Montana će mu nedostajati.

No Bret Halam nije nikada mnogo tugovao zbog onoga što nije mogao da promeni. On i Montana smislili su plan da zaustave voz i sada će on morati sam da taj plan sprovede u delo. Ali to ne bi trebalo da bude previše teško. Montana mu je doneo dosta informacija i Halam je znao da je lokomotiva lakša nego obično i da se može lako izbaciti iz šina. Iskliznuće će nesumnjivo onesposobiti eventualne čuvare i sve one koji bi mogli pružiti otpor ali će takođe dovesti i do pogibije mnogih putnika. Zbog toga je izbacivanje voza iz šina uvek bilo rizično, jer se protiv onih koji su bili toliko surovi

da prouzrokuju masovnu pogibiju nedužnih ljudi, dizao val gonilaca, željnih odmazde.

Iskliznuće voza iz šina Halam je zbog toga želeo da izbegne. Preostajao mu je, znači, još napad, a bila su samo dva mesta pogodna za to. Napad su mogli pokušati kod rezervoara vode na Apač Krosingu ili na mostu preko provalije, južno od zaravni Monument.

I na jednom i na drugom mestu voz se morao zaustaviti. Ali kako?

Možda su mogli dići most u vazduh i srušiti voz u provaliju. On i njegovi ljudi mogli su onda na miru opljačkati sve od vrednosti i pobeći pre nego što iko shvati šta se desilo. No to bi verovatno značilo smrt za sve putnike, a Halam nije bio siguran da količina zlata, koju voz nosi, opravdava preuzimanje tako velikog rizika.

Vodna stanica na Monumentu bila je drugo mesto. Mogao je dinamitom porušiti potporne stubove i srušiti veliki rezervoar na blindirani vagon. To je izgledao dosta pogodan način, ali je zahtevao veliku preciznost. U svakom slučaju, trebalo je o tome još razmisliti pre konačne odluke.

* * *

Od Hilsboroa do Vakoa dugačak je put rekao je Les Faradi Holideju dok su jahali kroz brda.

Znali su da su se banditi uputili ka pruzi, koja je od Hilsboroa vodila prema Vakou, pa su bez daljeg traženja tragova jahali u tom pravcu. Bilo je dosta teško orijentisati se u klancima, ali je, na sreću, Hakebi prepoznao neke orijentacione

tačke, pa su se najzad našli u ravnijem predelu.

Na jednom mestu Dok je priterao konja uz Faradijevog, dok je Hakebi jahao malo ispred njih.

– Pokušavam da dokučim nešto više o ovom predelu. Čini mi se da bi tu negde morao biti neki drveni most, ali ne znam gde.

Faradi je slegnuo ramenima.

– Ovo nije baš moja teritorija. Ne mogu pomoći.

– A šta ti kažeš, Hakebi? – obrati se zapadnjak glasno trgovačkom putniku, nadjačavajući frktanje konja.

Ovaj se okrenuo u sedlu i upitno ga pogledao.

– Poznaješ li prugu od Hilsboroa do Vakoa?

Hakebi klimnu glavom.

– Naravno. Putovao sam tuda sigurno stotinu puta, noseći robu. Šta bi želeo da znaš?

Holidej pogleda značajno Faradija. Ipak se isplatilo što su povelili trgovca oružjem.

– Gde je najbolje mesto na kojem bi Halam mogao pokušati da napadne?

Hakebi je izvesno vreme ćutke jahao, a onda odgovorio:

– Pa, ima nekoliko mesta gde bi se napad mogao izvesti, zavisno od toga na koji bi način bio izveden. Ako bi Halam hteo da upotrebi eksploziv, onda to može samo na nekoliko mesta. Ali ako name-rava da blokira prugu... onda postoji više tačaka na kojim bi se to moglo izvesti.

Zapadnjak nezadovoljno promrsi neku psovku i zateže vodice. I druga dvojica zaustaviše konje i okretoše se ka njemu.

– Mogli bismo se ovde malo odmoriti – predloži Dok silazeći s konja. – Trebaće nam i mapa da bismo se bolje snašli.

Faradi klimnu glavom, pa su on i prodavac pušaka takođe sjahali i prišli mestu gde je zapadnjak zaravnao jedan prašnjavi deo tla. Dok pruži Hakebiju tanku grančicu:

– Nacrtaj mapu.

Hakebi uze grančicu, zamisli se za trenutak a onda počne da crta trasu pruge.

– Pruga ide izvesno vreme ravnim terenom, do ovog brdskog predela. Tu počinje da se penje. No tu nema nekih klisura, koje bi banditi mogli da iskoriste. Trasa vijuga oko planinskog masiva, a zatim se spušta u ravnicu. Tako je skoro sve do Vakoa.

Dok nabra čelo.

– Da, sećam se da je većinom ravno, ali se prisećam i neke visoravni i jednog drvenog mosta.

– Tačno – potvrdi Hakebi. – To je zaravan Monument. Ali železnička pruga obilazi zaravan i ide jednim malim mostom preko provalije. To je ovde.

– Ako digne most u vazduh, mogao bi iskoristiti zaravan za zasedu – primeti zapadnjak, razmišljajući glasno. – A onda, kada se voz zaustavi, a nadajmo se da će mašinovođa na vreme videti porušeni most i aktivirati kočnice, on i njegovi ljudi mogu izjahati iz zasede i za tren oka uskočiti u voz. Mogu to izvesti tako brzo da straža u vagonu i ne shvati šta se događa.

– Mogu takođe zaustaviti voz i kod vodne stanice na Apač Krosingu – reče Hakebi. – Mogli bi da sruše rezervoar i blokiraju prugu. Voz bi tu i inače uspo-

rio, jer je sigurno da posle uspona i velikog utroška pare mora popuniti zalihu vode.

– A šta je s prevojem Bekvoln? – upita Faradi. – Sećam se da su jednom banditi na tom mestu izveli prepad. Niko to nije očekivao, jer je na jednoj strani provalija, ali neka banda je to ipak izvela, koristeći kozje staze. Sećate li se, mister Holideje? Bilo je to pre dve-tri godine.

Dok klimnu glavom.

– Da, to su tri glavna mesta. Gde će biti napad zavisi od toga dokle je voz do sada stigao.

– Pa, verovatno da je već prešao preko Bekvolna – primetio je Hakebi samouvereno. – Ostala su, dakle, samo ona dva mesta između Bekvolna i Vakoa.

– To onda znači da treba da se opredelimo između vodne stanice i mosta – reče Faradi tiho. Pogleda žmireći trgovačkog putnika: – Koliko su te dve tačke udaljene jedna od druge?

Hakebi je izvesno vreme razmišljao pre nego što je rekao:

– Oko dvadeset milja.

Zapadnjak ponovo opsova. Moraće, znači, da izaberu pravo mesto, jer ako nekim slučajem pogreše, neće biti vremena da stignu do drugog mesta prepada.

* * *

Mala lokomotiva se brekćući ljuljala jureći ravnom trasom i mašinovođa je zadovoljno pevušio. Rezervoar za vodu je bio pun, a ložać je punom parom ubacivao drva u ložište. Pritisak pare dostigao je maksimum, a svi ventili i pogonske stubline radili su pod punim pritiskom.

Mašinovođa se nagnuo kroz uzani prozorčić i tri puta povukao konopac zviždaljke, najavljujući da se približavaju mostu preko provalije Monument. Na desnoj strani pojavila se visoravan, a kada je trasa pruge zavila njenim rubom, iznad zatubaste široke kupe izronili su nazubljeni planinski vrhovi.

Bila je to blaga okuka i nije trebalo smanjivati brzinu. Mašinovođa je gledao kako litica prošarana stenama raznih boja, promiče pred njegovim očima. Onda je voz izronio iz senke visoravni i našao se u pravoj liniji s mostom. Još samo pedesetak metara i...

Mašinovođa je pobledeo i nekoliko puta očajnički povukao zviždaljku. Uzbunjeni ložać priskočio je drugom prozorčiću i takođe pobledeo kao smrt.

Približavali su se mostu. Na trasi pruge ugledali su čoveka koji im je mahao rukama kao da je poludeo. Iza njega gomila stena zatvarala je put.

Mašinovođa je potegao komande i doviknuo ložaču da skoči na tender i povuče ručnu kočnicu. To je bilo ono čega se bojao. Od naglog kočenja vagoni su mogli grnuti u lokomotivu i izbaciti je iz šina, što bi se završilo opštim iskli-
znućem.

Točkovi su zaškripali, varnice su zaprštale, a odbojnici su zazvonili. Lokomotiva je podskočila od naleta vagona, a ložać je svom snagom povukao ručne kočnice na tenderu. Vagoni su nastavili da guraju jedan drugog i točkovi dva vagona digli su se nekoliko santimetara uvis ali su se opet vratili na šine.

Uz škripu i potrese mala lokomotiva je usporila i zaustavila se na nekoliko metara ispred čoveka koji je mahao.

Para iz ventila je zašiškala i zvonjenje odbojnika i škripa točkova zaglunuli su uši.

Mašinovođa se mlitavo oslonio na konopac zviždaljke i obrisao znoj s lica, a onda je poskočio, jer se čovek, koji je „upozorio“ na opasnost, u nekoliko skokova popeo uz stepenice na platformu. Tek tada je mašinovođa opazio da taj čovek nosi maramu preko donjeg dela lica.

A držao je i revolver u ruci.

Mašinovođa se trgao i sapleo. Pružio je ruku da se pridrži za komandnu ručicu.

Maskirani je pogrešno shvatio taj pokret i pomislio da će ga mašinovođa napasti. Pritisnuo je okidač i ustrelio ga. Onda su ostali banditi iskočili iz busije i upali u voz.

* * *

Na pucanj revolvera rendžeri u putničkom vagonu poskočili su sa svojih mesta.

Sedeći nasuprot Lujze Kevendiš, nisu mogli da vide bandite koji su uskakali u voz. No na pucanj revolvera Dobs i Hit su izvukli svoje i povikali putnicima:

– Ostanite svi na svojim mestima! To je naređenje!

Pre nego što je bilo ko mogao nešto da odgovori, Hit je pritrčao vratima i, pogurivši se, izašao na platformu. U magno-
venju je ugledao jednog maskiranog razbojnika koji se penjao uz stepenice i odmah shvatio da je u pitanju prepad. Ispalio je hitac i razbojnik je jauknuo i, uhvativši se za rame, pao sa stepenica.

Usledio je odgovor iz četiri revolvera i Hit je uvukao glavu u ramena, skla-

njajući se od kuršuma i komada iverki. Nekoliko iveraka ogrebalo ga je po licu i on je preko ramena doviknuo Dobsu:

– Prepad! Ima ih čitava gomila!

Istog trenutka nosnice mu je zapa-
hnuo zadah prljavog tela i ustajalog
znoja. Okrenuo se, okrećući istovremeno
i revolver. Na platformu je hrupio Bret
Halam i njegov revolver je dva puta
planuo. Od udara kuršuma Hit se zgrčio,
okrenuo oko sebe i zamlatarao rukama.
Hitac iz njegovog revolvera odleteo je
visoko u vazduh, a on se srušio s plat-
forme i glavačke pao na pružni nasip.
Više se nije ni pomerio.

Halam je utrčao u putnički vagon i
ugledao Dobsa. Instinktivno je opalio,
ciljajući u rendžersku značku. Dobs je
istovremeno ispalio hitac i njegov metak
skinuo je Halamu šešir s glave. Halam
se bacio na pod i u padu ponovo pucao,
ali taj drugi metak bio je izlišan. Već prvi
je usmrtio Dobsa i on se srušio pored
nogu prestrašene Lujze.

Ona je pružila ruku da dohvati Dobsov
revolver, ali je u tom trenutku banditu
spala maska i ona je zastala kao slede-
na pri pogledu na Halamovo opasno,
gadno iscereno lice. Nije ga poznavala,
ali taj sjaj očiju bio joj je dobro poznat.
Taj čovek je bio sulud i gledao je tako da
je ona od tog pogleda uzdrhtala i zabo-
ravila na revolver.

– Sto mu gromova – izustio je Halam
i prsnuo u nekontrolisani smeh. – Pa ovo
prevazilazi sve! Slavna zvezda pozornice
Lujza Kevendiš! To se zove zgoditak!

Lujza je pobledela. Shvatila je da joj
se ne piše dobro.

U tom trenutku dva Halamova bandita
uskočila su u vagon.

– Voz je naš, gazda – graknuo je prvi.
– Dinamit je na mostu... spreman za pot-
paljivanje!

Halam se ponovo glasno nasmejavao i
oči su mu zasjale od zadovoljstva. Ko-
raknuo je ka Lujzi i ona je kratko kri-
knula kada ju je grubim, koščatim prsti-
ma zgrabio za mišicu. Povukao ju je bliže
sebi i ona je morala da okrene glavu
zbog njegovog zadaha.

– Možda nam dinamit i neće biti potre-
ban – rekao je Halam svojim ljudima,
proždirući gladnim pogledom preplašenu
devojkicu. – Ovde imamo nešto mnogo bo-
lje. Jedno mnogo moćnije oružje!

Odgurnuo je Lujzu prema vratima koja
su vodila do vagona sa zlatom. Lujza se
pridrжала za naslon sedišta da ne bi pala
i kada se ispravila Halam je već bio po-
red nje i gurao je ka vratima.

– Otvori ih! – naredio joj je.

Ne skidajući oka s bandita, Lujza je
pipajući otvorila vrata i Halam joj je po-
kretom glave dao znak da izađe na plat-
formu. Nije videla ostale putnike, ali ih
je čula kako hodaju po šljunku pored
pruge. Začuvši neko kretanje iznad sebe,
digla je glavu i na krovu platforme su-
sednog vagona ugledala dva maskirana
tipa s puškama.

Halam ju je ponovo zgrabio za ruku i
povukao je ka gvoždem okovanim vra-
tima blindiranog vagona. Video je kako
se neko udaljio od malog otvora za
osmatranje i prišavši do okovanih vrata,
zalupao je po njima drškom revolvera.

– Hej vi unutra! – zaurao je, nastav-
ljajući da lupa. – Otvorite ako ne želite
da na savesti nosite ljudske živote!
Tačnije: ako i vi ostanete živi!

Rekavši to, glasno se nasmejavao i nastavio da lupa.

– Sklonite se od vrata ili ćemo pucati!
– začuo se glas iz vagona.

– Pucajte! – viknuo je Halam izazovno.
– Samo pucajte. Ali prvo ćete pogoditi Lujzu Kevendiš, koju držim kao štit ispred sebe. Šteta što ćete kuršumima izbušiti to lepo telo. A da ne kažem šta će biti kada se sazna koga ste ubili!

U blindiranom vagonu zavladała je tišina.

– Ima i drugi razlog da otvorite – nastavio je Halam posle kraćeg ćutanja.
– Mi smo to ranije isplanirali. Postavili smo dinamit na stubove mosta. Ako to ne znate, lokomotiva i prva kola već su na mostu. Ako aktiviramo dinamit, most će se srušiti i lokomotiva će za sobom povući ceo voz... uključujući i ovaj vagon. Posle toga mi ćemo imati dovoljno vremena da razvalimo vrata... ako već ne budu razvaljena od pada u provaliju. Ali vi tada više ništa nećete osećati, jer ćete biti spokojni.

Rekavši to, vođa bande se okrenuo ka svojim ljudima i namignuo im uz zloban osmeh.

– Imate deset sekundi za razmišljanje
– doviknuo je onima u vagonu. – Ako ne verujete, pogledajte sami. Videćete da držim devojku... ako to već ne znate.

– Jeste li to zaista vi, mis Kevendiš?
– začuo se nečiji glas kroz vrata. Lujza proguta pljuvačku koja joj se učinila kao grudva u ustima. Kada je progovorila, glas joj je zvučao promuklo i škripavo, drugačije nego obično:

– Ja sam... Lujza Kevendiš.

Halam je načulio uho i začuo tiho šaputanje iza vrata vagona. Onda je odgur-

nuo Lujzu u stranu i nastavio da lupa drškom revolvera po vratima.

– Požurite, dođavola, nemamo ceo dan na raspolaganju! Hoćete li da počnem da pucam u ovu devojku? Ako to učinim, prvi metak ću joj opaliti u ruke. A onda ću nastaviti s nogama, licem...

Lujza ni sama nije znala kako je uspevala da se održi na nogama. A onda se trгла.

Začulo se kloparanje metalne brave, a zatim potmuo udar i škripanje teških zaslona. Nekoliko trenutaka kasnije vrata su se polako otvorila.

* * *

Još pre nego što su stigli do vodne stanice na Apač Krosingu, Holidej je znao da su učinili pogrešan izbor.

Vodeni toranj video se iz daljine i pored njega nije bilo ni traga od voza. Niti od bandita. Ali pogledavši desno, duž srebrnastosjajnih šina, mogli su opaziti u daljini tanak oblačić sivkastog dima.

– Izgleda mi da je voz već prošao – rekao je Faradiju i Hakebiju.

– Čini se da je tako – složio se Faradi i podbočivši se, pogledao prema tornju za vodu. – Ipak bi bilo dobro da proverimo, ali čini mi se da smo zakasnili.

– Nema tamo nikoga – rekao je zapadnjak kratko. – Promašili smo voz i naša računica ispala je pogrešna. Do sada je Halam već izveo prepad kod mosta na zaravni Monument. – Uzdahnuo je duboko. – Ali kao što Faradi reče, ipak moramo da proverimo kod tornja za vodu.

– Ja ću to učiniti – prihvati se tog zadatka Faradi – a vas dvojica krenite duž šina. Ako nešto nađem, ispaliću metak u vazduh. A sad požurimo!

Okrenuo je konja i u trku se udaljio ka tornju. Holidej i Hakebi poterali su konje ka železničkoj pruzi...

Pola časa kasnije Faradi ih je sustigao. Odmahnuo je glavom:

– Ni traga. Niko ovde nije pripremao zasedu. Kao što ste rekli, mister Holideje, pogrešno smo odabrali, a do sada sve će biti završeno kod zaravni Monument.

Stisnuvši usne, Dok je klimnuo glavom. Proklinjao je sebe zbog pogrešne procene i molio Boga da na mostu ne dođe do pravog pokolja. Jer Bret Halam se neće ustezati da digne most u vazduh i surva ga u provaliju, ako bi na taj način bez otpora došao do zlata u blindiranom vagonu. Činjenica da bi to značilo smrt za desetine ljudi neće mu smetati da mirno spava.

Razmišljajući o tome, Holidej je priznao sebi da mu je sada važnije od svega da spreči Halamov zločin, a ako to već nije moguće, onda da ga zaustavi da i ubuduće ne poćini nešto slično. Suludi zloćinac je suviše dugo bio na slobodi i trebalo ga je uhvatiti. Dok je smatrao da je to njegova građanska dužnost. Mada to sebi nije hteo da prizna, povraćaj guvernerove puške bio mu je već izvesno vreme manje važan razlog za njegovu poteru za Halamom. Ali dao je reć Hakebiju i hteo je da svoj dug oduži do kraja.

Kada su iza krivine zaravni Monument izjahali u trku, voz je još uvek bio kod mosta iznad provalije. Gonioci su pošli prećicom, preko ravnice, i napustivši trasu pruge, uputili se pravo ka zaravni koja se videla iz prerije.

Ljudi su još uvek radili pred lokomotivom, gde su uklanjali kamenje i debla,

naslagana na prugu. Nekoliko minuta po dolasku zapadnjak je iz razgovora s još uvek uzbuđenim ložaćem doznao sve što se desilo.

– Ubili su Hovija, mašinovođu – ložaćev glas je drhtao. – Samo zato što se spotakao i dodirnuo rućicu ventila za paru da bi se pridržao.

– Je li još neko ubijen? – upita Dok, pokušavajući da ložaću skrene misli sa smrti bliskog prijatelja.

– Uh? Oh, da! Dva rendžera i jedan ćuvar u blindiranim kolima.

Holidej nabra ćelo.

– Rendžeri i ćuvari? Zar su i rendžeri bili angažovani na ćuvanju zlata?

– Rendžeri? – ložać odmahnu glavom. – Ne, oni su slučajno bili u vozu. Ali bilo bi i više mrtvih da ćuvari blindiranih kola nisu popustili pred ucenom. Banditi su iskoristili mis Lujzu Kevendiš da priđu...

– Lujzu Kevendiš? – Iz zapadnjakovog lica nestala je sva boja, a ledeni grć stegao mu je utrobu. – Zvezdu pozornice Lujzu Kevendiš? – upitao je, želeći da proveri.

– Da, mis Lujzu Kevendiš.

Dok je prevukao rukom preko ćela orošenog hladnim znojem.

– Otkud ona u ovom vozu? Trebalo je da bude u Ostinu još pre nekoliko dana.

Osećajući neku vrstu lićne odgovornosti za događaj s odronom kamenja, ložać je počeo da prića, ali ga je Holidej prekinuo:

– Šta je s mis Kevendiš?

– Halam ju je poveo sa sobom. Rekao nam je da smo đavolski srećni što je raspoložen, jer zbog toga neće dići most u vazduh i neće duže zadržavati voz. Rekao je da možemo da raskrćimo šine

i nastavimo putovanje za Vako. Želeo je da se što pre sazna...

– Ostavi se brbljanja, čoveče – viknuo je Dok, ne mogavši više da izdrži. – Šta je s mis Kevendiš?

– Pa, rekao sam vam... Halam ju je odveo sa sobom. Saznao je da mu je baš takva devojka nedostajala. Sada, kad ima dosta novca za bezbrižan život, moći će da joj posveti punu pažnju... da, baš tako se izrazio! Punu pažnju. Dok mu je ne bude dosta. Onda će je vratiti, ukoliko neko od njegovih ljudi ne bude želeo da je zadrži.

Zapadnjakovo lice pretvorilo se u okamenjenu masku. Samo su mu oči sijale, zureći u ložača, kao da gledaju kroz njega. On je pred očima imao viziju drage žene u rukama prljavog, suludog Breta Halama. Znao je šta znači naći se na milost i nemilost takve zveri, a znao je takođe da, ako se ikada spase iz Halamovih kandži, Lujza više neće ni želeti da živi. Već više puta imao je Dok priliku da vidi kako izgledaju žene koje su neko vreme provele u logorima bandita i otuda je znao da je to gore i od trenutne smrti.

– Kuda su otišli? – procedio je kroz stisnute zube.

Ložač je pokazao levo od mosta:

– Duž vododerine, a onda dalje pored provalije. Otprilike pola milje odatle sišli su i prešli na drugu stranu.

Holidej klimnu glavom i obrati se mladom čuvaru zakona:

– Hajdemo, Faradi!

Mladić klimnu glavom. Nije imalo šta da se raspravlja. Konji su im, istina, bili umorni, i oni sami bili su umorni, ali

morali su da pođu u poteru za banditima. Što brže.

Kada su okrenuli konje, zapadnjak se zaustavio u pola pokreta, nabrao čelo i upitao Hakebija:

– A kuda ćeš ti?

– S tobom. Kuda bih drugde?

– Đavola ćeš! Ostani ovde, pomози da se voz odveze u Vako i javi komandi rendžera da angažuju sve snage, do poslednjeg čoveka i krenu u poteru. Ovaj put moramo učiniti sve da sprečimo Halama u njegovim namerama.

– U vozu ima dosta ljudi koji bi to mogli učiniti – odgovorio je trgovac oružjem i pokazao na ložača. – Evo, na primer, on. Ja idem s tobom, Holideje.

– Vi ćete nam samo smetati – reče Faradi važnim glasom. – Vi se uvek zašeptrljite, pa će tako biti i ovaj put.

Hakebi je odmahnuo glavom i poterao konja.

– Gubimo vreme – rekao je tvrdoglavo.

Popustivši, Dok i Faradi pojahaše za njim. Neko vreme su jahali pored provalije, tražeći mesto za spuštanje.

– Samo da znate – doviknuo im je trgovac – kada ih budemo stigli, biću vam potreban!

– Meni se čini da ćeš nam ti biti najmanje potreban – odvratio mu je zapadnjak. – Kada ih stignemo, Hakebi, radićeš ono što ti kažem ili ću ti, kunem ti se, zavrnuti šiju!

Hakebi se samo lukavo osmehnuo.

– Pevaćeš ti tada drugu pesmu – rekao je samouvereno i nastavio ćutke da jaše ka putu kojim se moglo spustiti u provaliju.

Oprezno su sišli i pojahali dalje, ne trudeći se da traže tragove. Dve milje

dalje provalija je izbila na ravnicu, koja se prostirala čitavih pet milja, sve do podnožja brežuljaka.

– Dodavola, ovo je začarani krug – izustio je zapadnjak, pogledavši prema brdima. – Halam se uputio u bregoviti predeo oko Vakoa i ako stigne tamo, izgubiće mu se trag.

– Ali sustigli smo ih – podsetio ga je Faradi. – Mislím da ćemo ih ovaj put ščepati.

Dok je ozbiljno zavrteo glavom:

– Samo kad bismo ih ščepali pre nego što nešto učine Lujzi.

Podbo je petama konja, a Faradi i Hakebi su pojahali za njim.

Dok su jahali ravnicom primetili su proziran oblak prašine u podnožju brežuljaka i Doku je srce brže zakucalo. Sudeći po tome, nisu bili daleko iza begunaca. Banditi su izgubili dosta vremena dok su iz blindiranog vagona izvukli sanduk sa zlatom. Sada ih je težina zlata usporavala, a verovatno je i Lujza koristila sve svoje lukavstvo da ih zadrži. Holidej se nadao da neće učiniti ništa što bi Halam prozreo, jer bi inače ovaj mogao da je zlostavlja tokom puta.

Nikada do tada predstavnici zakona nisu prišli tako blizu Halamu i postojala je realna verovatnoća da će stići bandite pre zalaska sunca. Ali i tada će ih biti samo dvojica, odnosno trojica ako računamo i Hakebija, a bandita je bila pola tuceta, a možda i više s onima u skrovištu.

Jedna stvar je brinula zapadnjaka više od svega: ako oni vide oblak prašine iza bandita, onda i Halam sigurno može da vidi prašinu koju oni ostavljaju za sobom. A ako pritom zaključí da ga neko goni, on će postaviti zaštitnicu... ili neki

gest opomene da gonjenje prestane. Dok nije voleo ni da misli na to kakva bi to opomena mogla biti.

* * *

Stražara su primetili pukom srećom. Dok su se pešice penjali uz padinu brega s ciljem da osmotre jaruge pre nego što na konjima krenu dalje, stražar je poželeo da pripali cigaretu. Bio je toliko neoprezan da je kresnuo šibicu. Blesak palidrvca i kasnije žar cigarete, otkrili su njegov položaj i to je goniocima bilo dovoljno.

Zapadnjak je nečujno izronio iz tame pored stene i s leđa šakom zapušio usta stražaru. Istovremeno je svom snagom spustio dršku kolta na njegovu glavu.

Bandit se zakoprcao, ali ga je udarac revolverom poslao u carstvo snova. Dok je još nekoliko sekundi zadržao ruku na stražarevim ustima da bi prigušio njegov eventualni refleksni krik, a onda je mlitavo, onesvešćeno telo spustio na zemlju. Zatim je kao Apač tiho začurlikao poput noćne ptice.

Posle nekoliko sekundi iz mraka su se pojavili Faradi i Hakebi. Zapadnjak im je ćutke pokazao u pravcu jaruge gde je u mraku svetlucaó odsjaj vatre u logoru bandita.

Oko vatre gonioci su izbrojali šestoricu. U krugu treperave svetlosti ležala je vezana Lujza. Banditi su večerali, ali pred Lujzom nije bilo tanjira.

– Sad ću vam biti potreban – šapnuo je Hakebi i začulo se šuškanje odeće i zveckanje alata.

– Šta to radite? – procedio je Faradi.

– Dajte mi vaše puške – odvrati Hakebi. – Hajde brže! Ja ću uravnotežiti broj.

– Šta... kako? – zausti Faradi.

Hakebi ga prekide:

– Namestiću na vaše puške mehanizam za brzu paljbu i kada napadnemo oni će misliti da pred sobom imaju ceo puk vojske.

Holidej se osmehnuo, ali u tami Hakebi to nije opazio.

– Bio si u pravu, Lang – rekao je. – Iskoristićemo to. Evo ti moja puška! Požuri...

Hakebi je ćutke uzeo pušku i tako reći za nekoliko sekundi namestio mehanizam za brzu paljbu. Vratio je pušku zapadnjaku a onda je istu operaciju izveo i s Faradijevom puškom.

– O-kej, Hakebi – šapnuo je Dok. – Ovim si nam se odužio što smo ti spasli život. Čim zбриšemo ovu bagru i vratimo ti tvoju pušku, ja sam izravnao svoj dug prema tebi.

Rekavši to, poslao je Faradija na levu stranu, a Hakebija na desnu. Ostavši za trenutak na mestu, proverio je mehanizam puške, a zatim pošao ka logoru.

Sedeći oko vatre, banditi su proždimali hranu, očigledno ne sluteći opasnost. Holidej im se približavao, ne skidajući pogled s Lujze. Ona se nijednom nije pomerila. Koliko je Dok mogao da vidi, odeća na njoj nije bila pocepana.

Odjednom se zapadnjak sledio jer je jedan bandit ustao i uzeo limeni tanjir s hranom i lončić s kafom. Do Holideja su jasno doprle njegove reči:

– Odneću Miću večeru.

Rekavši to, pošao je iz logora pravcem koji ga je morao dovesti tačno do mesta gde je zapadnjak ležao.

Dok je pretpostavio da bandit nosi večeru onesvešćenom stražaru. Odlaganje

više nije imalo nikakvog smisla. Morali su izvršiti prepad. I to brzo.

Holidej se uspravio i s kuka opalio iz puške. Tri hica, ispaljena u brzom nizu, slila su se u jedan produženi pucanj. Bandit koji je nosio hranu pao je pogođen, a ostali su se raspršili izvan kruga svetlosti, prosuvši instinktivnim pokretima lonče s kafom u vatru.

Nekoliko plamičaka ostalo je da gori i u logoru je zavladao polumrak. Dok nije imao vremena da gleda šta se desilo s Lujzom, jer su, pucajući iz pušaka s bokova ka logoru jurnuli Faradi i Hakebi. Meci su zviždali kroz vazduh i zapadnjaku se srce popelo u grlo u strahu za mladu ženu. Video je kada je jedan bandit preskočio stenu i pogođen, pao iza nje, a onda drugog, koji se spotakao o njega i pao, ali se odmah ispravio i kao mahnit pripucao iz revolvera. Holidej oseti vreo dah prohujalog metka i repetira vinčesterku. Dva kuršuma pogodila su bandita u srce.

Treći bandit je, urlajući od straha, potražio spas verući se uz stranu jaruge. Stigao je skoro do vrha kada ga je metak pogodio i on je kao lutka poleteo dole. Revolveri su praštali sa svih strana i meci su kidali grančice žbunja i drveća i komadiće stene sa okolnih litica, a odgovarale su im vinčesterke, sejući smrt. Zapadnjak je preskočio preko tela jednog bandita i preko ugašene vatre i pogledom potražio Lujzu.

Ali nije je video. Čuvši šum iza sebe, on se okrenuo i mahinalno sagnuo, jer mu je hitac skoro oprljio kožu na licu. U magnovenju je ugledao nejasnu siluetu i prepoznao Halama, koji se upinjao da ispred sebe, kao štit, zadrži Lujzu,

vezanu i začepjenih usta. Mada je bila vezana, ona se otimala i borila kao tigrica. Konačno je uspela da se otme i Halam je grubo opsovao kada je pala na zemlju i otkrila ga. Izgubivši štit, Halam je opalio dva hica na zapadnjaka i treći prema paloj Lujzi, pre nego što se okrenuo i zaronio u mrak. Holidej u vinčesterki nije više imao nijedan metak. U mraku je još razaznavao Halamovu siluetu i opazio kada se ovaj okrenuo da opali iz revolvera.

Dok je munjevito potegao kolt i tri puta brzo pritisnuo okidač. Tri plamička su sevnula i Halam je odbačen unazad, kao udaren đuletom. Grunuo je licem u stablo jednog drveta, odbio se nazad i mlitavo se skljkao pored njega.

Do zapadnjakove svesti odjednom je doprlo saznanje da je pucnjava prestala. Skoro izbezumljen brigom, on je potrčao ka nepomičnoj ženi. Kleknuo je pokraj nje i, premirući od straha da ju je Halam pogodio, odvezao joj je prevez sa usta.

– Lujza – izustio je skoro bez daha.

– Čitava sam... ne brini – odazvala se ona. – Ne znam kako me je promašio.

– Nije važno kako, važno je da jeste – odgovori Dok s olakšanjem i prigrli je. Prisetivši se da je vezana, pustio ju je za trenutak i iz kanije jednog mrtvog bandita izvukao nož kojim joj je prerezao veze. – Čini mi se, Lujza – izustio je – da mi je ovo bio najteži dan u životu.

– I meni – prošaptala je ona i naslonila glavu na njegovo rame. – Pomišljala sam da se ubijem čim mi se ukaže prilika... ali sada je sve dobro. Mada mi je teško da poverujem.

Iz mraka se pojavio Faradi, a za njim Hakebi, sav presrećan, držeći kutiju s puškom u rukama.

– Vas dvojica – obratio se Doku i Faradiju – idite kud hoćete, a ja idem guverneru u Ostin! – rekao je.

– I mi idemo u Ostin – rekao je Holidej, zagrlivši čvršće Lujzu. – Je li, draga?

– Jedva čekam – rekla je mlada žena.

– Zastaćemo u Vakou – priseti se odjednom Dok.

– Zašto? – upita začuđeno Lujza.

– Faradi je zaslužio da mu ja u ime grada prikačim zvezdu stalnog gradskog šerifa.

KRAJ

Svim čitaocima
želimo srećne božićne i
novogodišnje praznike

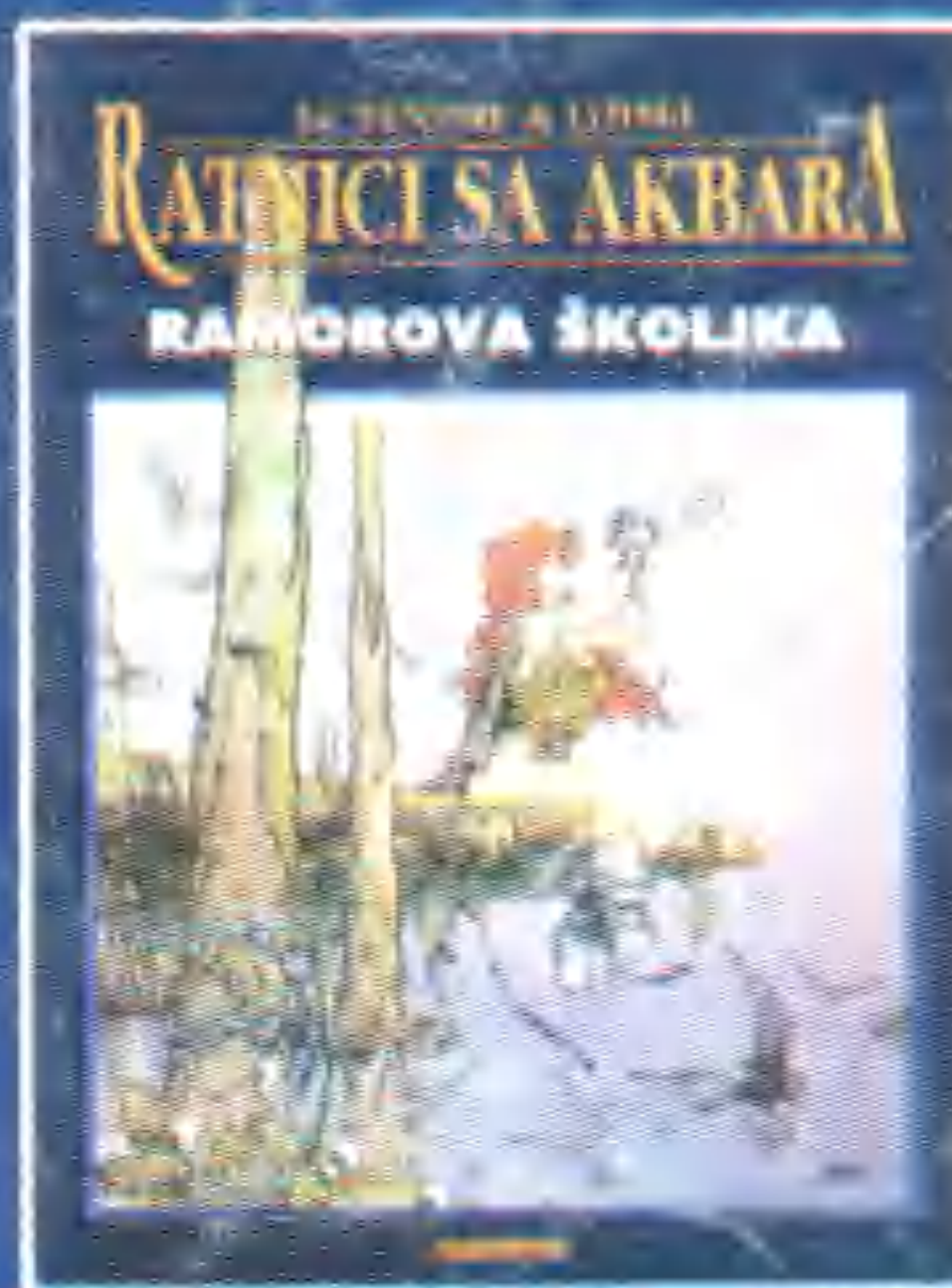
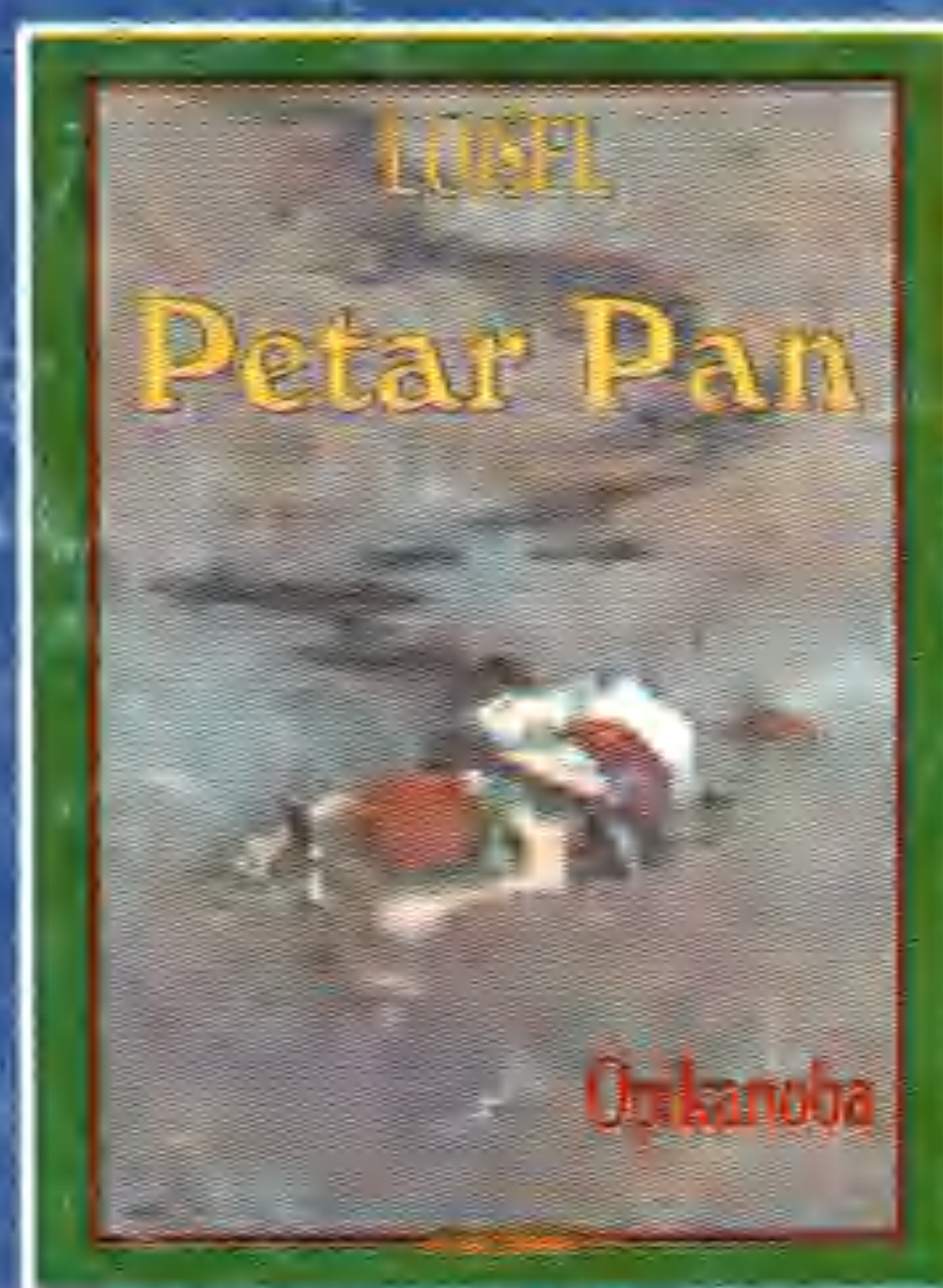
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00367

